

EVROPSKÝ POLITICKÝ A PRÁVNÍ DISKURZ

Svazek 10

4. vydání

2023

**EUROPEAN POLITICAL
AND LAW DISCOURSE**

Volume 10

Issue 4

2023

DOI: 10.46340/eppd.2023.10.4

Přístup redakce

Evropský politický a právní diskurz – mezinárodní časopis věnovaný mezinárodnímu právu, vnitřním právním předpisům evropských zemí, politologie, mezinárodním vztahům. Pro publikaci v časopisu přijímají se vysoce kvalitní články, což představují důležité inovativní, teoretické, koncepční, metodické a empirické příspěvky v příslušných oborech vědy.

V časopisu se uplatňuje systém anonymního recenzování pro ověření kvality vědeckých článků.

Evropský politický a právní diskurz má velký zájem zejména o interdisciplinární výzkumy v oblasti politologie a právní vědy, jsou to srovnávací analýzy nebo prozkoumání jednotlivých jevů. Zároveň vítáme jakékoliv výzkumy týkající se politických a právních problémů různých národních a mezinárodních institucí. Evropský politický a právní diskurz přijímá k publikaci jenom původní materiály a nebere v úvahu možnost zveřejňovat dříve tištěné články.

Redakční kolégie:

Olena Grynenko, doktor práva, Inštituce mezinárodních vztahů při Kyjevské Národní univerzitě Tarase Ševčenko (Ukrajina)

Marta Jacyšyn, PhD., JUDr., docent, Národní letecká univerzita (Ukrajina)

Darja Kibec', PhD., JUDr., docent, Národní letecká univerzita (Ukrajina)

Borys Kormich, doctor prava, professor, Národní univerzita «Odeská právnická akademie» (Ukrajina)

Volodymyr Kuzmenko, doktor práva, profesor, Národní Akademie Kyjevské Mohyly (Ukraine) – *technický redaktor*

Tamara Latkovska, doktor práva, profesor, Národní univerzita «Odeská právnická akademie» (Ukrajina)

Volodymyr Lysyk, PhD, docent, Lvovská národní Frankova univerzita (Ukrajina)

Lilija Nevara, PhD., JUDr., docent, Národní letecká univerzita (Ukrajina)

Bertrand Matieu, doktor práva, profesor Univerzity Pantheon Sorbonne Paris-I, Prezident Francouzské asociace ústavního práva, člen Vyšší Rady spravedlnosti (Francie)

Olexandr Merezhko, doktor práva, profesor, Krakovská Akademia jm. Andrzeja Frycza Modrzewskiego (Polsko)

Özgür Oguz, PhD v právu, docent Univerzity Anadolu (Turecko)

Anna Pišč, dr hab, profesorkyně, Katedra veřejného obchodního práva, Právnická fakulta, Univerzita v Bialostoku (Polsko)

Petra Joanna Pipková, PhD., JUDr., Centrum právní komparatistiky, Právnická fakulta, Univerzita Karlova (Česká republika)

Andreas Pottakis, Právni zástupce (doktorský titul, Oxfordská univerzita), člen Vědecké rady ECCLE, zástupce ředitele Akademie evropského veřejného práva (Řecko)

Julian Roberts, doktor práva, profesor, Oxfordská univerzita (Velké Británie)

Sergey Sayapin, doktor práva, KIMEP univerzita, Almaty, (Kazachstán)

Ksenija Smirnova, doctor právnických věd, profesorkyně, Kyjivská Nacionální univerzita jm. Tarase Ševčenko (Ukrajina)

Leonid Tymčenko, doktor práva, profesor, Výzkumný ústav fiskální politiky, Univerzita státní fiskální služby Ukrajiny (Ukrajina)

Alina Zamula, PhD., JUDr., docent, Národní letecká univerzita (Ukrajina)

Olena Chaltseva, doktor politických věd, profesor, Doněcká Národní univerzita jm. Vasylija Stusa (Ukrajina)

Pavol Hrivik, PhD v oboru evropských a globálních studií, Trenčinská univerzita Alexandra Dubčeka (Slovensko)

Galina Kuz, doktor politických věd, profesor, Kharkivská Národní pedagogická univerzita G.S. Skovorody (Ukrajina)

Tetiana Krasnopolska, Ph.D, docent, Národní univerzita «Odeská právnická akademie» (Ukrajina) – *technický redaktor*

Daniela La Foresta, profesorkyně, Univerzita jm. Federico II ve m. Napoli (Itálie) – *zástupce šéfredaktora*

Mykola Lazarovych, doktor politických věd, profesor, Ternopilská Národní ekonomická universita (Ukrajina)

Arkadiusz Modrzejewski, dr hab, Profesor UG, vedoucí Institutu politických věd Univerzity v Gdaňsku (Polsko)

Tetiana Nagorniak, doktor politických věd, profesor, Doněcká Národní univerzita jm. Vasylija Stusa (Ukrajina)

Marina Nakchum, PhD v oboru antropologie, Londýnská ekonomická škola (Velké Británie)

Mykola Poliovy, doktor politických věd, profesor, Univerzita Komenského (Slovensko) – *šéfredaktor*

Marek Rewizorski, dr hab, Gdaňská Univerzita (Polsko)

Eugene Tsokur, doktor politických věd, profesor, Zaporožská Národní univerzita (Ukrajina)

Olena Ivanova, PhD. v oboru sociálních komunikací, profesorkyně, Odeská Národní univerzita jm. I.I. Mečnikova (Ukrajina)

Tatiana Kuzněcova, PhD. v oboru sociálních komunikací, profesorkyně, Národní univerzita «Odeská právnická akademie» (Ukrajina)

Tetiana Kamenská, Doktor kyně společenských věd, profesorkyně, Odeská Národní univerzita jm. I.I. Mečnikova (Ukrajina)

Natalie Kovalisko, Doktor kyně společenských věd, profesorkyně, Lvivská Národní univerzita jm. Ivana Franko (Ukrajina)

Olena Lisejenko, Doktor kyně společenských věd, profesorkyně, Jižně-ukrajinská Národní pedagogická univerzita jm. K.D. Ušinského (Ukrajina) – *technický redaktor*

Vitalij Oniščuk, Doktor společenských věd, profesor, Odeská Národní univerzita jm. I.I. Mečnikova (Ukrajina)

Valentyna Podšyvalkina, Doktor kyně společenských věd, profesorkyně, Odeská Národní univerzita jm. I.I. Mečnikova (Ukrajina)

Administrativní redaktory:

Dilara Gadzhyieva, PhD v politických věd (Ukrajina)

Marina Kalashlinska, PhD v politických věd (Polsko)

Ilona Mišchenko, PhD in civil law and civil process, National University “Odessa Law Academy” (Ukraine)

Alina Polukhina, PhD v politických věd (Ukrajina)

Editorial Policy

The *European Political and Law Discourse* – international Journal of International Law, domestic Law of European countries, Political Science, Social Communications, International Relations, Sociology is a peer reviewed journal with blind referee system, which aims at publishing high quality articles that may bring innovative and significant theoretical, conceptual, methodological and empirical contributions to the fields.

The *European Political and Law Discourse* has a particular interest in interdisciplinary approaches to law, political science, social communications and sociology, whether through comparative or single case-study analysis, but by no means restricts its interests to these spaces, welcoming any relevant contribution from and about different parts of the World.

The *European Political and Law Discourse* accepts original articles which are not under consideration elsewhere at the time of submission.

Editorial Committee:

Olena Grynenko, Doctor of Laws, Institute of International Relations, Kyiv National Taras Shevchenko University (*Ukraine*)

Daria Kibets, PhD in Law, associate professor, National Aviation University (*Ukraine*)

Borys Kormych, Doctor of Laws, Professor, National University “Odessa Law Academy” (*Ukraine*)

Volodimir Kuzmenko, Doctor of Laws, Professor, National University of Kyiv Mohyla Academy (*Ukraine*) – *technical editor*

Tamara Latkovska, Doctor of Laws, Professor, National University “Odessa Law Academy” (*Ukraine*)

Volodymyr Lysyk, PhD in Law, associate professor, Ivan Franko National University of Lviv (*Ukraine*)

Bertrand Mathieu, Doctor of Laws, Professor at the Université Panthéon, Sorbonne, Paris I, President of the French Association of Constitutional Law, member of the High Council for the Judiciary of France (*France*)

Oleksandr Merezhko, Doctor of Laws, Professor, Andrzej Frycz Modrzewski Cracow Academy (*Poland*)

Lilia Nevara, PhD in Law, associate professor, National Aviation University (*Ukraine*)

Özgür Oguz, PhD in Law, Ass.Prof, Anadolu University (*Turkey*)
Anna Piszcz, dr hab, Professor UwB, Faculty of Law, University of Białystok (*Poland*)

Petra Joanna Pipková, PhD, JUDr, Charles University Prague (*Czech Republic*)

Andreas Pottakis, Attorney at Law (D.Phil, Oxon), Member of Scientific Council at ECCL, Deputy Director at Academy of European Public Law (*Greece*)

Julian Roberts, Doctor of Laws, Professor of Criminology, University of Oxford, a member of the Sentencing Council of England and Wales (*Great Britain*)

Sergey Sayapin, Doctor of Laws, Assistant Professor, School of Law, KIMEP University Almaty (*Kazakhstan*)

Kseniia Smirnova, Doctor of Laws, Professor, Taras Shevchenko National University of Kyiv (*Ukraine*)

Leonid Tymchenko, Major Research Fellow, Research Institute of Fiscal Policy, University of State Fiscal Service of Ukraine (*Ukraine*)

Marta Yatsyshyn, PhD in Law, associate professor, National Aviation University (*Ukraine*)

Alina Zamula, PhD in Law, associate professor, National Aviation University (*Ukraine*)

Olena Chaltseva, D.Sc. in Political Science, Professor, Vasyl' Stus Donetsk National University (*Ukraine*)

Pavol Hrivik, PhD in European and Global Studies, Alexander Dubcek Trencin University (*Slovakia*)

Galina Kuts, D.Sc. in Political Science, Professor, H.S. Skovoroda Kharkiv National Pedagogical University (*Ukraine*)

Tetyana Krasnopolska, PhD in Political Science, National University “Odessa Law Academy” (*Ukraine*) – *technical editor*

Daniela La Foresta, Professor, Naples Federico II University (*Italy*) – *vice-editor-in-chief*

Mykola Lazarovych, D.Sc. in Political Science, Professor, Ternopil National Economic University (*Ukraine*)

Arkadiusz Modrzejewski, dr hab, Professor UG, Head of the Institute of Political Science, University of Gdansk (*Poland*)

Tetyana Nagornyak, D.Sc. in Political Science, Professor, Vasyl' Stus Donetsk National University (*Ukraine*)

Marina Nahum, PhD in Anthropology, London School of Economics (*Great Britain*)

Mykola Polovyi, D.Sc. in Political Science, Professor, Comenius University (*Slovakia*) – *editor-in-chief*

Marek Rewizorski, dr hab, University of Gdansk (*Poland*)

Evgen Tsokur, D.Sc. in Political Science, Professor, Zaporozhye National University (*Ukraine*)

Olena Ivanova, Doctor of Social communications, Professor, Odesa I.I.Mechnikov National University (*Ukraine*)

Tetiana Kuznietsova, Doctor of Social communications, Professor, National University “Odessa Law Academy” (*Ukraine*)

Tetiana Kamenska, ScD in Sociology, Professor, Odesa I.I.Mechnikov National University (*Ukraine*)

Nataliia Kovalisko, ScD in Sociology, Professor, Ivan Franko National University of Lviv (*Ukraine*)

Olena Liseienko, ScD in Sociology, Professor, South Ukrainian National Pedagogical University named after K.D.Ushynskyi (*Ukraine*) – *technical editor*

Vitalii Onyschuk, ScD in Sociology, Professor, Odesa I.I.Mechnikov National University (*Ukraine*)

Valentyna Podshyvalkina, ScD in Sociology, Professor, Odesa I.I.Mechnikov National University (*Ukraine*)

Administrative Editors:

Dilara Gadzhyieva, PhD in political science (*Ukraine*)

Marina Kalashlinska, PhD in political science (*Poland*)

Ilona Mishchenko, PhD in law, National University “Odessa Law Academy” (*Ukraine*)

Alina Polukhina, PhD in political science (*Ukraine*)

The Journal is indexing by Index Copernicus:

<https://journals.indexcopernicus.com/search/details?id=42760>

EVROPSKÝ POLITICKÝ A PRÁVNÍ DISKURZ

Evidenční číslo: MK ČR E 22311

Vydavatel: BEROSTAV DRUŽSTVO

Adresa: Vlastislavova 562/15, 140 00, Praha 4 – Nusle

Table of contents**POLITICAL INSTITUTIONS AND PUBLIC AUTHORITY**

Dmytro Yagunov, Mykola Polovyi, Dmytro Tupchiienko, Tetiana Melnychuk, Serhii Starenkyi, Olena Sokalska, Andrii Chernousov, Volodymyr Trokhymchuk, Viktoriia Anishchenko, THE PHENOMENON OF INFORMAL PRISON HIERARCHIES AND THE SIMULACRUM OF PRISON SUBCULTURE IN CONTEMPORARY POWER RELATIONS	5
---	---

MEDIA DIMENSIONS OF SOCIAL AND POLITICAL DISCOURSE

Olga Susska, "NEW MEDIA" AND SHIFTS IN THE SEMANTIC FIELD OF THE RECIPIENT OF THE MEDIA SPACE.....	52
--	----

INTERNATIONAL LAW AND INTERNATIONAL RELATIONS

Kristina Petroniuk, POWERS AND MAIN MECHANISMS OF THE UN SECURITY COUNCIL IN MAINTAINING INTERNATIONAL PEACE AND SECURITY	59
Serhii Kosianenko, INTERNATIONAL TREATIES AS SOURCES OF THE OBLIGATION TO EXTRADITE OR PROSECUTE	68

THEORETICAL AND HISTORICAL PROBLEMS OF LAW AND POLITICS

Oleksandr Kalian, Bohdan Strilets, Olesia Dubovych, SOME HISTORICAL, LEGAL AND PROCEDURAL ASPECTS OF FUNCTIONING JEWRY'S SPIRITUAL ZIONISM AND FOLKISM.....	76
REQUIREMENTS TO MANUSCRIPTS (in Czech)	82
REQUIREMENTS TO MANUSCRIPTS (in English).....	87

POLITICAL INSTITUTIONS AND PUBLIC AUTHORITY

DOI: 10.46340/eppd.2023.10.4.1

Dmytro Yagunov, ScD in Political Science, PhD in Public Administration, attorney at Law, MSSc in Criminal Justice, Merited Lawyer of Ukraine, Member of the Howard League for Penal Reform

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-2822-2268>

Eberhard Karls University of Tübingen, Tübingen, Germany

Vasyl Stus Donetsk National University, Vinnytsia, Ukraine

Mykola Polovyi, ScD in Political Science

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-7283-3528>

Vasyl Stus Donetsk National University, Vinnytsia, Ukraine

Dmytro Tupchiienko, Prof.Doc., Member, the Howard League for Penal Reform; Attorney at Law, Registered Foreign Lawyer (England and Wales)

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0004-4850-4133>

University of East London, United Kingdom

Tetiana Melnychuk, PhD in Law, Attorney at Law

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-4698-0000>

National University «Odesa Law Academy», Odesa, Ukraine

Osnabrück University, Osnabrück, Germany

Serhii Starenkyi, attorney at Law, Head of the Kyiv Pre-trial Detention Prison (2009-2010), Head of the State Penitentiary Service of Ukraine (2014), prison expert, Deputy Head of the Human Rights Committee of the Ukrainian National Bar Association

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0002-5605-9522>

The Ukrainian National Bar Association, Kyiv, Ukraine

Olena Sokalska, PhD in Law, Associate Professor, Fellowship of the German Historical Institute Warsaw

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8737-0829>

Scientific-Research Institute of the Criminal-Executive Service and Probation, Kyiv, Ukraine

Andrii Chernousov, PhD in Sociology, Lawyer, member of the Board at Voices of Children Charity

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-1930-5950>

Kharkiv Institute for Social Research, Ukraine

Volodymyr Trokhymchuk, Prison expert, Head of the Department of Penitentiary Inspections of the Ministry of Justice of Ukraine

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0004-6828-8001>

Ministry of Justice of Ukraine, Kyiv, Ukraine

Viktoriiia Anishchenko, ScD in Pedagogics

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-5062-3789>

Academy of the State Penitentiary Service, Chernihiv, Ukraine

THE PHENOMENON OF INFORMAL PRISON HIERARCHIES AND THE SIMULACRUM OF PRISON SUBCULTURE IN CONTEMPORARY POWER RELATIONS

**Дмитро Ягунов, д. політ. н., к. н. держ. упр., адвокат,
MSSc in Criminal Justice, Заслужений юрист України, член Howard League
for Penal Reform (Велика Британія)**

*Тюбінгенський університет імені Еберхарда і Карла, м. Тюбінген, Німеччина
Донецький національний університет імені Василя Стуса, м. Вінниця, Україна*

Микола Польовий, д. політ. н.

Донецький національний університет імені Василя Стуса, м. Вінниця, Україна

**Дмитро Тупчієнко, докторант, адвокат, член Howard League for Penal
Reform (Велика Британія), радник голови СБУ (2014-2015)**

Університет Східного Лондона

Тетяна Мельничук, к. ю. н., адвокат,

*Національний університет «Одеська юридична академія», м. Одеса, Україна
Оснабрюкський університет, м. Оснабрюк, Німеччина*

**Сергій Старенький, адвокат, начальник Київського слідчого ізолятора
(2009-2010), Голова Державної пенітенціарної служби України (2014),
спеціаліст в галузі кримінально-виконавчого права, заступник голови
комітету Національної асоціації адвокатів України з прав людини**

Національна асоціація адвокатів України, м. Київ, Україна

**Олена Сокальська, к. ю. н., стипендіатка Німецького історичного
інституту у Варшаві**

*Науково-дослідний інститут кримінально-виконавчої служби та пробації, Київ,
Україна*

**Андрій Черноусов, к. с. н., юрист, член правління Благодійного фонду
«Голоси дітей»**

Харківський інститут соціальних досліджень, Україна

**Володимир Трохимчук, спеціаліст в галузі кримінально-виконавчого
права, начальник Управління пенітенціарних інспекцій Міністерства
юстиції України,**

Міністерство юстиції України, Київ, Україна

Вікторія Аніщенко, д. п. н.

Академія Державної пенітенціарної служби, м. Чернігів, Україна

ФЕНОМЕН НЕФОРМАЛЬНИХ В'ЯЗНИЧНИХ ІЄРАРХІЙ ТА СИМУЛЯКР В'ЯЗНИЧНОЇ СУБКУЛЬТУРИ У СУЧАСНИХ ВІДНОСИНАХ ВЛАДИ

Based on an interdisciplinary approach, the study demonstrated that the issue of prison subcultures and informal prison hierarchies that produce the relevant subcultures is not a monopoly of criminology, sociology or criminal law. The study of this issue through the prism of political science is more promising since it is political science that allows us to analyze these issues from a higher perspective of national and supranational security. Informal prison

hierarchies are a matter of relations of power and subordination, power struggles in prisons and a free society, and the use of prisons and subcultural prison symbols to spread political power by powerful actors, including states.

The research has led to the conclusion that the external attributes of prison subculture, which are produced and disseminated by informal prison hierarchies, in fact, only conceal the true nature of this phenomenon, where such nature is related only to the organization of the extraction and subsequent distribution of material resources by informal prison hierarchies. At the same time, such seizure and distribution of material resources are connected to gaining power in penitentiary institutions and a free society.

The experience of informal prison hierarchies in many countries shows that due to the greater openness of prisons to society and the spread of the influence of prison criminal organizations on free society, it is possible to argue that the boundaries between the concepts of "*criminal subculture*" and "*prison subculture*" are increasingly dissolving. This is especially evident in the United States, Mexico, and South America, where the concept of a "*street gang*" is automatically a "*prison gang*" and vice versa. Moreover, similar trends are also becoming characteristic of European countries due to the penetration of prison gangs from the New World into the European "market".

The rise of informal prison hierarchies worldwide raises the issue of the "*rehabilitative ideal*" and its – literally – protection from the spreading influence of informal prison hierarchies and their subcultural symbols. After the "*rehabilitative ideal*" crisis in the 1970s, it has not yet gotten rid of the signs of marginality. The influence of informal prison hierarchies should be considered the main obstacle to implementing rehabilitation programs in prison; in many countries, this influence makes this marginality absolute.

As of today, the relations between the Ukrainian and Russian professional criminal worlds and the respective informal prison hierarchies remain those of a *colony* and a *metropolis*, where the latter is making every effort to keep the former "colony" (as well as other "colonies") under its control, using all possible political tools, technologies and levers of influence, as a result of which Russia has acquired the characteristics of not even a police state or even a carceral state, but a *prison state*.

A *prison state* is not about the number of prisons, the number of prisoners, or the number of prison staff. It is about Russian citizens' approval and internal perception of the idea that the state should be governed by "concepts" where a separate, sufficiently large group of citizens should be imprisoned. However, the rest of the citizens should be only "temporarily and conditionally escorted."

The 2022 War has become a turbulent time for the years of established contacts and relations between Ukrainian and Russian criminals, including organized crime, in terms of servicing ordinary criminal business, common sales channels and logistics networks, and has destroyed them. However, the possibilities of the information society, hybrid forms of warfare, and propaganda drive subcultural influence devoid of physical borders and jurisdictional restrictions.

Russia's formal authorities cannot but use (ignoring official state borders, customs services, and border guard detachments) these channels of penetration into Ukrainian "*territory*" – in the broadest sense of the word – to further support its postcolonial policy, which is becoming increasingly unsuccessful given the European and Euro-Atlantic vector of Ukrainian society, finally formed after Russia's full-scale military invasion of Ukraine.

Since the Soviet era, young people have been used by professional criminals to recruit into their ranks. Many juvenile inmates in correctional facilities were a favourable environment for establishing a prison subculture among people whose consciousness at this age is unstable and prone to maximalist decisions. Furthermore, the network of penal colonies was the "closed social network" where the criminal world had unlimited opportunities to spread its antisocial "*knowledge*" and views.

Ukraine has taken many steps to limit this influence – the number of juvenile prisoners has been rapidly decreasing with changes in criminal legislation and the strengthening of the social

component in working with children. That is why the criminal world lost its primary tool of influence on minors for some time. Nevertheless, with the development of social networks, whose users are minors, such a tool has been found again in an updated modern format – in the form of the AUE movement and AUE-(sub)culture.

When analyzing the AUE (sub)culture phenomenon, it should be noted that it would be a mistake to analyze this phenomenon and the corresponding movement only as a form of youth subculture, as it is primarily believed in Ukraine. Under current socio-political conditions, such a narrowed approach is a dangerous speculation. Based on the study's results, we can confidently state that the AUE is not a subculture but a *culture* that is part of the national Russian culture. Moreover, it is not a component but rather *the AUE culture of the entire Russian society*, which, as noted above, has become accustomed to being in a prison state.

As a result, *the AUE culture* poses a significant threat to the values of Ukrainian society and the national security of Ukraine and the entire civilized world.

Among the main risks for Ukraine is the influence of Russian special services on the population of Ukraine, especially young people, through such tools as Russian prison (sub)culture and movements like AUE. In particular, due to the influence of Russian and Ukrainian "*thieves in law*", who are fully controlled by Russia's special services, on prisons, on organized criminal groups operating in a free society, and on youth movements, criminal influence spreads to many areas of Ukrainian life, creating an atmosphere of criminal insecurity, corruption, and stimulating the growth of crime, which is used by specific political forces to declare the ineffectiveness of public administration in Ukraine and the system of ensuring the protection of human rights and fundamental freedoms.

It should also be noted that informal prison hierarchies can harm the general prison population of Ukrainian prisons, where such dangers are caused by the 2023 War and martial law. The War has had an extremely negative impact on the mental health of the Ukrainian population, and this applies to military personnel and civilians. On the other hand, the War has had a more than significant impact on crime rates in Ukraine. The significant increase in criminal repression in Ukraine due to the application of the criminal law formula "*under martial law*" has already led and will continue to lead to an even greater filling of Ukrainian penitentiary institutions with people who are entirely "*accidental*" criminals, but who will nevertheless be influenced by the Soviet prison subculture and its Russian version. This creates the risk of spreading the influence of informal prison hierarchies in Ukrainian prisons through an increase or at least a quantitative change in the prison population.

In addition, filling prisons with people with combat experience and who have "*seen death*" will lead to the emergence and aggravation of conflicts with the current leaders of informal prison hierarchies. We can predict the gradual emergence of new prison gangs among prisoners with past combat experience if their share in the prison population exceeds a certain threshold. Unfortunately, it is currently difficult to predict the best scenario for Ukraine as a whole – for prisoners with combat experience to fall under the influence of "*old prison elites*" or for them to create independent entities. Given the pervasive nature of the existing prison culture and the experience of incorporating some veterans of the Soviet invasion of Afghanistan into the criminal world, we should expect a more likely scenario in which modern prisoners with combat experience will join the "*combat wing*" of the existing prison hierarchies. This may be more predictable in terms of social and political consequences. However, at the same time, the victory of this scenario will mean the preservation and further conservation of the patterns of Soviet and Russian prison culture in Ukraine.

In conditions where prison (sub)culture is recognized by state institutions and thus legalized in public discourse, this culture acquires the characteristics of *both* a simulacrum and a thing that exists.

On the one hand, prison culture is something against which certain efforts of the state are directed, and this makes it a part of honest discourse; on the other hand, it has the features of a full-fledged simulacrum based on the several hundred-year traditions of Russian and Soviet

prison history. In this sense, the state *de facto* reinforces this simulacrum with every step it takes, where the object is prison culture or its manifestations, taken out of the broader social and political context. This is done by state institutions in Russia, most likely for the reasons of continuing to build *the prison state* and, at the same time to support the realization of imperial ambitions. Nevertheless, Ukrainian public institutions treat prison culture out of context similarly. It seems necessary to radically change the attitude towards this simulacrum – to define it as an element of, on the one hand, imperial "soft power" (albeit in a peculiar social environment) and, on the other hand, as an element of "state capture" by the criminalized part of society in the sense that prison hierarchies claim to implement certain functions inherent only to the state. From this point of view, the mere recognition of the prison subculture as a separate phenomenon, without fixing its claims to socio-cultural power and denying such claims, objectively strengthens this simulacrum and, at the same time, weakens state power. Every state faces this danger, but obviously, the weaker the state due to various circumstances, the greater the danger posed by prison culture. In this light, Ukraine, weakened by the military confrontation with Russia, is highly vulnerable to this simulacrum.

Keywords: culture, prison subculture, informal prison hierarchy, prison violence, prison gangs, organized crime, prisons, prison reform, GULAG, AUE, AUE-subculture, AUE-movement, torture, ill-treatment, sexual violence in prison, investigation of ill-treatment, Soviet criminal traditions, Russia, the 2023 War against Ukraine.

Вступ

Феномен в'язничної (кримінальної) субкультури є мультидисциплінарним та давно вийшов за межі суто культурологічних чи юридичних оцінок. Міждисциплінарність в'язничної субкультури у сучасних відносинах влади обумовлена тим, що з огляду на соціальні наслідки, що спричиняються примусовою ізоляцією особи від суспільства, в'язниці та інші тотальні інституції не можна розглядати лише як *формальні установи* та аналізувати лише в юридичному аспекті, штучно викремлюючи їх з широкого кола відносин влади та діяльності відповідних політичних акторів¹.

У цій статті, відповідно, автори ставлять за мету вийти за межі класичних формально-юридичних та кримінологічних поглядів на в'язничну субкультуру та дослідити це явище у більш широкому контексті, що, власне, і віддзеркалює назва цієї статті.

У межах проведеного дослідження набуває подальшого розвитку теза, що в'язничні субкультури, сформовані у рамках неформальних в'язничних ієрархій, та притаманне їм в'язничне насильство – це об'єктивні елементи сучасних політичних відносин, невід'ємна складова відносин влади та водночас продукт поширення дисципліни паноптичного зразку в суспільстві XXI століття².

Щодо насильства як невід'ємного елемента функціонування неформальних в'язничних ієрархій, то ця стаття розвиває тезу, що в суспільстві XXI століття практики організованого насильства у пенітенціарних установах існують у рамках двох взаємопов'язаних політичних сфер, де однією зі сфер виступає формалізована суб'єктна політика запобігання катуванням, а другою сферою виступає безсуб'єктна політика катувань, яка формується у рамках постсучасної модуляції паноптичного менеджменту ризиків³.

Бібліографія та попередні дослідження

Проблематика неформальних в'язничних ієрархій та кореспондуючих в'язничних (кримінальних) субкультур є сферою досліджень багатьох сучасних та зарубіжних авторів.

¹ Ягунов, Д. (2023). «Номо Disciplinatus» як об'єкт політики соціального контролю (до питання про симулякризацію національної політики запобігання катуванням у XXI столітті). *Політичне життя*, 1, 28-37.

² Там само; Yagunov, D. (2022). The Panoptic-Carceral State through the Prism of the Indicators of Prison Policy of the XXI Century. *Political Life*, 3, 71-85 (in Ukrainian).

³ Ягунов, Д. (2023). «Номо Disciplinatus» як об'єкт політики соціального контролю (до питання про симулякризацію національної політики запобігання катуванням у XXI столітті). *Політичне життя*, 1, 28-37; Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32.

У першу чергу наші висновки засновані на класичних працях Дональда Клеммера, Ірвінга Гоффмана, Едвіна Сазерленда та Дональда Крессі, які до цього часу служать теоретичним підґрунтям для дослідження в'язничної субкультури як складного політичного, економічного правового та психологічного феномену¹.

Чільне місце у ряду джерел, що становлять базу дослідження, становлять праці Отто Кіркхаймера, Георга Руше, Даріо Мелоссі, Массімо Паваріні та Мішеля Фуко, присвячені питанням соціального контролю та місцю ув'язнення та пенітенціарних установ у здійсненні соціального контролю.

З практичних позицій дослідження базується на загальних доповідях Європейського комітету з питань запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню (надалі – ЄКЗК) та доповідях ЄКЗК щодо окремих країн-членів Ради Європи. Крім того, практичні аспекти дослідження базуються на положеннях рішень Європейського суду з прав людини (надалі – ЄСПЛ) щодо неформальних ієрархій у пенітенціарних установах та насильства у середовищі ув'язнених. Доцільно зауважити, що саме доповіді ЄКЗК та рішення ЄСПЛ служать з'єднувальною ланкою між теорією та практикою протидії неформальним ієрархіям та запобіганню поширення в'язничних субкультур, хоча головною їх цінністю є те, що вони служать нормативним відображенням реального існування феномену неформальних в'язничних ієрархій та в'язничних субкультур як таких².

Вагомим джерелом при написанні цієї статті були звіти *Global Prison Trends 2021*, *Global Prison Trends 2022* та *Global Prison Trends 2023*, опубліковані *Penal Reform International*³.

Серед сучасних досліджень на окрему увагу заслуговує фундаментальне дослідження в'язничної субкультури, здійснене колективом авторів (Аршак Гаспарян, Гевін Слейд, Юрген Ван Поке, Віктор Захарія) у рамках відповідного проекту Ради Європи⁴.

Крім того, ця стаття відображає попередні висновки та напрацювання Дмитра Ягунова з питань симулякризації в'язничної субкультури та місця в'язничної субкультури у відносинах влади⁵.

У цій статті автори демонструють свій рішучий протест проти чергової збройної агресії Росії проти України та її європейських та євроатлантичних цінностей. Відтак використання авторами відкритих російськомовних ресурсів обумовлено лише намаганням авторів зробити внесок до справи захисту України від російської збройної агресії через інформування вітчизняних та зарубіжних науковців та широкого суспільства про АУС-(суб)культуру як про один з російських імперських проектів, який загрожує національній безпеці як України, так й інших країн. Крім того, враховуючи, що молодь з російських регіонів, де АУС-(суб)культура набула значного поширення, наразі бере участь в агресивній війні проти Українського народу, фактор впливу АУС-(суб)культури на психологію окремих представників окупаційних військ потрібно враховувати для цілей розслідування вчинених ними воєнних злочинів на території України.

¹ Clemmer, D. (1940). *The Prison Community*. New York: Holt, Rinehart & Winston; Goffman, E. (1981). *Asylums: Essays on the Social Situation of Mental Patients and Other Inmates*. New York: Pelican Books; Goffman, E. (1961). *Essays on the Social Situation of Mental Patients and Other Inmates*. New York: Anchor Books, Doubleday & Company, Inc.; Sutherland, E., Cressey, D. (1970). *Criminology*. Toronto-New-York-Philadelphia: J.B. Lippincott Company.

² На особливу увагу заслуговує нещодавнє рішення ЄСПЛ у справі «*S.P. and Others v. Russia*», де знайшло своє відображення проблематика, що досліджується нами («*S.P. and Others v. Russia*», applications №№ 36463/11 and 10 others, judgment 02.05.2023).

³ Penal Reform International (2023). *Global Prison Trends 2023* <<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12); Penal Reform International (2022). *Global Prison Trends 2022* <<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2022/>> (2023, червень, 12); Penal Reform International (2021). *Global Prison Trends 2021* <<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2021/>> (2023, червень, 12).

⁴ Council of Europe (2018). *Baseline Study into Criminal Subculture in Prisons in the Republic of Moldova* (Arshak Gasparyan, Gavin Slade, Jurgen Van Poecke, Victor Zaharia).

⁵ Ягунов, Д. (2023). «*Homo Disciplinatus*» як об'єкт політики соціального контролю (до питання про симулякризацію національної політики запобігання катуванням у XXI столітті). *Політичне життя*, 1, 28-37; Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32.

Узагальнення досліджень в'язничної субкультури, висновки з попередніх досліджень та основний фокус авторського дослідження

У рамках цієї статті неформальні в'язничні ієрархії та супутні в'язничні (кримінальні) субкультури аналізуються з позицій міждисциплінарного підходу, хоча, безумовно, ключовою категорією є *відносини влади* та місце сучасних в'язничних ієрархій у відносинах влади.

Враховуючи численні ґрунтовні дослідження природи в'язничної субкультури як такої та відповідні теорії зародження в'язничних субкультур, для цілей актуалізації проблематики наукового дослідження у цій статті можна лише нагадати, що до середини ХХ століття в'язничні субкультури не були основним предметом наукових досліджень; за інерцією основна увага фокусувалася на ефективності «реабілітаційного ідеалу»¹. Лише згодом, як слушно зазначають Кортні Вайд-Ліндберг, Деріл Косяк та Крісті Браунфілд, «пенологи змістили фокус своєї уваги та «зайшли всередину» в'язниці, щоб дослідити соціальний світ ув'язнених»². Безумовно, на першому місці тут можна поставити дослідження Дональда Клеммера³.

Відаючи належне усім проведеним науковим дослідженням, спрямованим на висвітлення різних аспектів природи в'язничної субкультури, ми на перше місце ставимо тезу, що *симулякр* в'язничної субкультури – принаймні в її сучасних проявах – взагалі або здебільшого – не стосується в'язничної субкультури як такої⁴.

Йдеться про належним чином організовану та добре продуману систему неформальної карально-репресивної влади, яка у багатьох сучасних національних юрисдикціях становить успішну конкуренцію формальним владним інституціям у в'язниці, а також у вільному суспільстві.

Водночас йдеться про механізм примусового вилучення матеріальних цінностей у представників середніх та нижчих каст в'язничних ієрархій (і не тільки). Ця організована система карально-репресивної влади та водночас механізм перманентного вимагання й перерозподілу матеріальних цінностей, власне, і маскується під в'язничну субкультуру, формуючи її симулякр.

Враховуючи окремі авторські висновки з проблематики дослідження та формуючи напрями подальших наукових розвідок, ми ставимо на порядку денному наступні тези:

1. Неформальна в'язнична ієрархія (неформальні в'язничні ієрархії) є перманентною та стійкою внутрішньою організацією відносин влади-підпорядкування в'язничного «суспільства», характерним для пенітенціарних систем більшості сучасних країн⁵. Причому це явище меншою мірою залежить від природної інституційної тотальності, проте більшою – від прямої або опосередкованої підтримки цього явища державами (або приватними акторами – за умов приватизації пенітенціарних установ).

2. У ХХІ столітті неформальні в'язничні ієрархії – це *факт*, який визнається владою майже усіх держав, де відповідні в'язничні субкультури, як наслідок, набувають значущих проявів та більш ніж суттєво впливають навіть на вільне суспільство (не кажучи вже про саму пенітенціарну систему, персонал пенітенціарних установ та ув'язнених)⁶.

3. Неформальні в'язничні ієрархії та кореспондуючі в'язничні субкультури набули нормативного значення у доповідях ООН, рішеннях ЄСПЛ та доповідях ЄКЗК, де вказані міжнародні актори наголосили на явній *симулякризації* вказаного феномену та існуванні особливих

¹ Waid-Lindberg, C., Kosiak, D., Brownfield, K. (2015). The Representation of Prison Subculture Models in Mid-20th Century Hollywood Film. *The Annual Review of Interdisciplinary Justice Research*, December, 125.

² Waid-Lindberg, C., Kosiak, D., Brownfield, K. (2015). The Representation of Prison Subculture Models in Mid-20th Century Hollywood Film. *The Annual Review of Interdisciplinary Justice Research*, December, 125.

³ Clemmer, D. (1940). *The Prison Community*. New York: Holt, Rinehart & Winston.

⁴ Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32.

⁵ Ibid; Council of Europe (2018). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 5 to 11 June, 13, 7* <<https://rm.coe.int/16809022b9>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2020). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 28 January to 7 February, 48, 27* <<https://rm.coe.int/16809f8fa8>> (2023, червень, 12).

⁶ Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32; Council of Europe (2018). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 5 to 11 June, 14, 7* <<https://rm.coe.int/16809022b9>> (2023, червень, 12).

відносин влади при формуванні та реалізації локальних, регіональних та/або національних субкультурних в'язничних норм¹.

4. В цілому феномен неформальних в'язничних ієрархій та кореспондуючих в'язничних (кримінальних) субкультур є глобальним та універсальним, проте має виражені політико-географічні особливості. Якщо говорити про країни Європи, то організоване насильство серед ув'язнених є найбільш характерним для країн пострадянського простору. Водночас пальма першості за ступенем розвинутості неформальних в'язничних ієрархій та концентрації в'язничного насильства належить країнам Латинської Америки, Сполученим Штатам Америки та Південній Африці; саме ці країни можуть служити головним емпіричним аргументом на користь авторських висновків, сформованих у цій статті.

5. Симулякр в'язничної субкультури не існує сам по собі; він існує у межах жорстокої та водночас жорсткої кастової ієрархічної системи та є похідним від неї. У переважній більшості країн неформальна кастова система все ще є ключовою основою життя ув'язнених, а традиції кастової системи диктують внутрішній порядок та мають пріоритет над офіційними правилами².

6. Симулякр в'язничної субкультури зумовлює та підтримує існування сучасних форм рабства у пенітенціарних установах, яке опосередковано, а іноді навіть прямо заохочується національними державами.

7. Незважаючи на задекларований антидержавний характер неформальних в'язничних ієрархій, симулякр в'язничної субкультури та відповідні кастові системи не існують у вакуумі окремо від держав та їхніх агентів; у більшості випадків це – результат договору між представниками вищих каст неформальних в'язничних ієрархій та агентами держави³.

8. Головним наслідком симулякру в'язничної субкультури є те, що «мовчазна співпраця між адміністрацією та неформальними лідерами у в'язницях має *серйозні ерозійні наслідки* для всієї системи кримінального правосуддя»⁴.

9. Симулякр в'язничної субкультури, неформальні в'язничні ієрархії та відповідні кастові відносини докорінним чином змінюють орієнтацію національних пенітенціарних систем – від реабілітаційної на пунітивну, підриваючи і без того слабкий «реабілітаційний ідеал»⁵.

10. Зовнішні символи симулякра в'язничної субкультури («принципи», «арго», «кодекси поведінки», «принципи», «поняття», татування, процедури «прописки», гасла тощо) лише маскують справжню природу цього явища, яке спрямоване на організоване й перманентне вилучення представниками вищих каст матеріальних цінностей від ув'язнених та інших осіб та/або отримання фінансової чи іншої матеріальної вигоди від організації чи підтримки злочинної діяльності,

¹ Edwards, A. J. (2023). Good practices in national criminalization, investigation, prosecution and sentencing for offences of torture. Report of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment. *Human Rights Council, Fifty-second session, 28 February-31 March*.

² Council of Europe (2021). *Report on the periodic visit to Lithuania carried out by the CPT from 10 to 20 December, 39, 20* <<https://rm.coe.int/1680aa51af>> (2023, червень, 12).

³ Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse, 10(2)*, 13-32; Council of Europe (2018). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 5 to 11 June, 20, 9* <<https://rm.coe.int/16809022b9>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2020). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 28 January to 7 February, 49, 28* <<https://rm.coe.int/16809f8fa8>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2023). *32nd General Report of the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, 18*; Council of Europe (2018). *Report on the visit to Georgia carried out by the CPT from 10 to 21 September, 51, 29* <<https://rm.coe.int/1680945eca>> (2023, червень, 12).

⁴ Council of Europe (2018). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 5 to 11 June, 21, 9* <<https://rm.coe.int/16809022b9>> (2023, червень, 12).

⁵ Ягунов, Д. (2010). «Криза реабілітаційного ідеалу» в наукових працях Роберта Мартінсона та їх значення для формування сучасної пенальної політики. *Південноукраїнський правничий часопис, 4*, 28-30; Ягунов, Д. (2010). Глобалізація та «криза покарання» трансформація пріоритетів пенальної політики сучасних країн. *Актуальні проблеми держави і права, 55*, 550-554; Martinson, R. (1979). 'What Works? Questions and Answers about Prison Reforms', In: Cullen, F.T., Applegate, B.K. (eds.). *Offender Rehabilitation: Effective Correctional Intervention*. Ashgate Publishing Company; Duguid, S. (2000). *Can Prisons Work? The Prisoner as Object and Subject in Modern Corrections*. Toronto: University of Toronto Press, 6; Allen, F. (1981). *The Decline of the Rehabilitative Ideal: Penal Policy and Social Purpose*. London, 5.

що відбувається за прямого сприяння агентів держави, яка, своєю чергою, є кінцевим бенефіціаром такого нелегального розподілу матеріальних ресурсів¹. У більшості країн світу в'язничні банди та інші форми неформальних в'язничних ієрархій займаються широким спектром злочинних дій, таких як контрабанда, вбивства, вимагання, викрадення людей, торгівля наркотиками та зброєю навіть поза в'язничними стінами, створюючи навколо себе образ сучасного «Робіна Гуда» та, як наслідок, використовуючи класичні інструменти завоювання політичного впливу, включаючи лобіювання. Йдеться про перманентне функціонування фінансово-орієнтованих кримінальних організацій, які претендують на політичну владу або – у випадку її наявності – на розширення політичної влади.

Як наголошують автори, основним мотивом для ув'язнених стати частиною високопоставленої впливової групи є отримання влади та привілеїв у пенітенціарній установі². Стійкість неформальних ієрархій надає такій владі інституціональності та фактично «вимиває» легітимність офіційного управління в'язницями³. Тому, узагальнюючи завдання дослідження, увага авторського колективу цієї статті *inter alia* сфокусована на питанні дослідження *неформальної влади* у в'язницях, яка поширюється не лише на самих ув'язнених, але й на персонал пенітенціарної системи та вільне суспільство.

Актуальність дослідження

Незважаючи на значну кількість наукових досліджень з проблематики в'язничної субкультури, можна дійти висновку, що у наукових працях (особливо вітчизняних) в'язнична субкультура аналізується як явище: 1) перманентне; 2) незмінне; 3) стабільне; 4) захищене від зовнішніх впливів; 5) те, що має майже конспірологічну природу та виникає лише в силу існування в'язничної тотальності⁴.

Під час проведення авторами цього дослідження *Penal Reform International* опублікувала щорічний звіт (*Global Prison Trends 2023*), в якому, відобразила наступні тенденції глобального розвитку національних пенітенціарних систем у 2023 році, які, як на думку авторів, додатково підкреслили актуальність цього авторського дослідження.

Так, у доповіді *Global Prison Trends 2023* серед всього іншого вказано, що сучасні пенітенціарні системи характеризуються наступним: 1) збільшення строків ув'язнення, включно з довічним ув'язненням, внаслідок проведення начебто гуманістичних реформ у сфері кримінального права, які, як виявляється, мають протилежний ефект; 2) збільшення концентрації насильства у пенітенціарних установах, включаючи насильницькі смерті, катування та неналежне поводження як з боку агентів держави, так і з боку приватних агентів – незважаючи на зусилля, спрямовані на їх запобігання та належне розслідування; 3) насильницькі та кримінальні субкультури у в'язницях стали ключовим викликом для більшості пенітенціарних систем у всьому світі⁵.

Виникає закономірне питання, що має практичне значення: чому на фоні збільшення прозорості в'язниць, ще більшого розуміння невдачі в'язниці як реабілітаційного механізму, задекларованої політики декарцерації та детоталізації, поширення інституту пробації у різноманітних формах, задекларованого збільшення реабілітаційної складової кримінального покарання та процесу виконання кримінальних покарань існують фактично протилежні небезпечні тенденції, спрямовані не лише на поширення ув'язнення як механізму соціального контролю, але й на суттєве збільшення концентрації насильства у пенітенціарних установах.

У відповідь – можна констатувати кризу формально-юридичного погляду на в'язницю в силу невдачі традиційних інструментів правового регулювання припинити поширення субкультурних

¹ Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32.

² Slade, G., Kelbakiani, A., Tsagareli, N., Kachkachishvili, S. (2020). Influence of Criminal Subculture on the Management of a Penitentiary Institution. *Open Society Foundations*, 3.

³ Там само.

⁴ З іншого боку, на прикладі пенітенціарних систем колишнього СРСР або країн соціалістичного табору багато авторів вказують на трансформації в'язничних субкультур. Тим не менш, як правило, одночасно підкреслюються, що усі вони так і не позбулися характеристик, вироблених внаслідок впливу радянського зразку симулякру в'язничної субкультури.

⁵ Penal Reform International (2023). *Global Prison Trends 2023*

<<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12).

тенденцій та знизити концентрацію насильства у в'язницях, не кажучи вже про неможливість досягнення формально задекларованих цілей реабілітації девіантів.

Цілі дослідження

Враховуючи проблематику, автори формують наступні цілі наукового дослідження: 1) простежити еволюцію поглядів на в'язничну субкультуру у вітчизняній та зарубіжній історіографії та теоретичній думці; 2) проаналізувати феноменологію сучасної в'язничної субкультури; 3) встановити обсяги та прояви поширення в'язничної субкультури (в'язничних субкультур) у сучасних національних пенітенціарних системах; 4) ідентифікувати причини, які зумовлюють поширення в'язничної субкультури у сучасних національних пенітенціарних системах; 5) дослідити вплив неформальних в'язничних ієрархій та в'язничних субкультур на цілі покарання та, зокрема, на «реабілітаційний ідеал»; 5) сформулювати пропозиції, спрямовані на подолання поширення явища неформальних в'язничних ієрархій та кореспондуючого симулякру в'язничної субкультури у національних пенітенціарних системах.

Зростання в'язничного населення

Віддзеркалюючи висновки, презентовані *Penal Reform International* у щорічному звіті *Global Prison Trends 2023*, щодо зростання обсягів соціального контролю у формі ув'язнення, можна наголосити, що подібні тенденції є не випадковим, неконтрольованим та/або хаотичним процесом. Світові тенденції в'язничного населення останніх двадцяти років доводять те, що ув'язнення продовжує бути надзвичайно поширеним явищем на усіх континентах всупереч задекларованим аболіціоністським гаслам¹.

У нещодавній доповіді спеціального доповідача ООН щодо смертності у в'язницях особливий наголос робиться на скороченні ув'язнення та встановленні заборони на безальтернативне ув'язнення як запобіжний захід та вид покарання². Наголошується, що переповненість в'язниць обумовлює більшу концентрацію насильства між ув'язненими та посилення діяльності в'язничних банд, а також провокує в'язничні бунти³. Проте при цьому підкреслюється, що багато держав, навпаки, збільшили кількість ув'язнених й тривалість термінів покарання⁴.

За даними Ради Європи, завершення карантинних заходів для боротьби з пандемією Covid-19 призвело до відновлення рівня ув'язнення в багатьох європейських країнах у період з січня 2021 року по січень 2022 року: середній рівень ув'язнення зріс на 2,3% у країнах з населенням понад один мільйон жителів.

В'язничні адміністрації Болгарії (-8%), Естонії (-6,3%) та Німеччини (-5,5%) були єдиними трьома країнами, які повідомили про помітне зниження рівня ув'язнення в країнах з населенням понад один мільйон жителів⁵.

У той же час, у 16 країнах відбулося значне зростання: Словенія (+23%), Фінляндія (+15%), Франція (+15%), Північна Ірландія (Великобританія) (+13%), Чорногорія (+12%), Хорватія (+10%), Туреччина (+9,2%), Швеція (+8,2%), Албанія (+8,2%), Угорщині (+7,9%), Вірменії (+7,9%), Латвії (+7,3%), Румунії (+6,5%), Польщі (+6,1%), Північній Македонії (+5,8%) та Данії (+5,5%)⁶.

В інших 24 національних пенітенціарних адміністраціях показники чисельності ув'язнених залишилися незмінними⁷.

Зростання в'язничного населення у 2022 році відображає повернення до відносної нормальності в суспільному житті та функціонуванні європейських систем кримінального

¹ Yagunov, D. (2022). The Panoptic-Carceral State through the Prism of the Indicators of Prison Policy of the XXI Century. *Political Life*, 3, 71-85.

² Tidball-Binz, M. (2023). Deaths in prisons. Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions. *Human Rights Council. Fifty-third session 19 June-14 July*, 3. Promotion and protection of all human rights, civil, political, economic, social and cultural rights, including the right to development.

³ Там само, 18.

⁴ Там само, 19.

⁵ Marcelo, F. Aebi Edoardo Cocco Lorena Molnar (2023). *Prison Populations. SPACE I-2022. 15 December 2022. Updated on 26 June 2023*. Council of Europe Strasbourg.

⁶ Там само.

⁷ Там само.

правосуддя. Незважаючи на зазначене зростання, загальноєвропейський рівень ув'язнення у 2022 році все ще нижчий, ніж на початку 2020 року, до пандемії. Це свідчить про продовження послідовного зниження, яке спостерігається з 2011 року¹.

На нашу думку, потрібно враховувати як успіхи у зниження в'язничного населення, так і явні невдачі. Невдачею як раз є те, що, по-перше, в Європі зниження в очікуваних обсягах не відбулося, а, по-друге, світові показники в'язничного населення, на які ми орієнтуємося більшою мірою, свідчать про зворотні процеси, що віддзеркалюють більшу карцерацію сучасних суспільств.

Тому можна ще раз наголосити: у XXI столітті ув'язнення продовжує бути надзвичайно корисним для цілей соціального контролю за громадянами з боку держав та квазідержавних приватних акторів. Вказана «корисність» частково обумовлює багато у чому декларативність, а частково – неефективність аболіціоністських рухів у політичній дуелі з намаганнями забезпечити існування традиційного балансу між «свободою» та «безпекою», де політичні еліти послідовно намагаються надати пріоритет «безпеці»².

Навіть вельми незначне зниження відносних показників в'язничного населення в окремих країнах та, навпаки, збільшення абсолютних показників в'язничного населення підтверджує гіпотезу про «змішування» інституційних та неінституційних інструментів соціального контролю, де на фоні задекларованої політики декарцерації відбувається більш тонке та невидиме розкидування тенет соціального контролю на політичне тіло суспільства³.

Власне, саме це потрібно враховувати при здійсненні аналізу неформальних в'язничних ієрархій та симулякру в'язничних субкультур.

Практичне значення категорій неформальної в'язничної ієрархії та в'язничної субкультури

У контексті проблематики цього дослідження вважаємо за потрібне наголосити: неформальні ієрархії ув'язнених та відповідні симулякри в'язничних субкультур – це аж ніяк не абстрактні наукові категорії, як вони здебільшого досліджуються у рамках соціології, кримінології та психології. Неформальні в'язничні ієрархії є *перманентним явищем*, характерним для пенітенціарних систем багатьох країн світу⁴. У XXI столітті неформальні в'язничні ієрархії – це *феномен*, який визнається як реальний факт владою усіх держав, де такі ієрархії та кореспондуючі субкультури набувають значущих проявів та суттєво впливають навіть на вільне суспільство та державу.

Як наголошують окремі автори, в'язнична субкультура «виходить за межі пенітенціарних установ, вона поширюється у більш широких колах суспільства»⁵. Є обґрунтованою думка, що ідеї в'язничної субкультури та небажана популяризація досі поширюється в суспільстві, а тому боротися з цим явищем лише в межах пенітенціарної установи практично неможливо⁶.

Відтак неформальні ієрархії ув'язнених та відповідні в'язничні субкультури – це конкретні практичні поняття та «приземлені» речі, якими оперує як ЄСПЛ (при розгляді конкретних справ), так і ЄКЗК (при здійсненні візитів та наданні відповідних рекомендацій урядам держав)⁷.

¹ Marcelo, F. Aebi Edoardo Cocco Lorena Molnar (2023). *Prison Populations. SPACE I-2022. 15 December 2022. Updated on 26 June 2023*. Council of Europe Strasbourg.

² Yagunov, D. (2022). The Panoptic-Carceral State through the Prism of the Indicators of Prison Policy of the XXI Century. *Political Life*, 3, 71-85.

³ Там само.

⁴ Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32; Council of Europe (2018). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 5 to 11 June, 13, 7* <<https://rm.coe.int/16809022b9>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2020). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 28 January to 7 February, 48, 27* <<https://rm.coe.int/16809f8fa8>> (2023, червень, 12).

⁵ Human Rights Defender, the Republic of Armenia (2019). *Concept on Combating Criminal Subculture in the Penitentiary Institutions of the Ministry of Justice of the Republic of Armenia*. Yerevan: Ad Hoc Public Report, 39.

⁶ Slade, G., Kelbakiani, A., Tsagareli, N., Kachkachishvili, S. (2020). Influence of Criminal Subculture on the Management of a Penitentiary Institution. *Open Society Foundations*, 8.

⁷ Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32.

Ба більше, в Україні проблематика в'язничної субкультури також перестала бути суто теоретичною, набувши нормативного виміру. Так, у Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року наголошено, що однією з проблем пенітенціарної системи України є «вплив в'язничної субкультури та злочинного середовища», що актуалізує проблему «протидії негативному впливу злочинної субкультури та неформальної в'язничної ієрархії»¹. Тобто, боротьбу з неформальною в'язничною ієрархією та симулякром в'язничної субкультури офіційно задекларовано як напрямок державної політики України.

Потрібно додати, що неформальні в'язничні ієрархії є невід'ємними від насильства, катування та неналежного поводження, що застосовується до ув'язнених як представниками найвищих каст ієрархій, так і агентами держави для цілей самозбереження та, як ми наголошували вище, максимізації нелегальних прибутків. Тому вважаємо за потрібне наголосити на надзвичайно важливий для цілей нашого дослідження тезі, що «катування – це насамперед злочин, скоєний або дозволений державними посадовими особами, а іноді – приховано або відкрито заохочуваний державною політикою або вказівками»².

Більше того, з огляду на концентрацію насильства, яку продукують неформальні в'язничні ієрархії в усьому світі через симулякр в'язничних субкультур – як у в'язницях, такі у вільному суспільстві, – говорити про в'язничні субкультури у відриві від отримання та легалізації прибутків є не лише необґрунтованим, але й навіть аморальним.

Еволюція поглядів на в'язничну субкультуру

Дослідженню субкультури як феномену присвячена велика кількість наукових праць. Традиційним є підхід, що про субкультуру згадують, коли йдеться про норми, що виникають внаслідок фрустраційної ситуації або з конфлікту між певною соціальною групою та суспільством загалом. Так, норми, що виникають у злочинних угрупованнях або в групах підлітків, часто називають «субкультурними»³. Іноді вживається поняття «контркультура»⁴.

Проте у контексті цього дослідження, зважаючи на його практичну спрямованість, базовим поняттям є «неформальні в'язничні ієрархії», у той час коли «в'язнична субкультура» розглядається саме як *симулякр*, який, як правило, приховує справжні відносини влади у тотальних інституціях та у вільному суспільстві та використовується державою для прихованого зміцнення неформальних в'язничних ієрархій та, як наслідок, посилення соціального контролю. Самими ж неформальними в'язничними ієрархіями «в'язнична субкультура» використовується, як вже наголошувалося вище, для цілей максимізації злочинних прибутків.

Сучасні в'язничні субкультури є побічним продуктом «виправної» («сучасної») в'язниці, задекларованої як місце та механізм «виправлення» девіантів в більш широкому контексті «покращення» або «вдосконалення» суспільства – з тим, з чим «виправна в'язниця» із самого початку справлялася невдало й неефективно. Ідеалістичні проекти в'язниці кінця XIX століття йшли поруч з розчаруванням їх реабілітаційного потенціалу, що згодом завершилося кризою «реабілітаційного ідеалу», від якого сучасна в'язниця так і не може відійти, незважаючи на максимальний реабілітаційний *нео-оптимізм*⁵. Із самого початку «виправна» в'язниця, як наголошує М. Фуко, зробила можливим та навіть заохотила організацію середовища делінквентів, солідарних один з одним, які *визнають ієрархію* та готові до співучасті в будь-якій майбутній злочинній діяльності⁶.

¹ Розпорядження Про схвалення Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року та затвердження операційного плану її реалізації у 2022 – 2024 роках, 2022 (Кабінет Міністрів України) Офіційний сайт Верховної Ради України <<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153-2022-p#Text>> (2023, червень, 12).

² Edwards, A. J. (2023). Good practices in national criminalization, investigation, prosecution and sentencing for offences of torture. Report of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment.. *Human Rights Council, Fifty-second session, 28 February-31 March*.

³ Yinger, J. (1960). Contraculture and Subculture. *American Sociological Review*, 25(5), 627.

⁴ Там само.

⁵ Ягунов, Д. (2010). «Криза реабілітаційного ідеалу» в наукових працях Роберта Мартінсона та їх значення для формування сучасної пенальної політики. *Південноукраїнський правничий часопис*, 4, 28-30.

⁶ Фуко, М. (1999). *Надзирати і наказувати. Рождение тюрьмы*. Москва: Ad Marginem, 390.

Проблематика цієї статті аналізується у трикутнику «політичні еліти» – «ув'язнення» – «соціальний контроль», де, власне, питання – якою є держава як така – сильна й централізована або слабка – є питанням другорядним¹.

Навіть якщо брати до уваги, що при створенні «сучасної» в'язниці держава ще не була Левіафаном і не мала достатніх інструментів для здійснення соціального контролю над «девіантами», це не виключало здійснення широкого соціального контролю за громадянами з боку політичних еліт, у тому числі у формі широкого використання ув'язнення з супутнім побічним елементом у вигляді інституційних субкультур.

Сьогодні важко сказати, наскільки «класичні» пенітенціарні установи, які ще зберігалися до 1860-х років у Сполучених Штатах Америки, мали в'язничну субкультуру в традиційному її розумінні, проте є очевидним, що навіть тоді адміністрація розглядала наявність інституційної субкультури як проблему – проблему безпеки або взагалі як «проблему». Більше того, застосування тілесних покарань за порушення «дисципліни» при абсолютній сегрегації в одиночних камерах (Пенсильванія) або загальних роботах у повній тиші *inter alia* переслідувало мету запобігання поширення локальної інституційної субкультури – навіть якщо вона не мала організованого характеру, ієрархічної структури та кримінальної спрямованості.

Можна презюмувати, що в'язнична субкультура виникає разом з появою масового утримання ув'язнених у спільних великих приміщеннях та широкого використання їх праці. Якщо ми говоримо про історичний період – це англійські *prison hulks* (в'язниці-кораблі), хоча вони були ще раніше і в Південній Європі, загальні в'язниці у Франції, Росії та інших країнах тощо.

Репрезентація в'язничної субкультури знайшла своє широке відображення навіть у радянській художній літературі. Можна згадати «Каторгу» Валентина Пікуля, де (відкинувши шовіністичні та імперські авторські акценти) можна сформулювати чітке уявлення про наявність глибоко вкоріненої неформальної ієрархії у російських каторжних тюрмах, а головне – про глибоке занурення агентів держави до субкультурних в'язничних норм, а також про сприяння з боку агентів держави у поширенні субкультурної влади у загальній масі ув'язнених.

Не можна не згадати думку Толкотта Парсонса, який наголошував, що делінквентна субкультура, хоча вона й може мати неформальний кодекс поведінки, який суворо дотримується представниками цієї субкультури, є «відносно слабкою у зв'язках з ширшою системою цінностей»². Ми зауважуємо на цій думці, передусім, в силу того, що вона може *здаватися* такою, що суперечить авторській концепції. Проте субкультура, вступаючи у зв'язки з «ширшою системою цінностей», навіть будучи слабкою, демонструє вражаючу силу, якщо вона потрапляє до середовища, де не діє та сама «ширша система», або де субкультура може підмінити собою ту саму «ширшу систему». Більше того, як свідчить і радянська практика (наприклад, АУЄ-(суб)культура, яка буде розглядатися нижче), і практика багатьох інших сучасних країн, кримінальна (в'язнична) субкультура не лише не є слабкою. Навпаки, кримінальна (в'язнична) субкультура успішно вторгається до системи цінностей вільного суспільства, паразитує на ній, підмінює її та у подальшому успішно формує нові моделі поведінки.

Щодо західної криминології та пенології, то проблематика в'язничної субкультури знайшла своє відображення у наукових працях багатьох видатних вчених, а тому, вважаємо, не є доцільним повторювати їхні важливі висновки, які зберігають актуальність й понині. Водночас можна зауважити, що вже у ХХ столітті поняття «субкультура» стало дещо архаїчним та навіть, можливо, зайвим, від «висміювання якого сучасна наука отримувала інколи задоволення»³. Поясненням цьому може служити, що у сучасному глобалізованому світі *культурне різноманіття* стало універсальною цінністю.

Тим не менш, вважаємо за доцільне зауважити на окремих аспектах досліджень праць класиків, які актуалізують проблематику цього авторського дослідження.

¹ Сьогодні це особливо яскраво проявляється в силу приватизації пенітенціарних установ і навіть пенітенціарних систем, де функції соціального контролю політичні еліти вже доручають не державі, а приватним акторам.

² Parsons, T. (1951). *The Social System*. Routledge & Kegan Paul Ltd, 195.

³ Blackman, S. (2014) Subculture theory: an historical and contemporary assessment of the concept for understanding deviance. *Deviant Behavior*, 35 (6), 496-512.

Так, окреслюючи теоретичні підходи до в'язничної субкультури не можна не згадати два основних підходи до пояснення феномену (краще – *симулякру*) в'язничної субкультури, які традиційно розкриваються або згадуються у більшості наукових праць з вказаної проблематики. Йдеться про *деприваційну* та *імпортаційну моделі (теорії)*.

Деприваційна модель в'язничної субкультури передбачає, що в'язнична субкультура є результатом інституційної тотальності та відповідних обмежень, які покладаються на ув'язнених. Згідно з деприваційною моделлю, ув'язнені формують інституційну субкультуру через позбавлення волі *як таке*, а також – як наслідок – позбавлення приватності, вільного часу, безпеки, автономії, послуг, товарів, їжі, сексу. В'язнична субкультура – це форма пристосування ув'язненого до життя у в'язниці на фоні відсутності або крайнього дефіциту вказаних вище атрибутів вільного життя. Власне, це те, що вкладається у класичну концепцію тотальних інституцій Ірвінга Гоффмана та пов'язується з розробками Дональда Клеммера щодо призонізації. Відповідно до деприваційного тлумачення, в'язниця виробляє всередині себе систему жорстких правил, які стають внутрішньою субкультурною формою, яка засвоюється людиною одразу після потрапляння до в'язниці, і, таким чином, спонукає (примушує) кожного ув'язненого стати типовим й характерним членом в'язничного співтовариства¹.

Навпаки, імпортаційна модель розглядає в'язничну субкультуру як суміш вуличних кримінальних культур, що імпортуються девіантами до в'язниці². Імпортаційна модель декларує протилежне, стверджуючи, що соціальна система ув'язнених значною мірою походить від базових кримінальних субкультурних норм та символів, набутих ув'язненими саме у *вільному суспільстві*. Саме ці різноманітні, але водночас багато у чому однакові субкультурні символи девіанти приносять до конкретної в'язниці, піддаючи їх подальшій амальгамації за умов конкретної в'язниці з конкретним персоналом у конкретній країні за конкретних соціальних, економічних та політичних умов.

Отже, відповідно до теорії імпортації, субкультура певної в'язниці залежить не від в'язниці як такої, а від ступеня антисоціальної спрямованості нових ув'язнених.

Проте, гадаємо, відповідь на це запитання можна знайти у самій природі тотальних інституцій та характері соціальних відносин у тотальних інституціях. Як підкреслив «батько соціології в'язниці» Дональд Клеммер, в'язниця – це *вже приготоване для ув'язнених суспільство*, де кожна людина відчуває призонізацію навіть коли просто опиняється у в'язниці³. Людина замінює ім'я на номер або на прізвище. Людина стає анонімною фігурою в підлеглий групі. Людина дуже швидко вивчає посади персоналу та звання конкретних в'язничних офіцерів. Якщо ув'язнений навіть і не використовує в'язничну мову, вона все одно посідає значне місце в його свідомості⁴. Ув'язнений стає об'єктом впливу того, що Дональд Клеммер визначив як *«universal factors of prisonisation»*⁵. Саме *«universal factors of prisonisation»* є тим, чому піддаються усі без винятку ув'язнені; останні, за визначенням Едвіна Сазерленда і Дональда Крессі, *«проковтують в'язницю»*⁶.

Можна додати, що, як свідчить досвід функціонування американських в'язничних банд, більшість їх членів рекрутуються саме у в'язницях (наприклад, такі «брендові» американські в'язничні банди *Barrio Azteca, Los 27, Nuestra Familia, Black Guerrilla Family, Conservative Vice Lords* та інші)⁷. З іншого боку, розвиток технологій, поширення впливу соціальних мереж та збільшення закритих груп у соціальних мережах не стоїть на місці, і багато хто з членів американських банд приходять до в'язниці, вже будучи членом банди, проте не маючи в'язничного досвіду, будучи завербованим через соціальні мережі (*Dominicans Don't Play*)⁸.

¹ Malizia, N. (2021). Prison subculture: a study on the adaptation of prisoners in Italian prisons. *International Journal of Scientific and Research Publications (IJSRP)*, 11, 232.

² Ganapathy, N., Balachandran, L. (2020). Minority gangs in Singapore prisons: Prisonisation revisited. *Australian & New Zealand Journal of Criminology*, 53(1), 44.

³ Clemmer, D. (1940). *The Prison Community*. New York, 297-299.

⁴ Ягунов, Д. (2020). *Пенітенціарна політика як складова соціального контролю*. Одеса: Фенікс.

⁵ Clemmer, D. (1940). *The Prison Community*. New York, 300.

⁶ Sutherland, E., Cressey, D. (1970). *Criminology*. Toronto – New-York – Philadelphia: J.B. Lippincott Company, 538.

⁷ Yagunov, D., Melnychuk T., Meliukhov, V. (2023). The prison gang as a «brand» (an overview of informal prison hierarchies in modern prison systems). *Political Life*, 2, 65.

⁸ Там само, 49.

З іншого боку, актуалізуючи практичні аспекти цього дослідження, відмінності між двома підходами можуть мінімізуватися з огляду на кінцеву перспективу впливу ув'язнення на ув'язнених та їх світ. У будь-якому випадку ув'язнення призводить до збільшення концентрації насильства у поведінці ув'язненого.

Щодо визначення поняття «в'язнична субкультура», то їх існує велика кількість, і, власне, це дослідження не ставить за мету надати вичерпний аналіз кожного з них.

Тим не менш, можна навести окремі приклади.

У посібнику Омбудсмена Республіки Вірменія щодо запобігання в'язничній субкультурі зазначається, що в'язнична субкультура – це сукупність цінностей, вірувань, звичок і правил поведінки, прийнятих ув'язненими, що неминуче виникають у тих, хто опиняється в умовах ізоляції¹.

Автори ґрунтовного дослідження в'язничної субкультури у пенітенціарних установах Молдови визначають кримінальну субкультуру як сукупність неформальних інститутів – потужних соціальних норм, що включають правила примусу до виконання цих норм та визначену практику покарання². Неформальні інститути, що складають кримінальну субкультуру, забезпечуються і охороняються невеликою групою ув'язнених, які займають найвищі позиції в неформальній ієрархії³. Ці норми і практики призводять переважно до небажаних наслідків, включаючи порушення формальних в'язничних правил; ці норми і практики також знижують передбачуваність і можливість дотримання цих формальних правил і процедур⁴. Іншими словами, кримінальна субкультура – це неформальне управління ув'язненими, яке структурує в'язничний порядок та регулює соціальну взаємодію⁵.

Автори вказаного дослідження наголошують, що поняття «субкультура» має широкий культурно-історичний контекст та включає широкий спектр явищ, до яких відноситься неформальна ієрархія, система насильства, здирицтва, симбіоз з корумпованістю персоналу, а також злочинні угруповання всередині і за межами в'язниці⁶. Ми підкреслюємо цінність цього визначення, проте – зі свого боку – висловлюємо позицію, що в'язнична субкультура – на відміну від неформальної ієрархії – є саме *симулякром*.

Як ми з'ясували вище, традиційний (класичний) погляд на в'язничну субкультуру відображає «набір» з неформальної ієрархії, насильства, нестачу персоналу, переповнення пенітенціарних установ та брак матеріальних ресурсів. Як зазначає *Penal Reform International*, у 2023 році усього світу продовжують надходити повідомлення про високий рівень насильства у в'язницях, а переповненість в'язниць, нестача персоналу та погані умови утримання сприяють і загострюють цю проблему⁷.

Тому саме неформальна в'язнична ієрархія є базовим поняттям, наповненим практичним смислом; саме *ієрархія* продукує відповідні субкультурні символи для цілей досягнення своїх матеріальних інтересів та досягнення більшого неформального та/або формального впливу на ув'язнених, членів їхньої сімей, адміністрацію пенітенціарної установи або навіть всю пенітенціарну систему та, якщо неформальна ієрархія має достатній матеріальний ресурс – на вільне суспільство та політичні еліти.

Продовжуючи раніше проведений аналіз в'язничної субкультури як *симулякру*, вважаємо, що підхід до в'язничної субкультури саме як до автономної категорії є необґрунтованим спрощенням. Подібний автономний підхід приховує *функціональне значення* неформальної в'язничної ієрархії та її *матеріально-фінансову спрямованість*, так само як й *інструментальну*

¹ Human Rights Defender, the Republic of Armenia (2019). *Concept on Combating Criminal Subculture in the Penitentiary Institutions of the Ministry of Justice of the Republic of Armenia*. Yerevan: Ad Hoc Public Report, 4.

² Gasparyan, A., Slade, G., Van Poecke, J., Zaharia, V. (2018). *Baseline Study into Criminal Subculture in Prisons in the Republic of Moldova*. Council of Europe, March

³ Там само.

⁴ Там само.

⁵ Там само.

⁶ Там само.

⁷ Penal Reform International (2023). *Global Prison Trends 2023*, 34

<<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12).

цінність неформальної в'язничної ієрархії для держави, політичних еліт та їх агентів, яким держава делегує повноваження з управління пенітенціарними системами¹.

Політико-географічні особливості

Потрібно визнати унікальність кожної національної або регіональної в'язничної субкультури, враховуючи конкретні умови, за яких вона формувалася, так само як і конкретні фактичні локальні та/або регіональні цілі, що ставляться перед конкретними сучасними неформальними в'язничними ієрархіями.

Так, наприклад, у переважній більшості питання запобігання в'язничній субкультурі та неформальній в'язничній ієрархії порушувалися ЄКЗК перед урядами країн колишнього СРСР (Росія, Грузія, Молдова, Україна, Литва, Латвія тощо), де кожного разу за замовчуванням презюмувався національний характер відповідних в'язничних субкультур². Український дослідник Антон Симкович обґрунтовано підкреслює, що [неформальний] «кодекс ув'язнених існує в усіх чоловічих в'язницях України»³.

З іншого боку, було б невірно заперечувати широкий вплив національних в'язничних субкультур на пенітенціарні системи інших країн Європи (Франція, Кіпр, Сполучене Королівство, Швеція тощо).

Румунські дослідники вказують, що у румунських в'язницях ув'язнені мають широко розроблену власну систему норм, цінностей і моделей поведінки, яка служить основою відповідної національної в'язничної субкультури⁴.

Литовські вчені наголошують, що, як і в інших пострадянських країнах, пенітенціарні установи Литви характеризуються неформальним карцерним колективізмом, де вищі касти неформальної в'язничної ієрархії несуть відповідальність за «підтримання порядку», а тому в литовських пенітенціарних установах переважають неформальні субкультурні правила⁵.

Словенські автори підкреслюють, що «загалом, експлуатація, недовіра, ієрархія та відповідна соціальна структура, секретність є основними характеристиками в'язничної субкультури у словенських в'язницях»⁶. В'язнична субкультура присутня у всіх в'язницях та впливає на повсякденну поведінку ув'язнених⁷.

Станом на початок 2022 року чілійська в'язнична адміністрація повідомила про 754 в'язничні банди, кожен п'ятий член яких є іноземним громадянином, переважно колумбійцем⁸. Відповідно, можна впевнено стверджувати про наявність «багатої» в'язничної субкультури, яка не може не впливати на вільне суспільство (ще раз доцільно загадати тезу Толкотта Парзонса про вплив субкультури на вільне суспільство).

Дослідники в'язничної субкультури у нігерійській в'язницях наголошують на індивідуальних особливостях місцевої в'язничної субкультури, що робить її несхожою на в'язничні субкультури у пенітенціарних установах та системах США та країнах Європи⁹.

¹ Ягунов, Д. (2023). «Homo Disciplinatus» як об'єкт політики соціального контролю (до питання про симулякризацію національної політики запобігання катуванням у XXI столітті). *Політичне життя*, 1, 28-37;

Yagunov, D.V. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32.

² Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32.

³ Symkovych, A. (2017). The 'Inmate Code' in Flux: A Normative System and Extralegal Governance in a Ukrainian Prison. *Sage Journals*, 66, 7.

⁴ Nădrag, L., Manuela, S. (2010). A Study of Inmate Argot in Romanian Prisons. *Comparative Legilinguistics*, 4, 39-47.

⁵ Vaiciuniene, R., Tereškinas, A. (2017). Transformations in Prison Subculture and Adjustment to Imprisonment in Post-Soviet Lithuanian Penitentiary Institutions. *East European Politics and Societies*, 31.

⁶ Meško, G., Hacin, R. (2018). Prisoners' and Prison Workers' Views on the Prison Subculture in Slovenia. *Revija za kriminalistiko in kriminologijo*, 69(4), 342.

⁷ Там само, 340.

⁸ Penal Reform International (2023). *Global Prison Trends 2023*, 35
<<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12).

⁹ Onojeharho, J., Bloom, L. (1986). Inmate Subculture in a Nigerian Prison. *The Journal of Psychology*, 120(5), 421-432.

Не можна заперечувати міжнаціональну та транскордонну природу багатьох сучасних національних та регіональних в'язничних субкультур, де найяскравішим прикладом є відповідний базовий стандарт неформальної ієрархії та типова радянська в'язнична субкультура, поширені у багатьох країнах колишнього СРСР, що найчастіше асоціюється з концептом «ворів в законі» та «общаком» як відображенням кінцевого елементу в системі організованого нелегального вилучення та перерозподілу матеріальних цінностей. Проте навіть сьогодні, по-перше, радянський концепт «ворів в законі» впливає на субкультурне середовище у більшості пострадянських пенітенціарних систем та формує стандарт субкультурних в'язничних норм. По-друге, всупереч уявленням про «час, що плине», та «великі відстані», цей же концепт продовжує впливати і на країни Європи (і не тільки).

Так, наприкінці червня 2023 року Європол спільно з французькою *Police Nationale* та іспанською *Policia Nacional* ліквідував вірменську мережу «ворів у законі», яка була причетна до вчинення особливо тяжких майнових злочинів у країнах ЄС, була особливо відокремленою, із суворими кодексами поведінки, які захищали її лідера та були спрямовані на забезпечення її виживання, а відповідний «титул», який мав лідер, гарантував його статус та владу над іншими членами злочинної організації¹.

Водночас, презумуючи, що показником занурення пенітенціарних систем до локальних, регіональних, національних та навіть інтернаціональних кримінальних субкультур є саме концентрація насильства у пенітенціарних установах, перші місця в сучасному світі за цим «показником» посідають країн Латинської Америки, Мексика, Сполучені Штати Америки та Південна Африка, які перебувають під контролем численних в'язничних банд та кримінальних угруповань, які діяльність яких нерідко має транснаціональний характер та багату історію.

Проте головним у контексті дослідження цього аспекту є те, що, власне, неформальні в'язничні ієрархії та відповідні їм в'язничні субкультури ставлять в один ряд абсолютно різні країни – як за географічним розташуванням, так і за політичним устроєм, а також за рівнем економічного розвитку (США, Киргизстан, Мексика, Бразилія, Північна Ірландія, Гондурас, Південна Африка тощо), надаючи підстави формувати обґрунтовану презумпцію про вказані неформальні в'язничні ієрархії та в'язничні субкультури як побічний продукт цілеспрямованого розширення соціального контролю держави над дедалі більшими верствами населення, які політичними елітами розглядаються як «потенційно небезпечні».

В'язнична банда як бренд

Як свідчать практики сучасних національних пенітенціарних систем, в'язничні банди є найпоширенішими формами неформальних в'язничних ієрархій, які функціонують не лише у самих пенітенціарних установах та пенітенціарних системах, проте поширюють свою злочинну діяльність та субкультурний вплив на вільне суспільство та органи влади, а головне – характеризуються особливою увагою до власних субкультурних кодексів поведінки членів у відносинах з «побратимами», державою, конкурентами з інших банд та третіми особами².

Наявність, активне функціонування та поширення діяльності в'язничних банд є добре відомим та задокументованим явищем у майже всіх національних юрисдикціях, що має велике значення для науковців і політиків³. Нерідко такі банди формуються за расовою або етнічною ознаками і, як правило, організуються навколо захисту своїх членів⁴. Дуже часто провести відмінність між «вуличною» та «в'язничною» бандою, а відтак – між в'язничною субкультурою та кримінальною субкультурою майже неможливо в силу комплексності та широкого впливу вказаних акторів як у в'язниці, так у вільному суспільстві.

¹ Europol (2023). 28 arrests as France and Spain hit chief 'Thief in Law' <<https://www.europol.europa.eu/media-press/newsroom/news/28-arrests-france-and-spain-hit-chief-'thief-in-law'>> (2023, червень, 30).

² Yagunov, D., Melnychuk T., Meliukhov, V. (2023). The prison gang as a «brand» (an overview of informal prison hierarchies in modern prison systems). *Political Life*, 2, 47-65.

³ Ganapathy, N., Balachandra, L. (2020). Minority gangs in Singapore prisons: Prisonisation revisited. *Australian & New Zealand Journal of Criminology*, 53(1), 44-64.

⁴ Yagunov, D., Melnychuk T., Meliukhov, V. (2023). The prison gang as a «brand» (an overview of informal prison hierarchies in modern prison systems). *Political Life*, 2, 47-65.

Неформальна ієрархія як основа в'язничної субкультури

На думку українського дослідника Антона Симковича, є типовим та поширеним, коли система неформальних статусів, традицій, приписів та суворих правил поширюється на всіх ув'язнених, а також на злісних («професійних») правопорушників на волі, щоб підтримувати певний порядок і стримувати конфлікти¹. Проте, мабуть, головною відмінністю між уявленнями про ієрархії у вільному світі та у в'язниці є те, що від формальних (легітимних) ієрархій у вільному світі очікується порядок, стабільність, а головне – соціальна справедливість. Між тим, як наголошує Антон Симкович, неформальна в'язнична ієрархія *цементує нерівність, інституціоналізовану у статусній стратифікації*².

Наслідком є насильство, ритуальне сексуальне насильство, катування та запровадження у пенітенціарних установах перманентного стану, схожого на стан рабства.

Кримінальні субкультури, що формуються неформальними ієрархіями, впливають на більшість пенітенціарних систем у всьому світі, створюючи альтернативні правила та кодекси поведінки ув'язнених, а їх поширеність за останні десятиліття лише зростає³. Кримінальні субкультури становлять одну з найбільших проблем для в'язничних адміністрацій, особливо там, де в'язниці самоврядні або мають спільне управління з адміністрацією.

Наявні дослідження свідчать про декілька причин формування неформальних ієрархій та перманентного існування відповідних в'язничних субкультур. Серед них є відсутність належного управління, суттєве збільшення кількості в'язниць та перепоповненість в'язниць із обмеженим наглядом з боку в'язничного персоналу⁴. Лідери банд у багатьох в'язницях диктують все у повсякденному житті ув'язнених, від організації сну до організації бунтів⁵.

Крім того, спільні соціальні, релігійні та політичні цінності також можуть пояснити консолідацію та монополію в'язничних банд, як показали дослідження в Сінгапурі, США, Бразилії, Киргизстані, Бразилії та Північній Ірландії. Відсутність доступу до предметів першої необхідності та безпеки, а також толерантність з боку персоналу пенітенціарних установ, які активно використовують кримінальні субкультури для підтримки порядку (Грузія, Молдова).

Так, адміністрація в'язниці № 15 у Ксані (Грузія) регулярно делегувала керівникам таких неформальних ієрархій завдання щодо підтримання порядку та безпеки серед інших ув'язнених, що призводило до різних форм насильства серед людей у в'язниці та часто призводило до подальших актів насильства та покарання, що знайшло своє відображення у доповіді ЄКЗК⁶. На рівні доповідей ЄКЗК було визнано існування неформальної ієрархії та збирання (вимагання) грошей (з ув'язнених, але частіше їхніх сімей) до незаконного фонду ув'язнених («общак»)⁷. Як наслідок, ЄКЗК вимушений констатувати, що «поєднання вищезазначених факторів призвело до високого ризику насильства серед ув'язнених, залякування та вимагання»⁸.

Психологічні причини існування кастової системи у сучасних пенітенціарних установах

Психологічні аспекти взаємодії у неформальних в'язничних ієрархіях потребують окремого комплексного дослідження, і ця стаття не претендує на такий статус.

З іншого боку, надаючи цьому дослідженню міждисциплінарної цілісності, оцінюючи динаміку наукових поглядів на вказану проблематику та беручи до уваги поширення впливу неформальних в'язничних ієрархій на сучасні національні пенітенціарні системи, можна дійти

¹ Symkovych, A. (2017). The 'Inmate Code' in Flux: A Normative System and Extralegal Governance in a Ukrainian Prison. *Sage Journals*, 66, 7.

² Там само.

³ Penal Reform International (2023). *Global Prison Trends 2023*, 35

<<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12).

⁴ Там само.

⁵ Можна згадати бунт 2001 року, що охопив значну частину пенітенціарної системи Бразилії (див.: Yagunov, D., Melnychuk T., Meliukhov, V. (2023). The prison gang as a «brand» (an overview of informal prison hierarchies in modern prison systems). *Political Life*, 2, 60).

⁶ COE (2021). *Report on the ad hoc visit to Georgia carried out by the CPT from 17 to 24 May, 12*, 7. <<https://rm.coe.int/1680a6eabd>> (2023, червень, 12).

⁷ Там само.

⁸ Там само, 13, 7.

обґрунтованого висновку, що, власне, саме психологія як наука має великий, оновлений потенціал у цій сфері. «Живучість» неформальних в'язничних ієрархій на фоні дедалі голосніших декларацій національних держав про необхідність боротьби з ними свідчить про необхідність більшого психологічного аналізу вказаної проблематики, адже станом на сьогодні явно замало простої констатації факту, що «норми банди не засвоюються, не приймаються та не експортуються так само, як ми дізнаємося, яку їжу їсти, який одяг носити, якою мовою розмовляти»¹.

Симулякр в'язничної субкультури не існує сам по собі, він існує у межах жорстокої та водночас жорсткої *кастової системи*, що також прямо визнається урядами багатьох сучасних держав, включаючи Україну та більшість країн пострадянського простору².

Існування неформальних кастових систем, як свідчать глобальні світові тенденції, незважаючи на спроби мінімізувати інституційну тотальність, все одно ідентифікують в'язницю як місце перманентного стресу та психологічної напруги. Як слушно наголошує Ліза Веларде, історично в'язниці характеризуються як брудні, жорстокі, антисанітарні та небезпечні місця. Призначення в'язниць неодноразово змінювалося упродовж історичного розвитку – від простого утримання та карантину до покаяння, покарання та виправлення чи реабілітації особи. Упродовж цього часу одна спільна тема залишалася незмінною: в'язничне середовище описувалося як одне з найбільш *стресових середовищ*, з якими може зіткнутися людина³.

Спеціальний доповідач ООН у відповідній доповіді щодо позасудових страт, страт без належного судового розгляду чи свавільних страт (2023) наголошує, що ув'язнені, як правило, є найбільш економічно та соціально маргіналізованими та найменш освіченими, мають значно гірший фізичний та психічний стан здоров'я та вищий рівень інвалідності, ніж населення в цілому. Такий рівень фонові депривації свідчить про те, що ув'язнені, ймовірно, мають значно більшу вразливість до фізичних і психічних захворювань, спричинених поганими фізичними умовами, соціальною ізоляцією, відсутністю соціальних і медичних послуг, браком змістовної активності та насильством⁴.

Крім того, потрібно наголосити на ще одному аспекті проблеми.

Як слушно наголошує Спеціальний доповідач ООН, в'язниці є середовищем *примусу*; здатність ув'язнених діяти самостійно суттєво обмежена⁵. Проте неформальні в'язничні ієрархії – це сфера ілюзорної максимальної свободи, що не може не притягувати ув'язнених, що актуалізує питання політики декарцерації та детоталізації.

В українському пенітенціарному контексті це знаходить своє відображення у тому, що професійні злочинці докладають максимум зусиль, щоб «обробити» новоприбулих ув'язнених з перших кроків їх перебування під вартою. Адже подавлений психологічний стан людини, яка потрапила до стін в'язниці (за виключенням «професійних» ув'язнених), сприяє тому, щоб нав'язувати йому кримінальну субкультуру (в українських реаліях – АУЄ-(суб)культуру). Професійні злочинці – лідери неформальних в'язничних ієрархій – докладають максимум зусиль щодо нав'язування кримінальних «понять» та «зłodійських традицій» молоді віком до 20-ти років, які до ув'язнення демонстрували девіантну поведінку та були схильні до внутрішнього сприйняття та підтримання «зłodійської романтики». Психологічним поясненням цьому є те, що в очах молоді «смотрящі» є уособленням справедливості, а «зłodійські поняття» ні чим іншим як інструментом для вирішення будь-яких питань.

¹ Yinger, J. (1960). Contraculture and Subculture. *American Sociological Review*, 25(5), 632.

² Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32; *Розпорядження Про схвалення Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року та затвердження операційного плану її реалізації у 2022 – 2024 роках, 2022* (Кабінет Міністрів України) *Офіційний сайт Верховної Ради України* <<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153-2022-p#Text>> (2023, червень, 12).

³ Velarde, L. (2001). Living in Prison: Evaluating the Deprivation and Importation Models of Inmate Adaptation: *Doctoral Dissertation*. Louisiana Tech University, 163.

⁴ Tidball-Binz, M. (2023). Deaths in prisons Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions. Human Rights Council. United Nations, 17 <<https://digitallibrary.un.org/record/4011266>> (2023, червень, 12).

⁵ Там само, 15.

«Недоторкані»: сучасна форма рабства у пенітенціарних установах

У рамках цього дослідження не можна не згадати, що одним з побічних продуктів існування неформальних в'язничних ієрархій та наявності «нижчих» каст у структурі в'язничного населення є створення фактичного стану рабства у багатьох пенітенціарних установах сучасних країн, що *inter alia* було відображено у рішенні ЄСПЛ у справі «*S.P. and Others v. Russia*»¹.

Насильство як складова в'язничної субкультури

Пенітенціарні установи в силу самої їхньої природи є джерелом насильства, проте, як можна стверджувати, концентрація насильства у сучасних національних пенітенціарних системах зростає у прогресії. На жаль, в'язниці залишаються місцями, де панує насильство, з усіх регіонів світу регулярно надходять повідомлення про катування та надмірне застосування сили до ув'язнених. Певні категорії осіб, зокрема жінки, діти, ЛГБТ та новоприбулі до в'язниці, стикаються з підвищеним ризиком насильства з боку ув'язнених та персоналу². Більше того, у тих в'язницях, які контролюють неформальні в'язничні ієрархії з відповідними симулякрами локальних в'язничних субкультур, рівень насильства є надзвичайно високим³. Між тим, як ми вже з'ясували вище, кількість в'язничних (вуличних) банд або інших зорганізованих в'язничних ієрархій у сучасних національних пенітенціарних системах є зависокою.

Penal Reform International зауважує, що однією з головних проблем сучасних пенітенціарних систем є насильницькі та кримінальні субкультури у в'язницях: «В'язничні банди в тій чи іншій мірі зберігають контроль над пенітенціарними установами у значній кількості країн. Кримінальні субкультури у в'язницях пов'язані з насильством, корупцією та організованою злочинністю; фактори, що сприяють їх виникненню та збереженню, включають перепоповненість, відсутність доступу до предметів першої необхідності, недостатнє кадрове забезпечення та відсутність належного управління»⁴.

У цьому контексті надзвичайно важливою є позиція авторів, які досліджували в'язничну субкультуру у пенітенціарних установах Молдови, що у рамках в'язничної субкультури лідери ув'язнених безпосередньо відтворюють насильство і легітимізують його через історично сформований неформальний кодекс ув'язнених. Фактично, насильство є лише засобом матеріального збагачення неформальної в'язничної ієрархії⁵.

У в'язничному середовищі, зважаючи на численні режимні обмеження, цілком природно, що ув'язнені конфліктують між собою⁶. Більше того, як зазначається, кримінальна субкультура у пенітенціарних установах не тільки безпосередньо продукує насильство, проте й структурує його. Коли конфлікт відбувається щодня, він структурується присутністю кримінальної субкультури. Незважаючи на те, що у деяких випадках субкультура дійсно може стимулювати застосування насильства в таких конфліктах, вона, тим не менш, нерівномірно розподіляє насильство серед ув'язнених⁷.

Не можна заперечувати, що насильство серед ув'язнених є поширеним явищем, проте потрібно також наголосити, що в екстремальних випадках воно призводить до більш ніж частих смертельних сутичок між конкуруючими бандами, що має найбільші обсяги у в'язницях країн Південної Америки Мексики та США.

Так, у Мексиці упродовж останнього десятиліття у в'язницях різних штатів та федеральних в'язницях щорічно реєструвалося щонайменше 500 бунтів.

Penal Reform International свідчить, що саме насильство залишається поширеною причиною смерті у в'язницях у всьому світі, часто через наявність або діяльність неформальних в'язничних

¹ Council of Europe (2023). *S.P. and Others v. Russia*, 36463/11, 11235/13, 35817/13, 44982/15, 49247/15, 77227/16, 78224/16, 45049/17, 52291/17, 69425/17 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-224435>>(2023, червень, 12).

² Penal Reform International (2022). *Global Prison Trends 2022*, 17 <<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2022/>> (2023, червень, 12).

³ Penal Reform International (2023). *Global Prison Trends 2023*, 23 <<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12).

⁴ Там само, 34.

⁵ Council of Europe (2018). *Baseline Study into Criminal Subculture in Prisons in the Republic of Moldova* (Arshak Gasparyan, Gavin Slade, Jurgen Van Poecke, Victor Zaharia). March, 33.

⁶ Там само.

⁷ Там само.

ієрархій. Хоча смертельні випадки внаслідок заворушень у в'язницях є досить рідкісними в Європі, майже усі країни Латинської Америки повідомляють про високу частку смертей у в'язницях через насильство, особливо пов'язане з бандами та організованими злочинними групами.

Так, влада Аргентини повідомила про 176 ймовірних випадків катувань або жорстокого поводження у федеральних в'язницях у 2020 році та 77 у період з січня по червень 2021 року, а також про 16 насильницьких смертей людей, які утримувалися у федеральних в'язницях у 2020 році¹

В Еквадорі сотні людей були вбиті у в'язницях під час бандитських розборок упродовж 2021 року². З лютого 2021 року до жовтня 2022 року понад 400 людей загинули внаслідок насильства у в'язницях, яке Уряд пояснює зіткненнями між бандами³.

У результаті нападу одного з картелів на в'язницю в Мексиці в січні 2023 року загинули 19 осіб (10 співробітників в'язниці, семеро ув'язнених та двоє нападників)⁴.

Наприкінці червня 2023 року у жіночій в'язниці в Гондурасі члени банди внаслідок разової насильницької акції вбили 46 інших жінок-ув'язнених, розстрілявши їх з вогнепальної зброї, порубавши мачете, а потім зачинивши тих, хто вижив, в камерах, та обливши їх легкозаймистою рідиною⁵. Процес цієї масової страти відобразили усі світові ЗМІ, адже назвати це чимось на кшталт просто «сплеску в'язничного насильства» було б неправильним та аморальним. На жаль, для країн цього регіону такі спалахи насильства, на жаль, є перманентним явищем.

І тут навіть йдеться не про особливості в'язничної субкультури як такої (хоча б було неправильним заперечувати її вплив та применшувати напрацювання Ірвінга Гоффмана щодо тотальних інституцій). Можна стверджувати, що переповненість, кадри та менеджмент – це лише ширма, що приховує глибинні явища та процеси навколо ідеї: *в'язничне насильство є вигідним державам, і держави програмуєть в'язниці на насильство, розширюючи застосування ув'язнення у різних формах*.

Невипадково у своїй доповіді *Penal Reform International* паралельно зауважила, що «багато реформ у сфері покарань призвели до збільшення термінів ув'язнення, включно з довічним ув'язненням». Тому ще раз можна наголосити: в'язничне насильство – це продукт держави, і цей продукт цілеспрямований створюється державою.

Декларуючи намагання взяти під контроль в'язниці, де панує насильство, окремі держави запровадили «*supermax prisons*» за латиноамериканським зразком. Одним з найбільш яскравих прикладів є приклад Сальвадору, коли понад 2 тис. членів в'язничних банд були переведені до новозбудованої мега-в'язниці, відомої як Центр ув'язнення терористів (*Centro de Confinamiento del Terrorismo*), де, як очікується, будуть утримуватися до 40 тис. ув'язнених⁶.

В Еквадорі у відповідь на рецидиви насильства у в'язницях уряд вжив різних заходів, зокрема, переселив близько 2400 осіб (що спровокувало повстання зі стріляниною та вибухами бомб на заправках та поліцейських дільницях), а також оголосив про план подвоєння кількості в'язничного персоналу⁷.

Знов-таки, ключовим механізмом відтворення та поширення насильства у в'язницях є *кастова система*. Насильство спрямовується вниз по ієрархічним каналам до найнижчих груп, які страждають від набагато гірших позбавлень, ніж інші ув'язнені. Покарання не обов'язково пов'язане з прямим насильством; натомість пониження неформального статусу може бути набагато гіршим⁸.

¹ Penal Reform International (2022). *Global Prison Trends 2022*, 35

<<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2022/>> (2023, червень, 12).

² Там само.

³ Penal Reform International (2023). *Global Prison Trends 2023*, 36

<<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12).

⁴ Там само.

⁵ The Guardian (2023). *'Monstrous murder': 46 women killed in Honduras prison riot*

<www.theguardian.com/world/2023/jun/20/honduras-prison-riot-women-killed> (2023, червень, 12).

⁶ BBC (2023). *Thousands of tattooed inmates pictured in El Salvador mega-prison*

<www.bbc.com/news/world-latin-america-64770716> (2023, червень, 12).

⁷ Penal Reform International (2023). *Global Prison Trends 2023*, 34

<<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12).

⁸ Council of Europe (2018). *Baseline Study into Criminal Subculture in Prisons in the Republic of Moldova* (Arshak Gasparyan, Gavin Slade, Jurgen Van Poecke, Victor Zaharia). March, 33.

У цьому випадку статус недоторканного посилює незахищеність до щоденної можливості віктимізації, що також відображено у рішенні «*S.P. and Others v. Russia*»¹.

Постійна можливість бути вигнаним до нижчих ієрархічних категорій полегшує вищим кастам створення відносин залежності, які створюють основу для хижацтва, здириництва та насильства². Більше того, кастова система безпосередньо пов'язана з насильством у багатьох відношеннях: акт пониження статусу може включати в себе насильство, в тому числі сексуальне насильство та згвалтування³. Для того, щоб кастова система мала сенс, необхідно забезпечити і підтримувати кордони між групами⁴. Це може призвести до відокремленого проживання та покарань для тих, хто ігнорує ці межі⁵. Нарешті, символічні межі самі по собі уможливають і виправдовують насильство над представниками нижчих каст, які були понижені у неформальному статусі⁶.

Окремо потрібно наголосити, що насильство у пенітенціарних установах – це також і *насильство проти персоналу*, про що не можна забувати. Як свідчать дослідження, ця проблема залишається не менш гострою як і раніше⁷.

Додатково можна вказати на окрему характеристику явища насильства у пенітенціарних установах, створеного неформальними в'язничними ієрархіями.

Те, що ієрархії створюють насильство, – це лише половина проблеми.

Інша полягає у тому, що у відповідь на насильство неформальних ієрархій формуються неформальні *контр-ієрархії*, які використовують ті ж самі методи, що і самі неформальні ієрархії.

Прикладом може служити рух *Puro Tango Blast*, коли ув'язнені іспаномовні чоловіки з великих міст Техасу об'єдналися для захисту від відомих банд, таких як *Mexikanemi* та *Texas Syndicate*. В'язнична банда *United Blood Nation* була створена для захисту її учасників від *Netas* та *Latin Kings*. В'язнична банда *People Nation* була сформована як реакція на створення альянсу банд *Folk Nation*. В'язнична банда *D.C.Blacks* виникла як наслідок насильства з боку *Aryan Brotherhood*. *Aryan Circle* була створена з метою протистояння афроамериканським і латиноамериканським в'язничним бандам. Угрупування *211 Crew* було створено після нападу на майбутнього лідера цієї банди з боку чорношкірих ув'язнених. *The Trinitario* була заснована для захисту іспаномовних ув'язнених від насильства з боку представників інших неформальних в'язничних ієрархій, створених за расовою ознакою.

Тому, – і це є принципово важливим, – здійснивши аналіз еволюційного розвитку більшості в'язничних банд, можна дійти висновку що створення тієї чи іншої неформальної в'язничної ієрархії завжди було «огорнуто» «благородною місією» *політичної природи* – захищати, наприклад, одну расову групу від іншої, або ж боротися за незалежність від іншої країни (*Netas*), або ж захищати єдиновірців (*Omega*), або захищати «братів» від дискримінації за ознаками раси (*Black Guerrilla Family*)⁸. Власне, у кінцевому рахунку ми можемо говорити про відсутність належної роботи формальної в'язничної адміністрації та відсутності динамічної безпеки у в'язницях.

Катування та неналежне поведження як складова керованої в'язничної субкультури

Насильство у пенітенціарних установах є природним наслідком інституційної тотальності. Причому, здається, для констатації такого факту обидві теорії – як деприваційна, так й імпортатійна, – мають однаковий фокус.

Проте якщо пенітенціарна установа контролюється саме в'язничною бандою або перебуває під контролем будь-якої іншої форми неформальної в'язничної ієрархії, то концентрація насильства, відповідно, зростає в рази.

¹ Council of Europe (2023). *S.P. and Others v. Russia*, 36463/11, 11235/13, 35817/13, 44982/15, 49247/15, 77227/16, 78224/16, 45049/17, 52291/17, 69425/17 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-224435>>(2023, червень, 12).

² Council of Europe (2018). *Baseline Study into Criminal Subculture in Prisons in the Republic of Moldova* (Arshak Gasparyan, Gavin Slade, Jurgen Van Poecke, Victor Zaharia). March, 33.

³ Там само.

⁴ Там само.

⁵ Там само.

⁶ Там само.

⁷ Penal Reform International (2023). *Global Prison Trends 2023*, 35 <<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12)..

⁸ Yagunov, D., Melnychuk T., Meliukhov, V. (2023). The prison gang as a «brand» (an overview of informal prison hierarchies in modern prison systems). *Political Life*, 2, 61.

У цьому контексті є важливим наголосити, що більшість випадків насильства у пенітенціарних установах потрібно розглядати саме як катування або принаймні як жорстоке поводження, де потерпілі автоматично піддаються вторинній віктимізації в силу наявності у них правового статусу ув'язненого.

Більше того, потерпілі-ув'язнені можуть відчувати на собі прямі погрози та шантаж у випадку ініціації будь-яких формальних процедур, пов'язаних з реалізацією прав потерпілих. Невипадково у доповіді Спеціального доповідача ООН з питань запобігання катуванню та неналежному поводженню наголошено, що «відсутність незалежності у відправленні правосуддя в цілому, у тому числі прокурорів і суддів, корупція і примус свідків, а також відсутність верховенства права також пронизують судові процеси щодо катувань. Судова помста, коли прокурори та судді беруть участь у фіктивних судових процесах проти обвинувачів і жертв з метою відмовити їх від подачі скарг, є однією з найбільш екстремальних і водночас поширених форм залякування»¹.

Більше того, сучасні держави захищаються від звинувачень у поширенні практик неналежного поводження за допомогою традиційного підходу, що, мовляв, держава «не має відношення» до начебто «*суто внутрішніх конфліктів між ув'язненими*», а тому і не повинна за них відповідати. Якщо агенти держави не брали участь у практиках неналежного поводження безпосередньо, то держави, як правило, заперечують свою відповідальність у цій сфері.

Власне тому потрібно підкреслити важливість підходу, сформованому у рамках практик ЄСПЛ, що стаття 3 Конвенції вимагає від держави вжиття заходів, спрямованих на забезпечення того, щоб особи, які перебувають під її юрисдикцією, не були піддані катуванню або нелюдському чи такому, що принижує гідність, поводженню, у тому числі поганому поводженню з боку *приватних осіб*². ЄСПЛ неодноразово наголошував, що стаття 3 Конвенції вимагає від влади проведення ефективного розслідування передбачуваного жорстокого поводження, навіть якщо воно було нанесено приватними особами³.

Сексуальне насильство

Пенітенціарні установи «відомі» своїм сексуальним насильством. Ще більшу проблему становить те, що, як свідчать національні практики, потреби жертв сексуального насильства у місцях позбавлення волі також рідко задовольняються або визнаються належним чином у більшості країн світу (США, Канада, Кенія, країни ЄС, Росія, Молдова, Україна, Росія)⁴.

Передусім, не вдаючись до детальних пояснень причин, що зумовлюють це явище, ми констатуємо це як факт, акцентуючи увагу на тому, що згвалтування саме по собі є *катуванням*, і особливо – у пенітенціарних установах⁵.

¹ United Nations (2023). *Good practices in national criminalization, investigation, prosecution and sentencing for offences of torture. Report of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, Alice Jill Edwards. Human Rights Council, Fifty-second session, 28 February-31 March*, 35.

² Council of Europe (2015). *Milena Felicia Dumitrescu v. Romania*, 50 <<https://hudoc.echr.coe.int/rus/?i=001-153022>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2018). *Voykin and Others v. Ukraine*, 112-119 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-181877>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2009). *Z. and Others v. the UK [GC]*, 73-75 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-91403>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2018). *S., V. and A. v. Denmark [GC]*, 124 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-187391>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2018). *Burlya and Others v. Ukraine*, 121 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-187508>> (2023, червень, 12);

Council of Europe (2021). *X. and Others v. Bulgaria*, 177 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-207953>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2014). *O'Keefe v. Ireland [GC]*, 144 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-140235>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2016). *Orlik v. Ukraine*, 35 <<https://hudoc.echr.coe.int/fre/?i=001-160831>> (2023, червень, 12).

³ Council of Europe (2014). *T.M. and C.M. v. the Republic of Moldova*, 38 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-140240>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2013). *Aleksandr Nikonenko v. Ukraine*, 43 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-128048>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2018). *Burlya and Others v. Ukraine*, 125 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-187508>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2012). *Biser Kostov v. Bulgaria*, 77 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-108423>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2012). *Hovhannisyanyan v. Armenia*, 55 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-108423>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2009). *Denis Vasilyev v. Russia*, 99 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-96339>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2014). *O'Keefe v. Ireland [GC]*, 170 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-140235>> (2023, червень, 12).

⁴ Penal Reform International (2022). *Global Prison Trends 2022*, 35 <<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2022/>> (2023, червень, 12).

⁵ Council of Europe (2013). *Yuriy Illarionovich Shchokin v. Ukraine*, 51 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-126537>> (2023, червень, 12).

Проте є важливим нагадати, нагадати, що свого часу Дональд Клеммер дослідив значення 1063 слів, які використовували ув'язнені в американських в'язницях. За результатами дослідження виявилось, що 6,02% слів припадало на гомосексуальні стосунки, 4,88% – на гетеросексуальні стосунки, 5,54% – на частини тіла. І це – на фоні того, що на персонал в'язниці доводилося лише 1,88% слів¹. За визначенням Дональда Клеммера, в'язнична культура складається *inter alia* зі «звичок, систем поведінки, традицій, історії, кодексів, звичаїв, законів і правил, ... згвалтувань, сексуальних стосунків, любові, страждань»². «Це – світ «Я» та «Мій» набагато більший, ніж світ «Наш», «Їхній» або «Його»³.

Переломлюючись через інституційно обумовлене «загальне» насильство, останнє набуває широких проявів і у сексуальних стосунках, які здебільшого стають примусовими.

Так, *Penal Reform International* вказує, що однієї з глобальних тенденцій розвитку національних пенітенціарних систем у 20023 році є продовжуване поширення сексуального насильства у чоловічих в'язницях, про яке органи влади повідомляють недостатньо, створюючи штучні перепони на шляху реалізації жертв сексуального насильства та поширюючи феномен вторинної віктимізації⁴.

Особливої ваги у цьому контексті набувають ініціативи багатьох європейських держав забезпечити достойні умови тримання трансгендерних людей у в'язницях та упередити насильство щодо них у в'язницях⁵. Причому останнє нерідко становить один з головних культурних конфліктів між формальною адміністрацією та неформальними в'язничними ієрархіями.

З іншого боку, йдеться не лише про сексуальне насильств серед самих ув'язнених: у США урядовий звіт за 2022 рік виявив, що щонайменше у 2/3 федеральних в'язниць (19 з 29 установ) жінки зазнавали сексуального насильства з боку працівників в'язниць упродовж останнього десятиліття, що свідчить про системну неспроможність виявляти, запобігати та розслідувати випадки сексуального насильства⁶.

Роль персоналу у формуванні симулякру в'язничної субкультури та договірні засади неформальної в'язничної ієрархії

Традиційно вважається, що у в'язницях існує природний конфлікт між ув'язненими та персоналом, який обмовлений величезною дистанцією, що існує між ними, де зазначений конфлікт, у свою чергу, є основою для формування інших соціальних відносин⁷. В'язнична субкультура безпосередньо впливає на адміністрацію конкретних пенітенціарних установ⁸. Більше того, у багатьох випадках можна стверджувати про вплив в'язничної субкультури (або краще – неформальних в'язничних ієрархій) на в'язничні адміністрації на національному рівні. Як наголошують словенські автори, більшість в'язничного персоналу приймають неформальний в'язничний «кодекс» (допускають порушення формальних правил певною мірою) та визнають його практичне застосування, а іноді навіть його «неправову» легітимність⁹.

Проте у контексті цього дослідження ми підкреслюємо, що субкультурне протистояння у в'язницях не лише не виключає домовленостей між двома колективними акторами. Навпаки, субкультурне протистояння передбачає паралельну співпрацю для отримання максимальних прибутків обома колективними акторами, наслідком якого є створення та підтримання у в'язницях

¹ Clemmer, D. (1940). *The Prison Community*. New York, 89-90; Ягунов, Д. (2023). Концепція тотальних інституцій в сучасних стандартах в'язничного менеджменту. *European Political and Law Discourse*, 10(3), 75.

² Clemmer, D. (1940). *The Prison Community*. New York, 297; Ягунов, Д. (2023). Концепція тотальних інституцій в сучасних стандартах в'язничного менеджменту. *European Political and Law Discourse*, 10(3), 75.

³ Clemmer, D. (1940). *The Prison Community*. New York, 297; Ягунов, Д. (2023). Концепція тотальних інституцій в сучасних стандартах в'язничного менеджменту. *European Political and Law Discourse*, 10(3), 75.

⁴ Penal Reform International (2023). *Global Prison Trends 2023*, 34
<<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12)

⁵ Там само.

⁶ Там само

⁷ Clemmer, D. (1940). *The Prison Community*. New York, 296.

⁸ Slade, G., Kelbakiani, A., Tsagareli, N., Kachkachishvili, S. (2020). Influence of Criminal Subculture on the Management of a Penitentiary Institution. *Open Society Foundations*, 3.

⁹ Meško, G., Hacin, R. (2018). Prisoners' and Prison Workers' Views on the Prison Subculture in Slovenia. *Revija za kriminalistiko in kriminologijo*, 69(4), 333.

атмосфери насильства – іноді тотального і всеохоплюючого¹. Пострадянські країни не є винятком, і багато авторів підкреслюють, що за радянських часів «вори в законі» співпрацювали з табірними адміністраціями, контролюючи загальну масу ув'язнених всупереч офіційно задекларованим гаслам про неприпустимість будь-яких контактів «ворів» з формальною владою².

Продовжуючи розвивати тезу про *симулякр* в'язничної субкультури, потрібно наголосити на позиції ЄКЗК, що проблему залякування та насильства серед ув'язнених неможливо вирішити без відновлення контролю керівництва та персоналу над ситуацією у пенітенціарних установах³.

Важливо зробити особливий наголос: *симулякр в'язничної субкультури та відповідна кастова система не існують у вакуумі окремо від держави та її агентів*⁴. Ба більше: симулякр в'язничної субкультури та відповідна кастова система у конкретній пенітенціарній установі та на рівні всієї національної пенітенціарної системи – це *результат договору між представниками вищих каст неформальної ієрархії ув'язнених та агентами держави*⁵.

Так, *Penal Reform International* підкреслює усталену позицію, що скрізь, де в'язничні банди отримують контроль над пенітенціарною системою, як це спостерігається у деяких країнах Латинської Америки та Азії, як правило влада охороняє лише *периметри* пенітенціарних установ⁶.

Наприклад, у Венесуелі у 2022 році громадські організації оприлюднили висновки про те, що 8 в'язниць країни повністю перебувають під контролем неформальних в'язничних лідерів, тоді як злочинні угруповання мали значний контроль ще над 15 установами; лише 8 венесуельських в'язниць перебували під контролем держави (всього станом на 2022 рік в країні нараховувалося 67 тис. ув'язнених у 52 установах)⁷. У найбільшій в'язниці Філіппін, де утримується близько 30 тис. осіб, персонал майже відкрито покладається на в'язничні банди для цілей в'язничного менеджменту, і навіть приєднується до останніх в'язничних банд⁸. Доцільна також згадати про «чорні» та «червоні» «зони» у СРСР та сучасних пострадянських країнах.

¹ Ягунов, Д. (2023). «Homo Disciplinatus» як об'єкт політики соціального контролю (до питання про симулякрізацію національної політики запобігання катуванням у XXI столітті). *Політичне життя*, 1, 28-37; Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32.

² Council of Europe (2018). *Baseline Study into Criminal Subculture in Prisons in the Republic of Moldova* (Arshak Gasparyan, Gavin Slade, Jurgen Van Poecke, Victor Zaharia). March, 10.

³ Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32; Council of Europe (2018). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 5 to 11 June*, 23, 10; <<https://rm.coe.int/16809022b9>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2020). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 28 January to 7 February*, 25, 11 <<https://rm.coe.int/16809f8fa8>> (2023, червень, 12).

⁴ Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32; Council of Europe (2018). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 5 to 11 June*, 20, 9 <<https://rm.coe.int/16809022b9>> (2023, червень, 12). Council of Europe (2020). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 28 January to 7 February*, 49, 28 <<https://rm.coe.int/16809f8fa8>> (2023, червень, 12); European Committee (2023). *32nd General Report of the for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment*. Strasbourg, 18; Council of Europe (2018). *Report on the visit to Georgia carried out by the CPT from 10 to 21 September*, 51, 29 <<https://rm.coe.int/1680945eca>> (2023, червень, 12).

⁵ Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32; Council of Europe (2018). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 5 to 11 June*, 20, 9; <<https://rm.coe.int/16809022b9>> (2023, червень, 12); Council of Europe (2020). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 28 January to 7 February*, 49, 28 <<https://rm.coe.int/16809f8fa8>> (2023, червень, 12); European Committee (2023). *32nd General Report of the for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment*. Strasbourg, 18; Council of Europe (2018). *Report on the visit to Georgia carried out by the CPT from 10 to 21 September*, 51, 29 <<https://rm.coe.int/1680945eca>> (2023, червень, 12).

⁶ Penal Reform International (2023). *Global Prison Trends 2023*, 35 <<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12).

⁷ Там само; World Prison Brief (2023). *Venezuela* <www.prisonstudies.org/country/venezuela> (2023, червень, 12).

⁸ Penal Reform International (2023). *Global Prison Trends 2023*, 35 <<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12).

Причини такого стану справ багатьма авторами пов'язуються з відсутністю політичної волі, коли пенітенціарна адміністрація отримує прямі вказівки від політичного керівництва за будь-яку ціну зберігати спокій в установах виконання покарань, не допускати скарг на проблеми, що стосуються установи, і взагалі уникати розголосу проблем, які можуть зашкодити репутації відповідного національного в'язничного відомства¹. Проте, як на нашу думку, вказана вище пасивність не виключає, а навіть передбачає паралельне прагнення на перетворення пенітенціарних установ на бізнес-орієнтовані кримінальні підприємства, неправова діяльність яких потребує політичного патронажу на національному (центральному) рівні.

Симулякр в'язничної субкультури, цілі покарання та місія пенітенціарної системи

Залучення національних пенітенціарних систем та пенітенціарних установ до орбіти політичних відносин характеризується дуалістичними процесами.

З одного боку, реабілітація як мета впливу на девіантів підноситься до абсолюту на глобальному, регіональному та національному рівнях, де держави намагаються «витягнути» «реабілітаційний ідеал» зі стану перманентного сумніву після висновків Роберта Мартінсона, Френсіса Аллена та інших скептиків².

Додатково можна пригадати, що вже на початку 1989 року Верховний Суд США у справі *Mistretta v. United States* виключив реабілітацію злочинця з переліку факторів, які мають бути взяті до серйозної уваги при винесенні вироків. У зазначеному рішенні вказувалося на неприпустимість погляду на ув'язнення як на засіб реабілітації та цитувався один з сенатських звітів, що «зусилля системи кримінального правосуддя, спрямовані на реабілітацію злочинців, зазнали невдачі»³. Рішення також прямо вказувало на те, що «покарання повинне мати цілі помсти, залякування, виховання та фізичного унеможливлення вчинення нових злочинів. Верховний Суд США наголосив: «Настав час більш ретельно поглянути на реабілітацію як на вагому пенологічну теорію через недосяжність зазначеної цілі в усіх випадках». Верховний Суд США також визначив реабілітацію як «застарілу модель для винесення вироків» та визнав «невдачу зусиль щодо реабілітації злочинців»⁴.

З іншого боку, незважаючи на реабілітаційне спрямування національних пенітенціарних систем, саме реабілітація залишається метою кримінального покарання та пенітенціарного впливу, яка характеризується найбільшим ступенем декларативності. Наявність, а ще більше – домінування кримінальних традицій у в'язницях значно підриває «реабілітацію» ув'язнених⁵. На думку *Penal Reform International*, «наявність та якість програм реабілітації ув'язнених може значно відрізнятися в межах різних країн, а в деяких юрисдикціях концепція реабілітації обмежена та може включати не більше, ніж програми для ув'язнених, пов'язані з фізичною працею. Такі програми можуть мати невелику цінність для тривалої реабілітації, а в деяких випадках вони визнаються неправомірними»⁶. Більше того, «в'язниці, розташовані у сільській місцевості, часто фактично

¹ Slade, G., Kelbakiani, A., Tsagareli, N., Kachkachishvili, S. (2020). Influence of Criminal Subculture on the Management of a Penitentiary Institution. *Open Society Foundations*, 8.

² Ягунов, Д. (2010). «Криза реабілітаційного ідеалу» в наукових працях Роберта Мартінсона та їх значення для формування сучасної пенальної політики. *Південноукраїнський правничий часопис*, 4, 28-30; Ягунов, Д. (2010). Глобалізація та «криза покарання» трансформація пріоритетів пенальної політики сучасних країн. *Актуальні проблеми держави і права*, 55, 550-554; Martinson, R. (1979). 'What Works? Questions and Answers about Prison Reforms', In: Cullen, F.T., Applegate, B.K. (eds.). *Offender Rehabilitation: Effective Correctional Intervention*. Ashgate Publishing Company; Duguid, S. (2000). *Can Prisons Work? The Prisoner as Object and Subject in Modern Corrections*. Toronto: University of Toronto Press, 6; Allen, F. (1981). *The Decline of the Rehabilitative Ideal: Penal Policy and Social Purpose*. London, 5.

³ The US Supreme Court (1989). *Mistretta v. United States*, 488 U.S. 361 <<https://supreme.justia.com/cases/federal/us/488/361/>> (2023, червень, 12). (1989). United States Supreme Court. Argued October 5, 1988. Decided January, 18, 366.

⁴ The US Supreme Court (1989). *Mistretta v. United States*, 488 U.S. 361 <<https://supreme.justia.com/cases/federal/us/488/361/>> (2023, червень, 12).

⁵ Meško, G., Hacin, R. (2018). Prisoners' and Prison Workers' Views on the Prison Subculture in Slovenia. *Revija za kriminalistiko in kriminologijo*, 69(4), 333.

⁶ Penal Reform International (2023). *Global Prison Trends 2023*, 36 <<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12).

виключені з кола акторів, які надають реабілітаційні послуги, або не можуть забезпечити відповідні програми реабілітації через брак ресурсів»¹.

У контексті нашого дослідження потрібно сформулювати тезу, що, власне, в сучасних умовах саме неформальні в'язничні ієрархії та симулякри відповідних їм в'язничних субкультур становлять собою найголовнішу та найнебезпечнішу перешкоду практичному впровадженню «реабілітаційного ідеалу». Власне, «реабілітаційний ідеал» – це також свого роду субкультура, яку держава намагається запровадити до інституційного життя, заздалегідь прирікаючи її на невдачу у протистоянні з будь-яким місцевим в'язничним субкультурним симулякром – передусім в силу того, що саме симулякр *в'язничної субкультури* є джерелом постійного та регулярного прибутку для держави та її агентів.

Неформальні в'язничні ієрархії – це насильство, насильницькі смерті, катування, звалтування, організоване перманентне здирицтво та вимогання. Тому потрібно підкреслити слушність тези Спеціального доповідача ООН, що «міжнародні стандарти прав людини визначають виправлення та соціальну реабілітацію ув'язнених як ключові цілі пенітенціарної системи. Наразі, однак, замість реабілітації, ув'язнені помирають – і помирають безглуздо»².

Як наслідок, навіть у сучасних умовах, незалежно від задекларованого захисту «реабілітаційного ідеалу» з боку національних держав та спроб фінансового «врятування» «реабілітаційного ідеалу» з боку могутніх міжнародних організацій, він перебуває у стані постійного політичного та ідеологічного субкультурного «приниження». Як наслідок, «незалежно від формальної орієнтації в'язниць на реабілітацію, реституцію, відплату тощо, головним елементом позбавлення волі залишається покарання правопорушника за скоєне правопорушення»³.

Матеріально-фінансова основа симулякру в'язничної субкультури

Видатний американський кримінолог Дональд Крессі слушно зауважує, що в'язнична субкультура стосується, у першу чергу, тих, хто експлуатує повсякденне життя у в'язниці для отримання максимальних переваг, які їм можуть бути надані. Це – стратегічна та утилітарна позиція тих, хто не повністю дотримується формальних норм поведінки ув'язнених⁴.

Тому не випадково у сучасній літературі превалює позиція, що неформальні в'язничні ієрархії з їх каральними та репресивними «підрозділами», сильним авторитетом і контролем всередині в'язниці мають об'єктивний інтерес утвердитися у вільному світі як злочинні організації, щоб надати можливість їхнім звільненим членам керувати іншими злочинними підприємствами⁵. Власне, це є фактором, які потрібно брати до уваги, обґрунтовуючи природне змішування кордонів між в'язничними та кримінальними субкультурами.

Потрібно наголосити, що навіть у в'язничному середовищі *зовнішні символи* локальних в'язничних субкультур та конкретних неформальних ієрархій ув'язнених («принципи», «поняття», татування, процедури «прописки», гасла тощо) лише маскують справжню природу цього явища, яке спрямоване на організоване й перманентне вимогання матеріальних цінностей з ув'язнених та членів їх сімей представниками вищих каст неформальних ієрархій та агентами держави завдяки створенню важких та нерідко нестерпних умов ув'язнення та, що є більш важливе, штучних загроз для життя та здоров'я у в'язниці (можна пригадати відомий головний принцип існування людини у радянських таборах та в'язницях – *«помри ти сьогодні, а я завтра»*).

Як доводять дослідження, це відбувається за прямого сприяння адміністрації пенітенціарних установ, яка, в свою чергу, є кінцевим бенефіціаром такого нелегального розподілу матеріальних

¹ Penal Reform International (2023). Global Prison Trends 2023, 36

<<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12).

² Tidball-Binz, M. (2023). Deaths in prisons Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions. Human Rights Council. Agenda item 3 Promotion and protection of all human rights, civil, political, economic, social and cultural rights, including the right to development. *United Nations* <<https://digitallibrary.un.org/record/4011266>> (2023, червень, 12)

³ Meško, G., Hacin, R. (2018). Prisoners' and Prison Workers' Views on the Prison Subculture in Slovenia. *Revija za kriminalistiko in kriminologijo*, 69(4), 336.

⁴ Cressey, D. (1964). *Delinquency, Crime and Differential Association*. The Hague.

⁵ Ganapathy, N., Balachandran, L. (2020). Minority gangs in Singapore prisons: Prisonisation revisited. *Australian & New Zealand Journal of Criminology*, 53(1), 50.

ресурсів¹. Власне, це і доводить авторську тезу про дуалістичну безсуб'єктну політику катувань у сучасних національних пенітенціарних системах².

Політична трансформація радянської в'язничної субкультури в контексті політичного розвитку

Радянська в'язнична субкультура має великі традиції та історію, яка до цього часу є предметом наукових досліджень. Її вплив залишається до цього часу настільки суттєвим, що ми у цій статті не находимо підстав замінити її «*радянську*» на «*пострадянську*». Як слушно наголошують вірменські дослідники, незважаючи на розпад СРСР, вже сформована і широко розповсюджена кримінальна субкультура все ще існує у пострадянських країнах³.

Підкреслюючи політико-географічні особливості, доцільно наголосити, що «на відміну від субкультури ув'язнених і в'язничних банд, у дослідженнях [пострадянських] в'язниць використовується термін «*кримінальна субкультура*». Термін «кримінальна субкультура» означає виключно радянський і пострадянський феномен, який походить з часів сталінського ГУЛАГу⁴. Так, наприклад, грузинські дослідники наголошують, що субкультура у грузинській пенітенціарній системі є спадкоємницею системи, створеної в радянський період 20-30-х років минулого століття. Саме тому вона не має чітких релігійних, етнічних чи расових ознак⁵.

Український вчений Антон Симкович також підкреслює, що майже в усіх українських в'язницях, система неформального управління ґрунтувалася на неофіційних статусах ув'язнених і традиційній нормативній системі, відомій у пострадянських країнах як «*ропу́тія*»⁶. Причому без неформального кодексу поведінки життя ув'язнених на пострадянському просторі не уявляється: більшість [ув'язнених] визнавала, що без *неформального* управління та його *нормативної системи* в'язницю поглинуть хаос і насильство, що зробить життя небезпечним та непередбачуваним⁷.

Після численних масштабних політичних повстань у радянських таборах і в'язницях та, як наслідок, задекларованої «лібералізації» з радянських в'язниць було звільнено понад мільйон людей, внаслідок чого, як за слушним висловленням Олександра Солженіцина, «*країна була розконвойована, проте не звільнена*»⁸. Кримінальні цінності та норми просочилися до суспільства, агресивно пропонуючи субкультуру, що була альтернативою офіційній радянській культурі⁹. Кримінальний та в'язничний світ став міфологізованим відображенням романтичного образу благородного розбійника – образу такого «радянського Робін Гуда», адаптованого до умов колективізації та індустріалізації, і який пам'ятає дорадянський «вільний світ». Як наслідок, «навіть сьогодні багато рис спільного радянського кримінального світу присутні у в'язницях по всьому колишньому Радянському Союзу»¹⁰.

У 2001 році автори ґрунтованого дослідження «Організовані злочинні групи в Україні» порушили важливе як на той час, так і на сьогодні питання: «Чи можна говорити про українську кримінальну традицію як *самостійний феномен*? Чи існує *український архетип* злочинної культури, який можна брати за точку відліку?»¹¹.

¹ Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32.

² Ягунов, Д. (2021). Катування як елемент соціального контролю у XXI столітті (політичні та правові аспекти). *Політичне життя*, 1, 81.

³ Human Rights Defender, the Republic of Armenia (2019). *Concept on Combating Criminal Subculture in the Penitentiary Institutions of the Ministry of Justice of the Republic of Armenia. Ad Hoc Public Report*. Yerevan, 4.

⁴ Gasparyan, A., Slade, G., Van Poecke, J., Zaharia, V. (2018). Baseline Study into Criminal Subculture in Prisons in the Republic of Moldova. *Council of Europe, March*, 9.

⁵ Slade, G., Kelbakiani, A., Tsagareli, N., Kachkachishvili S. (2020). Influence of Criminal Subculture on the Management of a Penitentiary Institution. *Open Society Foundations*, 8.

⁶ Symkovych, A. (2017). The 'Inmate Code' in Flux: A Normative System and Extralegal Governance in a Ukrainian Prison. *Sage Journals*, 66, 7.

⁷ Там само.

⁸ Ягунов, Д. (2006). Політичні повстання як один з чинників кризи державного управління радянською в'язничною системою. *Актуальні проблеми державного управління*, 2(26), 39-45.

⁹ Gasparyan, A., Slade, G., Van Poecke, J., Zaharia, V. (2018). Baseline Study into Criminal Subculture in Prisons in the Republic of Moldova. *Council of Europe, March*, 10.

¹⁰ Там само.

¹¹ Ярмыш, А.Н. (ред.) (2001). *Организованные преступные группы в Украине: традиционное и типичное (социологический очерк)*. Харьков: Национальный университет внутренних дел.

У відповідь слушно наголошується: «На ці запитання необхідно дати скоріше негативні відповіді. Культурний феномен, який у нас багато десятиліть визначав ідеологію професійної злочинності, належить не Україні, а Росії. Злочинний світ України був інтегрований з російським криміналітетом, його традиціями»¹.

Обґрунтовуючи свою думку, автори дослідження зазначають: «Тут зв'язок із метрополією проявлявся більш інтенсивно, ніж у будь-якій іншій сфері соціального життя. Спільність злочинних субкультур визначається багатьма чинниками, серед яких вирішальну роль відігравав в'язничний соціум. Лише кілька років тому розділилися пенітенціарні системи України та Росії. Кілька сотень років українці відбували покарання в Росії – на Соловках, у Сибіру, на Сахаліні, в ГУЛАГу. В'язничний світ був *спільною школою*. Російська імперія та Радянський Союз були *єдиним простором* для злочинної діяльності. Злочинний світ взагалі не схильний зважати на кордони, він значною мірою *інтернаціональний*. Багато злочинних зв'язків продовжують своє існування і в умовах державної незалежності України та Росії, зберігають свою силу загальні злочинні традиції та установки»².

Ось чому і сьогодні, – зазначають автори, – злочинність на руїнах радянської імперії має свої унікальні риси, які її суттєво відрізняють від інших кримінальних традицій³. Наприклад, організована злочинність в Україні не вибудовується у великі закриті піраміди, «сім'ї»; вона існує переважно в горизонтальній площині соціального простору. Для організованих угруповань радше характерні зв'язки *координації*, а не субординації. Домінантний тип стосунків – не панування і підпорядкування, не поклоніння й цілування руки босові, а *квazірівність і квazісправедливість*»⁴.

Беручи на озброєння вказане вище, потрібно порушити більш ніж актуальне питання про трансформацію *спільної радянської* в'язничної субкультури у декілька *регіональних* в'язничних субкультур, які, тим не менш, продовжують координуватися російським кримінальним світом та розвиватися у спільному політичному, соціальному та економічному руслі.

У цій статті ми висуваємо гіпотезу, що пострадянські регіональні в'язничні культури поки що не можна відділити від радянської в'язничної субкультури з її ключовими поняттями (квazірівність з одночасними кастами, неформальна ієрархія особливого (радянського) типу, «общак», особлива жорстокість тощо).

Крім того, віддаючи належне слушному протиставленні «*пірамідальної*» та «*координаційної*» моделям організованої злочинності, тим не менш, ми мусимо наголосити, що все одно інститут «*ворів в законі*» орієнтований на *пірамідальну* побудову в межах традиційної моделі організованої злочинності⁵, хоча ззовні він не має вигляду піраміди.

Це більше схоже на принцип «*війни ієрархій*», які мають схильність до протистоянь та конфліктів за посилення впливу. Тут використовується режим «*ради ворів*», в якому для затвердження якогось рішення в одній *ієрархії* необхідна формальна згода та підтримка невеликої кількості «*ворів в законі*», які належать до того ж таки одного угруповання *ієрархії*. І деякий час розвиток *ієрархій* дійсно відбувається формально незалежно одна від одної, вони ростуть та отримують свої сфери впливу.

Проте рано чи пізно конфлікти впливу стають неминучі. Формально рішення групи «*ворів в законі*» з однієї *ієрархії* мають таку ж силу «*за поняттями*», як і рішення групи «*ворів в законі*» з іншої *ієрархії*. Саме тому зазначені конфлікти вирішуються на «*сходках*», де викристалізуються *лідери*, та в подальшому вони є тими, до кого повинні прислухатися всі інші.

На практиці саме так і створюється піраміда. Як правило, саме за допомогою спецслужб Росії такі лідери піраміди мають російське походження та контролюються саме спецслужбами Росії.

З точки зору політичної науки та політичних технологій унікальність вітчизняної ситуації обумовлена тим, що радянська в'язнична субкультура, будучи нащадком російської дореволюційної кримінальної традиції, є прямим продуктом цілеспрямованих змін та впливів

¹ Ярмыш, А.Н. (ред.) (2001). *Организованные преступные группы в Украине: традиционное и типичное (социологический очерк)*. Харьков: Национальный университет внутренних дел.

² Там само.

³ Там само.

⁴ Там само.

⁵ Melnychuk, T (2023). *Organized Crime as Institutional Cluster: Transition from Traditional to Informational Model in Ukraine*. Springer. DOI: 10.1007/978-3-031-39532-1.

з боку радянської влади (можна згадати використання окремих професійних злочинців на будівництві Біломорканалу проти загальної маси ув'язнених, використання ув'язнених на німецько-радянському фронті з подальшим створенням штучної субкультурної конфронтації «розділай та володарюй» у вигляді «сучих війн» для управління обома групами професійних і непрофесійних злочинців).

Звичайно, ще до відкритого повномасштабного озброєного нападу Росії на Україну у 2022 році подальша інтеграція України до європейського та євроатлантичного правового, політичного та культурного простору не могла не вплинути на пенітенціарні системи, так само як і на поки ще спільну (радянську) в'язничну субкультуру Росії та України, де загрози перебуванню українських в'язниць під субкультурним «дахом» Росії зумовило питання: *як використати українські в'язниці, в'язничну субкультуру та неформальні в'язничні ієрархії для захисту інтересів російських політичних еліт?*

Саме у 2014-2015 рр. були чітко продемонстровані ознаки широкого «вприскування» російської (радянської) в'язничної субкультури в Україні. В'язниці АР Крим, Донецької та Луганської областей були одними з перших об'єктів, які були цілями взяття під контроль окупаційною владою РФ. Саме вони – офіційні місця несвободи, поряд з прихованими «підвалами», одразу ж ставали ознаками «квазідержавності» окупованих Росією українських територій.

Практично одразу такі українські пенітенціарні установи підпали під контроль Федеральної служби виконання покарань Росії, а головне – використовувались для дестабілізації обстановки на підконтрольній Україні території шляхом формулювання та реалізації таких політичних завдань щодо ув'язнених та персоналу, які залишились у захоплених пенітенціарних установах, включаю масове вербування ув'язнених та в'язничного персоналу до збройних сил держави-агресора та військових формувань¹. Вже тоді почали явно проглядатись методи долучення ув'язнених та в'язничного персоналу до гібридної війни проти України та країн пострадянського простору саме через використання російської (радянської) в'язничної субкультури.

Тому розвиток пенітенціарних систем України та багатьох інших країн колишнього СРСР до 2022 року потрібно обов'язково аналізувати у контексті максимального використання російськими політичними елітами всього «в'язничного» для замаскованого просування своїх наративів, легко ігноруючи державні кордони, митниці, прикордонні служби, а також будь-які інші фізичні та ідеологічні точки дотику.

Одним з найяскравіших прикладів може служити те, як у 2016 році багаторічний неформальний керівник молдовської пенітенціарної системи Володимир «Макена» Москальчук прямо у в'язниці був нагороджений орденом Російської православної церкви, який йому вручив особисто митрополит Володимир. Що є більш важливим, аналогічні нагороди отримали колишній проросійській Президент Молдови Володимир Воронін та экс-прем'єр-міністр Молдови Володимир Філат².

Є беззаперечним, що будь-яка національна пострадянська в'язнична субкультура не може перебувати у вакуумі та не відчувати впливів політичних, економічних та соціальних процесів вільного суспільства. Тому не можна не погодитися з думкою Антона Симковича, що неформальні інструменти влади у пенітенціарних установах розвиваються паралельно з лібералізацією пенітенціарної політики, структурними змінами в суспільстві в цілому та новими геополітичними реаліями³.

З одного боку, як наголошує Антон Симкович, «лібералізація покарань призвела до того, що багато представників кримінальної еліти «старої школи» «вийшли на пенсію», щоб просто відбути свій строк покарання, а на зміну їм прийшли молоді й недосвідчені ув'язнені з відносно короткими

¹ Офіс Генерального прокурора (2023). *Шестеро працівників Старобільського СІЗО підозрюються у державній зраді* <www.gp.gov.ua/ua/posts/sestero-pracivnikiv-starobil'skogo-sizo-pidozryuyutsya-u-derzavnii-zradi> (2023, липень, 13).

² Point (2022). Орден Молдавской митрополии был вручен «Макене» лично митрополитом Владимиром. <www.point.md/ru/novosti/obschestvo/v-rasporiazhenie-smi-popalo-foto-kak-mitropolit-vruchaet-orden-and-34-makeneand-34> (2023, червень, 12).

³ Symkovych, A. (2017). The 'Inmate Code' in Flux: A Normative System and Extralegal Governance in a Ukrainian Prison. *Sage Journals*, 66, 7.

строками ув'язнення та сумнівними моральними якостями»¹. «Разом із лібералізацією практик постановлення вироків та умовно-дострокового звільнення приплив наркотиків підірвав легітимність кримінальної еліти і, як наслідок, систему неформального в'язничного самоврядування. Багато ув'язнених, а також персонал висловлювали невдоволення новим контингентом кримінальної еліти»².

Penal Reform International у своїй доповіді про глобальні в'язничні тенденції 2023 року слушно наголошує, що численні локальні форми неформальних в'язничних ієрархій використовують стратегії самоконтролю, щоб підтримувати порядок, а також розвивати та підтримувати захисні соціальні механізми³. Тому, як засвідчив час, не є дивним, що локальні неформальні в'язничні ієрархії у пенітенціарних установах України за останній період вперто зберігають, захищають та підтримують саме *радянські* культурні символи, на що також звертається увага авторів: «Незважаючи на процеси трансформації, субкультура все ще відіграє важливу роль у спробах ув'язнених обрати різні стилі повсякденного життя та типи адаптації до ув'язнення»⁴.

Поясненням цьому може бути декілька факторів.

По-перше, така держава як Україна без в'язничної субкультури в силу великої кількості пенітенціарних установ та значного в'язничного населення існувати просто не може. При цьому альтернативи радянській в'язничній субкультурі з її «поняттями» та класами *немає*.

По-друге, сам факт визнання українським Урядом існування в'язничної субкультури та неформальної ієрархії ув'язнених та, що є більш важливим, загроз національній безпеці з боку локальних неформальних в'язничних ієрархій, переконливо доводить, що говорити про мінімізацію таких загроз наразі не доводиться⁵. Можна додатково згадати про рішення у справі «*S.P. v. Russia*», щоб переконатися, наскільки неформальні в'язничні ієрархії зберігають свою владу навіть у сучасних російських в'язницях⁶.

По-третє, у наявності локальних в'язничних субкультур та відповідних неформальних в'язничних ієрархій прямо або опосередковано зацікавлені як місцеві пенітенціарні установи, так і національні в'язничні адміністрації багатьох пострадянських країн – в силу матеріально-фінансової природи та спрямованості відповідних ієрархій.

По-четверте, самі неформальні в'язничні ієрархії опосередковані гібридними формами організованої злочинності, що намагаються адаптуватися до політичних, соціальних та економічних змін та зберегти свою владу, просуваючи свої інтереси та впливаючи на політиків місцевого та національного рівня.

Рух «АУЄ» та його значення для формування нової в'язничної субкультури в Україні

Але підтриманням, захистом та просуванням інерційно-спільної радянської в'язничної субкультури виключно у пенітенціарних установах не обмежується. Натомість йдеться про інші політичні проекти, які ще легше проникають до українського культурного поля та непомітно прив'язують у такий спосіб населення України до імперських нарративів.

В силу специфічного спільного радянського спадку та сучасних окремих політичних настроїв кримінальні субкультури українських в'язниць зазнають взаємовпливу субкультур інших пострадянських країн, передусім російської.

¹ Symkovych, A. (2017). The 'Inmate Code' in Flux: A Normative System and Extralegal Governance in a Ukrainian Prison. *Sage Journals*, 66, 7.

² Там само.

³ Penal Reform International (2023). *Global Prison Trends 2023*

<<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2023/>> (2023, червень, 12).

⁴ Vaiciuniene, R., Tereškinas, A. (2017). Transformations in Prison Subculture and Adjustment to Imprisonment in Post-Soviet Lithuanian Penitentiary Institutions. *East European Politics and Societies*, 31.

⁵ *Розпорядження Про схвалення Стратегії реформування пенітенціарної системи на період до 2026 року та затвердження операційного плану її реалізації у 2022 – 2024 роках, 2022* (Кабінет Міністрів України) *Офіційний сайт Верховної Ради України* <<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153-2022-p#Text>> (2023, червень, 12).

⁶ Council of Europe (2023). *S.P. and Others v. Russia* <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-224435>> (2023, червень, 12).

На особливу увагу тут заслуговує АУЄ-(суб)культура, на якій потрібно зупинитися окремо в силу явної нестандартності цього політичного імперського проекту та загроз, які вона несе для українського суспільства, і тим більше під час чергової збройної агресії Росії проти України¹.

Як наголошує Сергій Ільченко, в принципі нічого особливо нового, крім аббревіатури, в «АУЄ» немає. Більш або менш впливові кримінальні субкультури завжди були присутні в колишньому СРСР, починаючи приблизно з 1920 років. Найбільше поширення вони отримували в Російській Федерації, а також в місцях найбільшої концентрації таборів, навколо яких поступово селилося вільне населення, з ними пов'язане: колишні ув'язнені та колишні охоронці. Так що Росія, і в першу чергу – за Уралом, місце цілком сприятливе для виникнення будь-яких кримінальних субкультур².

АУЄ (російською – «Арестантский Уклад Един») – це назва та девіз кримінальної (в'язничної) субкультури та російського неформального об'єднання молодіжних злочинних формувань. Відповідні молодіжні формування пропагують систему цінностей та норм поведінки, тотожних за змістом кримінальній ідеології радянського професійного кримінального світу («поняттям»), проте *адаптованих* до суспільства ХХІ століття.

Зовнішні ознаки АУЄ-(суб)культури з'явилися у російському суспільстві приблизно у 2011 році, коли вперше було виявлено молодіжну банду за участі юнаків у віці від 15 до 22 років, яка вчиняла напади на різні об'єкти. Головним є те, що банда сповідувала класичні радянські в'язничні субкультурні норми саме на волі, проте, що є більш важливим, скеровувала частину отриманих злочинних доходів до «общака» у місцевій колонії³.

Упродовж 2013-2014 рр. у багатьох навчальних закладах Росії мали місце насильницькі акції за участю молоді, яка відкрито демонструвала символи та гасла АУЄ-(суб)культури⁴. Сам факт того, що вже станом на 2016 рік АУЄ-(суб)культура поширилася на 18 регіонів Росії, може свідчити про явно політичний характер цього феномену, принаймні через призму цілеспрямованої непротидії цьому феномену з боку органів державної влади⁵. Розмах діяльності з боку АУЄ-угруповань призвів до того, що реєструвалися численні випадки самогубств та спроб самогубств дітей і підлітків через вимагання грошових цінностей до різних «общаків»⁶.

Про організований характер акцій АУЄ-угруповань свідчать їх численні напади на органи влади, навіть на воєнізовані формування⁷. Так, у лютому 2016 року поліцейські застосували

¹ У цій статті автори демонструють свій рішучий протест проти чергової збройної агресії Росії проти України та її європейських та євроатлантичних цінностей. Відтак використання відкритих російськомовних ресурсів обумовлено лише намаганням авторів зробити внесок до справи захисту України від російської збройної агресії через інформування науковців та широкого суспільства про АУЄ-(суб)культуру як один з російських імперських проектів, що загрожує національній безпеці України. Крім того, враховуючи, що молодь з російських регіонів, де АУЄ-(суб)культура набула поширення, наразі бере участь в агресивній війні проти Українського народу, фактор впливу АУЄ-(суб)культури на психологію окремих представників окупаційних військ потрібно враховувати для цілей розслідування вчинених ними воєнних злочинів на території України.

² Ільченко, С. (2017). Партія АУЕ. Чому Путін – останній зв'язок Росії з західною цивілізацією. *Ділова столиця* <<https://www.dsnews.ua/ukr/world/partiya-ae-pochemu-putin-poslednyaya-svyaz-rossii-s-zapadnoy-14072017220000>> (2023, червень, 12).

³ Петелин, Г. (2016). «Уркаганы» взяли школы под контроль. В Забайкалье школьники живут по воровским понятиям. *Gazeta.Ru* <www.gazeta.ru/social/2016/02/02/8053655.shtml> (2023, червень, 12).

⁴ ТАСС (2014). *Подросткам, устроившим массовые беспорядки в общежитии в Чите, грозит до 10 лет заключения* <www.tass.ru/sibir-news/974158> (2023, червень, 12).

⁵ Баринов, И. (2017). В СПЧ рассказали о молодежной группировке АУЕ, которая в 18 регионах РФ требует от детей сдавать «деньги на общак для зоны». *News.Ru* <www.newsru.com/crime/13jul2016/unity.html> (2023, червень, 12).

⁶ Малышенко, В. (2019). Берегите детей: «АУЕ» в Томске. Почему размах полукриминального движения в среде томских подростков так и не получил должной оценки? *МК в Томске* <www.tomsk.mk.ru/social/2019/03/15/beregite-detey-ae-v-tomske.html> (2023, червень, 12); Тарасов, А. (2017). АУЕ: Кто стоит за криминализацией подростков, вводит их в преступное пространство, или Хроники новой пионерии. *Новая газета* <www.novayagazeta.ru/articles/2017/06/16/72816-strana-iz-treh-bukv> (2023, червень, 12); Буерачная, Е. (2015). В Улан-Удэ школьник едва не пошёл на суицид из-за угроз рэкетиров. *Байкал Daily* <www.baikal-daily.ru/news/20/128410/> (2023, червень, 12); ICTV (2017). *У російських школах процвітає кримінальна субкультура, з якої неможливо вирватися* <<https://tanok.ictv.ua/ua/videos/u-rosijskyh-shkolah-protsvitaye-kryminalna-subkultura-z-yakoyi-nemozhlyvo-vyrvatysya/>> (2023, червень, 12).

⁷ Чеузова, О. (2016). Всё начинается с заборов. *Читинское обозрение*, 6 (1386).

вогнепальну зброю, щоб розігнати натовп вихованців Хілокської корекційної школи-інтернату, які намагалися розгромити будівлю місцевого відділку поліції та звільнити одного з затриманих раніше членів місцевого АУС-братства¹.

Характер та ступінь насильства, що застосовувався членами різних АУС-формувань значно перевищує приклади жорсткої поведінки, характерні для шкіл, інтернатів та інших навчальних закладів. Наприклад, у Бурятії члени місцевого АУС-формування посадили хлопчика-жертву у мішок, на ніч віднесли до лісу, потім принесли, переодягли в жіночий одяг та били усім інтернатом². Можна припустити, що вказані приклади катувань мають спільну субкультуру природу з обрядами приниження у в'язницях, і власне виконували подвійну функцію. Так, з одного боку, виконавці таких дій заздалегідь набували статусу представників *щонайменше* середніх каст в'язничної ієрархії з перспективою ієрархічного «підвищення» як у в'язницях, так і за її межами. З іншого боку, жертви таких дій заздалегідь примушувалися на довічне перебування у статусі «ображених» або «опущених» у випадку появи їх у пенітенціарній установі.

У серпні 2017 року у Рефтинському училищі закритого типу (Свердловська область) мала місце масова втеча учнів, організована учнями через невиконання адміністрацією їхніх вимог щодо використання виключно індивідуального посуду в їдальні. Перед втечею від 34 до 50 вихованців знищили майже все майно училища, а також застосували фізичне насильство до вихователів³. Важливим є не стільки факт втечі, насильство та знищення майна, скільки його причина, якою було *домінування субкультурних норм*, що «правильні пацани» в принципі не можуть їсти з одного посуду з «опущеними» та/або сидіти за одним столом з «опущеними». Цей приклад є більш ніж яскравим, наскільки глибоко неформальна кастова система проникла до російських навчальних закладів, запрограмувавши на все подальше життя «опущених» перебувати саме у цьому статусі, прирікаючи цих без сумніву *потерпілих* на довічне нелюдське поводження як в закритих або напівзакритих установах на всій території Росії та колишніх радянських республік, так і у місцевій громаді.

У жовтні 2019 року у Забайкаллі троє неповнолітніх жорстоко закатували місцевого мешканця та його цивільну дружину, додатково згвалтувавши остатню за допомогою сторонніх предметів, що є типовим для субкультурних норм пострадянських в'язниць для дорослих. Як потім засвідчили вказані особи, вони зробили «праведну справу», адже «по поняттям покарали опущеного», який відмовлявся визнавати свій неформальний субкультурний статус⁴. Крім того, як виявилось, усі вказані неповнолітні були членами місцевого АУС-формування, яке включало понад 50% учнів місцевої школи⁵.

У квітні 2021 року у Бурятії троє місцевих АУС-активістів спалили пенсіонера, попередньо піддавши потерпілого тортурам⁶.

Наслідуючи погляди Ірвінга Гоффмана щодо тотальності багатьох інших інституцій на кшталт військових підрозділів, кадетських шкіл та військових академій тощо, не можна не вказати на принципово важливий приклад з мілітарної сфери, коли у грудні 2016 року виявилось, що Усольський гвардійський кадетський корпус у місті Усольє-Сибірське (Іркутська область) повністю перебуває під впливом АУС-(суб)культури та, власне, сам кадетський корпус є АУС-осередком⁷.

¹ Chita.Ru (2016). *Полиция со стрельбой разогнала толпу воспитанников интерната, громивших отдел МВД в Хилке* <www.chita.ru/text/incidents/2016/02/02/70977032> (2023, червень, 12).

² Байкал Daily (2017). *Криминальная субкультура АУЕ держит под контролем детей Бурятии* <www.baikal-daily.ru/news/16/212916> (2023, червень, 12).

³ Лютых, С. (2016). Макаренко в натуре. О причинах и последствиях массового побега подростков из уральского спец училища. *Lenta.Ru* <www.lenta.ru/articles/2016/09/04/pobeg> (2023, червень, 12).

⁴ Znak.Com (2019). *В Забайкалье подростки проникли в частный дом, убили хозяина и изнасиловали его жену* <https://pnovosti.ru/12766-v_zabaykale_podrostki_pronikli_v_chastnyiy_dom_ubili_hozyaina_i_iznasilovali_ego_jenu_html> (2023, червень, 12).

⁵ Боброва, И. (2020). Школьники убили безногого инвалида и изнасиловали его сожительницу. *Московский Комсомолец* <www.mk.ru/incident/2019/11/06/shkolniki-ubili-beznogogo-invalida-i-iznasilovali-ego-sozhitelnicu.html> (2023, червень, 12).

⁶ Кассиди, М. (2021). Увлекающиеся АУЕ россияне избili пенсионера, отрезали ему ухо и сожгли. *Lenta.Ru* <www.lenta.ru/news/2021/04/27/burjatia> (2023, червень, 12).

⁷ Primamedia.Ru (2016). *Депутат ЗС Приангарья заявил о засилье АУЕ в Усольском гвардейском кадетском корпусе* <www.primamedia.ru/news/555194/> (2023, червень, 12).

Виявилось, що один з кадетів втік з корпусу через побиття, знущання і вимагання. Перебуваючи на грані суїциду, він звернувся до викладача з корпусу по допомогу. Разом вони прийшли до поліції і подали заяву, проте керівництво кадетського корпусу приховало всю історію, загальмувало розслідування, а вчителя-викривача було звільнено¹. Як виявилось, з 113 співробітників кадетського корпусу 17 осіб мали судимості, причому більшість із них вчинили по два і більше злочини². Наприклад, одного з вихователів звинувачували в крадіжці та катуванні, одного – в порушенні ПДР, що спричинило серйозні наслідки, та в підробці документів, а двох – у погрозі вбивством. Кочегар мав шість судимостей і загалом «відсидів» понад 20 років за крадіжки, хуліганство, катування та два зґвалтування. Усіх цих колишніх ув'язнених влаштував на роботу директор корпусу, який до цього довго працював директором виправної установи³.

Як слушно підкреслює Сергій Ільченко, «є особливості, і вони обіцяють велике майбутнє [для АУС-руху]. Ніколи ще офіційна російська ідеологія не була так близька до ідеології кримінального світу. По суті, це два стовпи, що ростуть з одного кореня. Ніколи ще російська культура – від елітарної до народної – не була так просочена в'язничною культурою. Це злиття настільки пронизало всю російську життя, що президент і перші особи російської держави, депутати Держдуми і губернатори, не кажучи вже про чиновників подрібніше, навіть у ході публічних виступів регулярно переходять на «фєню»⁴.

Наскільки АУС-(суб)культура та відповідні АУС-формування є впливовими? За окремим оцінками, за період 2016-2020 рр. було припинено діяльність 31 АУС-організації з притягненням до відповідальності 470 осіб з числа членів вказаних банд⁵. Проте, гадаємо, справжня цифра є вищою у декілька разів в силу навіть простої презумпції, що АУС-культура є глибоко вкоріненою до російського суспільства, включаючи органи правопорядку та адвокатуру. Прикладом може служити випадок Рафіка Агліулліна, слідчого з м. Тюмень, який публічно оголошував гасла АУС під час святкування свого дня народження. Будучи звільненим, тим не менш, тим не менш, він став адвокатом⁶. Іншим тюменським прикладом є підвищення поліцейського до рівня начальника міжмуніципального відділу поліції «Тюменський» навіть після скандальної вечірки поліцейських, на якій відкрито лунали АУС-гасла⁷.

Можна впевнено стверджувати, що російська молодь (і не тільки молодь) перебуває під глибоким впливом цього імперського проекту, поширеного на території усіх колишніх радянських республік, де Україна, на жаль, не є винятком.

З одного боку АУС-(суб)культура та АУС-рух офіційно заборонені навіть у Росії та їх визнано екстремістськими. Так, у серпні 2020 року Верховний Суд РФ задовільнив позов Генерального прокурора РФ про визнання екстремістським руху АУС⁸. Звичайно, процедури та причини визнання в Росії того чи іншого руху або організації екстремістськими викликають великі сумніви, якщо не сказати більшого. Проте у цьому контексті сам факт такого рішення є знаковим для цілей нашого дослідження, так само як і факт, що судове засідання було закритим, а наразі офіційний текст рішення та позову прокурора також відсутні у вільному доступі.

¹ Vesti.Ru (2016). *Скандал в Иркутской области: из кадетов делали уголовников* <www.vesti.ru/article/1641791> (2023, червень, 12).

² Солонина, Г. (2017). *Усольский кадетский корпус: будущие офицеры живут по воровским законам*. IRK.ru <www.irk.ru/news/articles/20170428/cadets> (2023, червень, 12).

³ Лучкин, В. (2020). *АУЕ* – теперь со звездочкой*. Верховный Суд приравнял криминальную романтику к экстремизму. *Байкальские Вести* <www.baikvesti.ru/new/ae___teper_so_zvezdochkoj> (2023, червень, 12).

⁴ Ільченко, С. (2017). *Партія АУЕ. Чому Путін – останній зв'язок Росії з західною цивілізацією*. *Ділова столиця* <<https://www.dsnews.ua/ukr/world/partiya-ae-pochemu-putin-poslednyaya-svyaz-rossii-s-zapadnoy-14072017220000>> (2023, червень, 12).

⁵ Буккер, І., Закурдаєв, М. (2020). *Поддержат ли запрещенных АУЕ-шников "реальные" воры*. *Pravda.Ru* <www.pravda.ru/amp/society/1524337-ae> (2023, червень, 12).

⁶ 72.Ru (2020). *Тюменский следователь, отмечавший повышение под крик «АУЕ», стал адвокатом* <www.72.ru/text/job/2020/08/15/69423172> (2023, червень, 12).

⁷ Малышев, С. (2023). *Участника тюменской АУЕ-вечеринки* утвердили на руководящей должности в полиции*. *Ura.Ru* <www.amp.ura.news/news/1052629337> (2023, червень, 12).

⁸ Гликин, К. (2020). *Верховный суд признал экстремистской организацией уголовную субкультуру АУЕ*. *Vedomosti.Ru* <www.vedomosti.ru/society/articles/2020/08/17/836930-ekstremistskoi-ae> (2023, червень, 12).

Звичайно, публічна позиція російської влади щодо заборони АУЄ аж ніяк не може свідчити про її боротьбу з даним рухом. Формальна заборона АУЄ-руху несе в собі лише декларацію, проте глибинний зміст ставлення російських політичних еліт до цих організації можна порівняти зі ставленням до приватних військових кампаній. За чинним російським законодавством такі компанії заборонені, але вони активно використовуються для забезпечення політичних та економічних цілей Росії поза межами країни, та пізніше визнаються такими, що сприяли встановленню домінування Росії у певних сферах – воєнних, економічних, політичних.

Молодіжно-підліткові бандформування різного ступеня серйозності як явище існують у США, Великій Британії, країнах ЄС, Мексиці, Бразилії та інших країнах. Проте російські АУЄ-формування мають свою специфіку, яка може бути дослідження саме кризь призму політичної науки в силу того, що цей рух, як це було традиційно для Радянського Союзу, «зрощувався» та розвивався за підтримки російських політичних еліт, перманентно перебуваючи під їх контролем.

За даними російських ЗМІ та періодичних видань, у судовому засіданні було встановлено, що АУЄ є «добре структурованою та керованою організацією»¹. Знов-таки, максимальна критично ставлячись до ярлику «екстремістська організація», який видається органами влади РФ щодо різних зарубіжних організації, які борються проти імперських амбіцій Росії у різних сферах та у різних проявах, тим не менш, постають логічні запитання: 1) яким саме чином АУЄ є структурованою; 2) хто саме керує АУЄ-організацією; 3) коли саме, де саме та які саме органи управління було створено у рамках АУЄ-організації.

У російських періодичних виданнях наголошується, що «АУЄ відповідає поняттю та емпіричним ознакам *екстремістської злочинної спільноти*, а саме: а) вона має єдину ідеологію, що ґрунтується на «поняттях» кримінального життя; б) у ній вибудовано систему вербування нових членів та організацію збору грошей (поборів і рекету) для кримінального співтовариства; в) у співтоваристві є система санкцій за непокору або поведінку, що не відповідає «поняттям»; г) чисельність осіб, які поділяють ідеологію співтовариства, становить кілька сотень тисяч осіб; д) воно відповідає духу часу, адже воно вкорінене до інформаційного середовища, має мережевий характер, і тому боротьба з ним становить значну проблему»².

Тому виникають глибокі сумніви щодо того, як цей субкультурний рух міг за 1-2 роки охопити всю територію Росії без мовчазного погодження на центральному рівні, набувши статусу альтернативної кримінальної «Юнармії», яка може контролювати певні верстви населення у багатьох регіонах, проте її члени якої перебувають під парасолькою соціального контролю центрального уряду. Рух невибагливий, проте добре керований й такий, що характеризується дуалістичною політичною природою.

Так, з одного боку, АУЄ-формування на рівні ЗМІ декларуються як кримінальні, де таке показове «полювання на відьом» завершилося визнанням цього руху екстремістським на рівні Верховного Суду РФ.

З іншого боку, місцеві еліти паралельно використовують цей рух для втягнення російської молоді до альтернативних квазімілітарних формувань, мовляв, щоб російські діти не вступали до АУЄ-формувань, треба щоб вони вступали до «Юнармії»³. А звідти – вже і на фронт, «звільняти братський народ від нацизму».

Загальновідомо, жителів яких саме регіонів російські еліти посилають на війну проти України. І саме ці віддалені від центру регіони як раз і демонструють найбільше проникнення та поширення АУЄ-(суб)культури. Тут можна згадати і ПВК «Вагнер», адже саме бойовики цієї злочинної організації, будучи здебільшого ув'язненими, також є носіями кримінальної субкультури нового типу, тобто АУЄ-(суб)культури. Водночас фокус може бути зроблений і на професійній армії Росії, яка відкрито сповідує такі ж кримінальні субкультурні норми.

¹ Клейменов, М., Козловская, М., Савельев, А. (2020). Экстремистское преступное сообщество «АУЕ». *Вестник Омского университета. Серия Право*, 17(4), 75.

² Козловская, М. (2021). Преступное сообщество: сравнительный криминологический анализ: *автореферат диссертации на соискание научной степени кандидата юридических наук*. Омск: Омская академия МВД России.

³ Попов, А. (2018). Каждый отряд юнармии – удар по АУЕ. *Информационное агентство Альтаир* <www.altairk.ru/new/society/each_unit_of_warmie> (2023, червень, 12).

Ми можемо не знати багатьох речей, проте поширення АУЄ-(суб)культури – це не просто новітня молодіжна мода на спосіб самоствердження. Це не просто онлайн-стріми колишніх ув'язнених про «*правильні поняття*», які має сповідувати кожен «правильний пацан». Це – набагато небезпечніше явище, який являє собою загрозу національній безпеці України. Щонайменше тому що, як постійно наголошують російські ЗМІ, «*к пропаганде бандитской романтики и «понятий» в российских социальных сетях причастна Украина*».

Тому проблематика, що порушується у цій статті, має суто політичну природу. Як слушно зазначає Сергій Ільченко, «кримінальна система понять збігається з російським пропагандистським набором ще в одному: у гранично чіткій поділ на своїх і чужих: людей та лохів, або росіян та всіх інших. Лох за визначенням не розглядається як повноцінна людина, на нього не поширюються норми, що регулюють відносини у кримінальному середовищі. Він спочатку їжа, ресурс і жертва. Рівно так само розглядає інший світ і його мешканців російська офіційна ідеологія¹.

Власне у цьому полягає і паралельна небезпека для національних інтересів України від АУЄ-(суб)культури.

Так, по-перше, пряма й відкрита небезпека полягає у поширенні по суті радянських кримінальних наративів на території України та інших колишніх республік СРСР. Мета цієї стратегії – прив'язувати до метрополії через кримінальну/в'язничну субкультуру переважно молодь, оминаючи державні кордони та офіційно задекларовані європейські та євроатлантичні вектори розвитку.

Проте, по-друге, забруднивши колективну свідомість кримінальною субкультурою нового (краще – зміненого ззовні) змісту, метою стала імітація боротьби з субкультурою у Росії з одночасними звинуваченнями проти України у поширенні цієї субкультури. Що є більш важливим – початок звинувачень почався одразу ж після визнання АУЄ екстремістської організації на рівні Верховного Суду РФ².

Паралельно російська влада широко демонструє боротьбу з цим явищем, виставляючи інші країни у невідгідному світлі як аутсайдерів у боротьбі зі злочинським світом.

Так, у липні 2023 року у м. Котлас (Архангельська область) ув'язненого оштрафували за напис «АУЄ» на стіні камери, звинувативши у «публічному демонструванні атрибутики екстремістської організації»³. У липні 2023 року 27-річного чоловіка засудили до позбавлення волі на строк понад 4-х років за пропаганду руху «АУЄ»⁴. У серпні 2023 року Колпінський районний суд м. Санкт-Петербург засудив до двох років колонії суворого режиму чоловіка, якого визнали винним в організації діяльності екстремістської спільноти АУЄ⁵.

У квітні 2023 року ув'язнений в одній з виправних колоній в Адигеї був звинувачений у створенні АУЄ-осередку⁶. У травні 2023 року вісьмом особам, включно з організатором, було висунуто обвинувачення у створенні в слідчому ізоляторі Краснодару АУЄ-осередку⁷. Також у травні одного з ув'язнених колонії у Калмикії було засуджено за створення АУЄ-осередку⁸.

¹ Ільченко, С. (2017). Партія АУЕ. Чому Путін – останній зв'язок Росії з західною цивілізацією. *Ділова столиця* <<https://www.dsnews.ua/ukr/world/partiya-ae-pochemu-putin-poslednyaya-svyaz-rossii-s-zapadnoy-14072017220000>> (2023, червень, 12).

² Агентство стратегических исследований (2020). *Украину обвинили в насаждении уголовной романтики АУЕ в России* <www.sd.net.ua/2020/08/17/ukrainu-obvinili-v-nasazhdenii-ugolovnoy-romantiki-ae-v-rossii.html> (2023, червень, 12).

³ Север-Реалии (2023). *Суд в Архангельской области оштрафовал заключенного за надпись "АУЕ" на стене камеры* <www.severreal.org/a/sud-v-arhangelskoy-oblasti-oshtrafoval-zaklyuchennogo-za-nadpis-ae-na-stene-kamery/32493857.html> (2023, червень, 12).

⁴ Bfm.Ru (2023). *В Новосибирске вынесли приговор 27-летнему мужчине за пропаганду движения «АУЕ»* <<https://nsk.bfm.ru/news/20947>> (2023, червень, 12).

⁵ Политическая жизнь Петербурга (2023). *За пропаганду идей АУЕ* в "Крестах" петербуржца отправили в колонию строгого режима* <www.zaks.ru/new/archive/view/241092> (2023, червень, 12).

⁶ Кавказский Узел (2023). *Осужденный в Адыгее обвинен по делу об экстремистской ячейке* <www.kavkaz-uzel.eu/articles/388079> (2023, червень, 12).

⁷ Кавказский Узел (2023). *Ячейка АУЕ* выявлена в следственном изоляторе Краснодара* <www.kavkaz-uzel.eu/articles/388838> (2023, червень, 12).

⁸ Кавказский Узел (2023). *Заключенный калмыцкой колонии осужден за создание ячейки АУЕ** <www.kavkaz-uzel.eu/articles/389148> (2023, червень, 12).

У липні 2023 року у Воронежській області винесли вирок шістьом членам АУЄ-осередку АУЄ, керівник якого керував злочинним угрупованням та збирав гроші до «общаку»¹.

У той же час в Україні про АУЄ-(суб)культуру заговорили приблизно у 2017 році, коли після мало ідентифікованого молодіжного руху «Синій Кит» в Україні з'явилися ознаки АУЄ-(суб)культури². Важливим є сам факт кількості українців, які підписалися на групи, що пропагують «АУЄ» в соцмережах (до 200 тис. осіб різного віку)³.

Для порівняння: станом на 2020 рік за окремим підрахунками у соціальній мережі «ВКонтакте» налічувалося понад 39 тисяч груп «АУЄ», в яких перебувало понад 6,5 мільйонів російських користувачів. В Азербайджані – 40 груп «АУЄ», у Вірменії – 22 групи, у Грузії – 7 груп. У Казахстані АУЄ-ідеологією цікавилися близько 60 тисяч інтернет-користувачів⁴.

При цьому АУЄ-(суб)культура не обмежується соціальними мережами та проникає до широкого культурного поля через музику, змінюючи «олдскульні» групи на кшталт «Лесоповал» або «Бутирка» абсолютно новими, трендовими молодіжними виконавцями, які надзвичайно популярні серед молоді. Прикладом цього може служити кліп російської виконавиці *Instasamka*, розміщений на *YouTube*, в якому співачка у помаранчевому комбінезоні співає про важке життя у в'язниці та розповідає про нарди і чотки, зроблені з хліба⁵.

При цьому, як наголошують українські дослідники, вже станом на 2018 рік можна було говорити про повне відтворення цієї субкультури в Україні⁶.

Так, у квітні 2019 році у Житомирі п'ятеро 18-річних місцевих жителів жорстоко побили водія тролейбуса та пасажирів, вигукуючи гасла «АУЄ»⁷. У 2021 році АУЄ-символіка була помічена у Кривому Розі⁸ та Прикарпатті⁹. Тому можна погодитися, що навіть у сучасній Україні є дуже багато середовищ, де переважають прояви АУЄ-(суб)культури, у той час коли локальні субкультури перебувають на другому-третьому плані¹⁰. У пенітенціарному контексті це знаходить своє відображення у тому, що АУЄ-символіка досить часто зустрічаються в пенітенціарних установах України, в переважній більшості у слідчих ізоляторах. Наявність елементів АУЄ-субкультури в українських пенітенціарних установах підтверджує також багаторічний досвід профільних практиків-авторів цієї статті.

¹ Михайлов, А. (2023). Первый в России приговор сторонникам АУЕ* вынесли в Воронежской области. *Горком 36* <www.gorcom36.ru/content/pervyy-v-rossii-prigovor-storonnikam-ae-v-ynesli-v-voronezhskoy-oblasti> (2023, червень, 12).

² Хоцька, І. (2019). «АУЕ» в Україні: хто і як провокує молодь долучатися до кримінального світу. *20 Хвилин* <<https://zt.20minut.ua/Kryminal/ae-v-ukrayini-hto-i-yak-provokue-molod-doluchatsya-do-kriminalnogo-s-10967689.html>> (2023, червень, 12).

³ Антикор (2017). «АУЕ» в Україні: хто і як тягне молодь в кримінал <www.antikor.com.ua/articles/175898-ae_v_ukraine_kto_i_kak_tjanet_molodehj_v_kriminal> (2023, червень, 12).

⁴ Агентство стратегических исследований (2020). *Украину обвинили в насаждении уголовной романтики АУЕ в России* <<http://sd.net.ua/2020/08/17/ukrainu-obvinili-v-nasazhdenii-ugolovnoy-romantiki-ae-v-rossii.html>> (2023, червень, 12).

⁵ Север. Реалии (2022). *Суд в Петербурге запретил клип Инстасамки за пропаганду АУЕ* <www.severreal.org/a/sud-v-peterburge-zapretil-clip-instasamki-za-propagandu-ae/31835507.html> (2023, червень, 12).

⁶ Ситник, О. (2018). Характеристика спеціально-кримінологічних заходів запобігання втягненню неповнолітніх у злочинну та іншу антигромадську діяльність. *Форум права*, 3, 97.

⁷ Сергієнко, А. (2019). «АУЕ» в Україні: хто і як провокує молодь долучатися до кримінального світу. *20 Хвилин* <www.zt.20minut.ua/Kryminal/ae-v-ukrayini-hto-i-yak-provokue-molod-doluchatsya-do-kriminalnogo-s-10967689.html> (2023, червень, 12).

⁸ Шишка, Н. (2021). В Кривом Розі возрождается движение «бегунов» с российским следом? *Новини Кривого Розу* <www.veskr.com.ua/krivorozhskie-gorodskie-novosti/49979-v-krivom-roge-vozrozhdaetsya-dvizhenie-begunov-s-rossijskim-sledom.html> (2023, червень, 12).

⁹ Срібнак, Я. (2021). «Смотрящие» на Прикарпатті, або дещо про культ «АУЄ» серед частини української молоді. *Галичина* <www.galychna.if.ua/analytic/smotryashhiye-na-prikarpatti-abo-deshho-pro-kult-ae-sered-chastini-ukrayinskoj-molodi> (2023, червень, 12).

¹⁰ Українець, О. (2023). Російська тюремна культура впливала на уявлення моїх ровесників про стать, гендер, норми поведінки. *Громадське Радіо* <www.hromadske.radio/podcasts/choloviky-pro-kulturu-nenasylstva/1181553> (2023, червень, 12).

Загальноросійська кримінальна культура як загроза національній безпеці України

Сучасна російська в'язнична субкультура може бути охарактеризована як «традиційна унікальність».

«Традиційна» – бо домінування кримінальних та в'язничних субкультурних норм завжди було характерним для російського суспільства.

«Унікальна» – в силу того, що АУЄ-(суб)культура є новою «обкладинкою» багатовікової російської кримінальної традиційності (або традиційної кримінальності).

Проте головним у цьому контексті є те, що для сучасного російського суспільства застосування й використання поняття «в'язнична субкультура» може викликати великі труднощі; більш коректним буде саме «в'язнична культура», або «загальнонаціональна в'язнична культура». Ба більше, поняття «контркультура» є ще більш неприйнятним для характеристик сучасних соціальних та політичних відносин в Росії в силу загальної соціальної підтримки в'язничної неформальності широкими верствами населення – від політиків центрального та місцевого рівня до люмпенів. Власні, саме така підтримка є цементуючим «розчином» для сучасного російського суспільства.

Вважається, що «субкультури мають особливі спільні цінності та культурні практики, які відрізняються від мейнстріму»¹. Проте саме цей підхід на прикладі сучасного російського суспільства не спрацьовує. З цих позицій нам видається, що для російського суспільства є категорично незастосованим підхід, що «субкультура не пов'язана з більшим культурним комплексом: вона стосується норм, які відокремлюють групу від суспільства, а не тих, що інтегрують її з ним. Субкультурні норми, на відміну від рольових, невідомі іншим членам суспільства, на них дивляться зверхньо або вважають їх роз'єднуючою силою»². Так само, в оцінці російського культурного простору незастосовною є позиція, що «цінності субкультури конфліктують з більшою культурою»³.

Навпаки, численні символи в'язничної субкультури вітаються як на рівні люмпену і середнього класу, так і на рівні центральної влади, прикладом чого може бути відомий «вищий імператив» про «мочить бандитов в сортіре». Можна лише згадати, наскільки ПВК «Вагнер» виявилася популярною у місцевого населення у Ростові під час відомого «маршу на Москву» у червні 2023 року. Було б наївним говорити про підтримку як форму протестних настроїв проти агресивної війни проти України. Натомість, це була форма повної солідарності з напівдержавним воєнізованим формуванням, у відкритий спосіб заснованим на в'язничних субкультурних символах.

Ну, і насамкінець, теза, що «у контркультурі конфліктний елемент є центральним; багато цінностей субкультури, дійсно, суперечать цінностям домінуючої культури» також є незастосовною до російського політико-культурного простору⁴. Враховуючи природну єдність загальнонаціональної російської культури та в'язничної субкультури, можна презюмувати, що конфлікт як раз становитиме відхід від в'язничних категорій, «понять» та ієрархій в усіх їх проявах.

І, мабуть, категорично не можна погодитися з класичним поглядом, що «субкультура, як чистий тип, не вимагає для свого розуміння інтенсивного аналізу взаємодії з більшою культурою; її норми не є, скільки-небудь значною мірою, продуктом цієї взаємодії»⁵. На прикладі російської загальнонаціональної культури ми довели, що вона є продуктом інтенсивної дифузії з в'язничною субкультурою.

Російська в'язнична субкультура категорично не є контркультурою; вона суть «плоть і кров» більш широкої, російської загальнонаціональної культури. Носії цієї дуалістичної [суб]культури, на відміну від інших прикладів не є «анормальними», «дисфункціональними», «делінквентними» або «девіантними»⁶. У контексті цілей політичних цілей та програм російських

¹ Blackman, S. (2014) Subculture theory: an historical and contemporary assessment of the concept for understanding deviance. *Deviant Behavior*, 35 (6), 496-512.

² Yinger, J. (1960). Contraculture and Subculture. *American Sociological Review*, 25(5), 628.

³ Там само, 629.

⁴ Там само.

⁵ Там само.

⁶ Blackman, S. (2014). Subculture Theory: An Historical and Contemporary Assessment of the Concept for Understanding Deviance. *Deviant Behavior*. 35 (6). Pp.496-512.

політичних еліт ця культура не є негативним явищем; вона не є результатом розпаду суспільства, не є результатом нездатності приборкати злочинні інстинкти, не є результатом неспроможності сім'ї, церкви чи школи¹.

Навпаки, кримінальна культура є показником успішної реалізації політичних проєктів з «цементування суспільства» проти «зовнішнього ворога», проєктів з посилення криміналізації суспільства для цілей «боротьби із зовнішнім ворогом» (приклад ПВК «Вагнер»), проєктів переорієнтування церкви для нормалізації в'язничної субкультури як складової буття та «майбутнього» «російського народу».

Причому поширення в'язничної культури у Росії відбувається за принципом доміно, коли кожний новий феномен або кожна нова подія, спричинені або обумовлені впливом в'язничної субкультури, породжують нові форми рухів, акцій або дій, які також пов'язані з в'язницею та кримінальною/в'язничною (суб)культурою, і які майже одразу ж імпортуються до України та інших сусідніх держав.

Так, з другої половини 2022 року в Росії набувають значного поширення нові молодіжні рухи. Учасники одного з них називають себе «офнікі» («оффнікі»), другого – «ЧВК «Рьодан»»². Перша спільнота «ЧВК «Рьодан»» з'явилася у соцмережі «ВКонтакте» у вересні 2022 року та швидко набрала 190 тис. учасників. Як можна бачити, в'язнично-субкультурно-орієнтована ПВК «Вагнер» набула такої популярності, не зважаючи на те, що її членами є небезпечні злочинці, а тому сам новий рух було засновано виключно на кримінальних «поняттях». «ЧВК «Рьодан»» приписують націоналістичні погляди. Члени «ЧВК «Рьодан»» виступають проти «офніків» (сучасна назва гопників і хуліганів), скінхедів та «осіб неросійської зовнішності»³.

Наприкінці лютого 2023 року одночасні масові бійки за участі прихильників руху «ЧВК Рьодан»» були попереджені у Києві, Львові, Харкові, Івано-Франківську, Луцьку та інших містах України, з чого можна робити висновки про ретельно організований характер подібних акцій⁴. Тому можна ще раз зробити висновок про те, *наскільки швидко* та чи інша лабораторна кримінальна/в'язнична субкультура, вирощена в Росії, транспортується до України.

Протидія в'язничній субкультурі

Намагання сучасних держав у протидії неформальним ієрархіям та їх субкультурним символам покладатися або на класичні правові інструменти, або на силові методи, що не дають того ефекту, який очікується. Більше того, іноді з'являється абсолютно протилежний ефект. Так, методи консолідації влади, що включають насильство та загрозу насильства, навпаки, зміцнюють належність до неформальної ієрархії та солідарність серед спільноти у в'язниці⁵. Легітимація неформальних ієрархій фактично свідчить про те, що протидія симулякру в'язничній субкультурі є фікцією за принципом підпалювача, який намагається загасити пожежу.

Висновки

Підсумовуючи викладене вище, можна сформулювати наступні висновки.

Проведене дослідження, засноване на міждисциплінарному підході, продемонструвало, що проблематика в'язничних субкультур та неформальних в'язничних ієрархій, що продукують відповідні субкультури, не є монопольною проблематикою кримінології, соціології та/або

¹ Hartung, F. (1955). Review of «Delinquent Boys». *American Sociological Review*, 20, 752.

² News.Ru (2023). *Кто стоит за «ЧВК Редан»: анимешники вызвали споры в Госдуме* <www.news.ru/amp/society/idet-polnyj-zames-prisoedinyayutsya-neonacisty-kto-stoit-za-chvk-redan> (2023, червень, 12); Букетов, К. (2023). Что такое "ЧВК Рёдан" и откуда она взялась в России. *DW* <www.dw.com/ru/cto-takoe-cvk-redan-i-otkuda-ona-vzalas-v-rossii/a-64902227> (2023, червень, 12).

³ Оффнікі, або офнікі (російською – «околофутбольные фанаты») – російська молодіжна субкультура, що виділяється серед інших своєю показною агресивністю. Здебільшого це підлітки у віці 12-16 років. На відміну від класичних ультрас, вони можуть взагалі не захоплюватися футболом. Наголос йде на бійки та на правильний одяг – *шмот*.

⁴ Бойко, М. (2023). Специфически одеваются и устраивают массовые драки: по Украине ширится субкультура ЧВК "Редан" из РФ. *TCH* <www.tsn.ua/ru/exclusive/specificheski-odevayutsya-i-ustraiwayut-massovye-draki-po-ukraine-shiritsya-subkultura-chvk-redan-iz-rf-2274406.html> (2023, червень, 12).

⁵ Penal Reform International (2022). *Global Prison Trends 2022*, 35 <<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2022/>> (2023, червень, 12).

кримінального права. Більше того, дослідження цього питання крізь призму політичної науки є більш перспективним в силу того, що саме *політична наука* дозволяє проаналізувати ці питання з більш високого ракурсу національної та наднаціональної безпеки. Неформальні в'язничні ієрархії – це питання відносин влади та підпорядкування, боротьби за владу у в'язницях та у вільному суспільстві, а також використання в'язниць та субкультурних в'язничних символів для поширення політичної влади могутніми акторами, до яких належать і держави.

Проведене дослідження дозволило дійти висновку, що зовнішні атрибути в'язничної субкультури, які продукуються та поширюються неформальними в'язничними ієрархіями, насправді лише приховують справжню природу цього явища, де така природа пов'язана лише з організацією вилучення та подальшого розподілу неформальними в'язничними ієрархіями матеріальних ресурсів. Водночас такі вилучення та розподіл матеріальних ресурсів пов'язані з метою завоювання влади у пенітенціарних установах та у вільному суспільстві.

Досвід функціонування неформальних в'язничних ієрархій у багатьох країнах світу свідчить про те, що в силу більшої відкритості в'язниць для суспільства та поширення впливу в'язничних злочинних організацій на вільне суспільство можна стверджувати про дедалі більше розчинення кордонів між поняттями «кримінальна субкультура» та «в'язнична субкультура». Особливо яскраво це проявляється на прикладах США, Мексики та країн Південної Америки, де поняття «вулична банда» автоматично є «в'язничною бандою», і навпаки. Більше того, подібні тенденції також стають характерними і для країн Європи в силу проникнення в'язничних банд з Нового світу на європейський «ринок».

Активізація діяльності неформальних в'язничних ієрархій по всьому світі порушує питання «реабілітаційного ідеалу» та його – буквально – захисту від поширення впливу неформальних в'язничних ієрархій та їх субкультурних символів. Після кризи «реабілітаційного ідеалу» у 1970-х роках він до цього часу так і не позбувся ознак *маргінальності*. Вплив неформальних в'язничних ієрархій потрібно вважати головною перепорою на шляху реалізації реабілітаційних програм у в'язниці; у багатьох країнах такий вплив доводить вказану маргінальність до абсолюту.

Станом на сьогодні відносини між українським та російським професійним злочинним світом та відповідними неформальними в'язничними ієрархіями залишаються відносинами *колонії* та *метрополії*, де остання з усіх зусиль намагається залишити колишню «колонію» (так само як й інші «колонії») під контролем, використовуючи для цього усі можливі політичні інструменти, технології та важелі впливу, внаслідок чого Росія набула характеристик навіть не *police state* і навіть не *carceral state*, проте вже *prison state*.

Prison state – це не про кількість в'язниць, кількість ув'язнених та кількість персоналу в'язниць. Це – про схвалення та внутрішнє сприйняття громадянами Росії ідеї, що держава має управлятися «по поняттям», де окрема, достатньо велика група громадян має бути ув'язнена, проте решта громадян – лише «тимчасово й умовно розконвойована».

Війна стала турбулентним часом для роками налагоджених контактів та відносин між українською та російською злочинністю, зокрема організованою, у розрізі обслуговування спільного кримінального бізнесу, спільних каналів збуту та логістичних мереж, зруйнувавши їх. Проте можливості інформаційного суспільства, гібридні форми війни, пропаганда є рушіями субкультурного впливу, який позбавлений фізичних кордонів та юрисдикційних обмежень.

Офіційна формальна влада Росії не може не використовувати (ігноруючи офіційні державні кордони, митні служби та прикордонні загони) ці канали проникнення на українську «територію» – у самому широкому розумінні цього слова – для подальшої підтримки своєї постколоніальної політики, яка стає дедалі більш провальною з огляду на європейський та євроатлантичний вектор розвитку українського суспільства, остаточно сформований після повномасштабного військового вторгнення Росії в Україну.

Починаючи з радянських часів, саме молодь використовувалась професійними злочинцями для рекрутування у свої ряди. Велика кількість неповнолітніх ув'язнених у виховних колоніях була сприятливим середовищем для насадження в'язничної субкультури серед людей, чия свідомість у такому віці є нестійкою та схильною до максималістських рішень. І саме мережа виправних колоній була тією «закритою соціальною мережею», де злочинний світ мав необмежені можливості поширювати свої антисоціальні «знання» та погляди.

Україна зробила свого часу багато кроків до того, щоб обмежити такий вплив – кількість неповнолітніх ув'язнених почала стрімко скорочуватись із зміною кримінального законодавства та

посиленням соціальної складової в роботі з дітьми. Саме тому злочинний світ на деякий час втратив основний інструмент впливу на неповнолітніх. Але із розвитком соціальних мереж, користувачами яких є неповнолітні – такий інструмент в оновленому сучасному форматі знову було знайдено – у вигляді АУЄ-руху та АУЄ-(суб)культури.

Аналізуючи феномен АУЄ-(суб)культури, потрібно зауважити, що було б помилкою аналізувати цей феномен та кореспондуючий рух лише як форму молодіжної субкультури, як це здебільшого вважається в Україні. За сучасних соціально-політичних умов такий звужений підхід є небезпечною спекуляцією. За результатами проведеного дослідження можна впевнено стверджувати, що АУЄ – це, власне, не субкультура, а саме *культура*, яка є складовою загальнонаціональної російської культури. Більше того, можна стверджувати навіть не про складову частину, а саме про *АУЄ-культуру* всього російського суспільства, що, як було зазначено вище, прізвичаїлось до перебування в умовах *prison state*.

Як наслідок, *АУЄ-культура* становить велику загрозу цінностям українського суспільства та національній безпеці України та всьому цивілізованому світу.

Серед головних ризиків для України необхідно відзначити вплив російських спецслужб на населення України, особливо на молодь, через такий інструмент як російська в'язнична (суб)культура та рухи на кшталт АУЄ. Зокрема, через вплив російських та українських «ворів в законі», які повністю контролюються спецслужбами Росії, на місця позбавлення волі, на організовані злочинні формування, що діють у вільному суспільстві, на молодіжні рухи кримінальний вплив поширюється на багато сфер життя українців, створюється атмосфера кримінальної незахищеності, корумпованості, стимулюється зростання злочинності, що в результаті використовується специфічними політичними силами для декларування неефективності державного управління в Україні та системи забезпечення законності.

Слід вказати також на небезпеки впливу неформальних в'язничних ієрархій на загальне в'язничне населення українських в'язниць, де такі небезпеки обумовлені війною та воєнним станом. Війна вкрай негативно вплинула на стан психічного здоров'я населення України, і це стосується не лише військовослужбовців, але й мирних громадян. З іншого боку, війна більш ніж суттєво вплинула на показники злочинності в Україні¹. Значне посилення кримінальної репресії в Україні через застосування кримінально-правової формули «в умовах воєнного стану» вже призвело та буде призводити до ще більшого наповнення пенітенціарних установ України людьми, які є абсолютно «випадковими» злочинцями, проте які, – тим не менш, – будуть зазнавати впливу радянської в'язничної субкультури та її російської версії. Саме це створює ризики поширення впливу неформальних в'язничних ієрархій у вітчизняних в'язницях через збільшення або принаймні кількісну зміну в'язничного населення.

Крім того, наповнення в'язниць особами, що мають досвід бойових дій та які «бачили смерть», призведе до появи та загострення конфліктів з чинними лідерами неформальних в'язничних ієрархій. Можна прогнозувати поступову появу *нових* в'язничних банд з числа ув'язнених із минулим бойовим досвідом, якщо їх питома вага у в'язничному населенні буде перевищувати певний поріг. На жаль, наразі складно передбачити, що буде кращим сценарієм для України як держави в цілому – потрапляння ув'язнених із бойовим досвідом під вплив «старих в'язничних еліт», чи створення ними самостійних утворень. З огляду на проникаючу дію наявної в'язничної культури та враховуючи досвід інкорпорації у кримінальний світ деяких ветеранів вторгнення СРСР до Афганістану, слід очікувати як більш вірогідний сценарій, за якого сучасні ув'язнені ветерани поповнятимуть «бойове крило» існуючих в'язничних ієрархій. Можливо, це буде більш передбачувано з точки зору суспільних та політичних наслідків, але водночас перемога такого сценарію буде означати збереження то подальшу консервацію патернів радянської та російської в'язничної культури в Україні.

¹ Ягунов, Д. (2022). Політика протидії злочинності в Україні у світлі статистики злочинності за вісім місяців 2022 року. *Вісник Донецького національного університету імені Василя Стуса. Серія Політичні науки*, 7, 28-45; Yagunov, D. (2022). Impact of the 2022 Russian military aggression on crime trends in Ukraine (analysis of crime prevention policy in the light of crime statistics for ten months of 2022). *European Political and Law Discourse*, 9(6), 35-80; Yagunov, D. (2022). Criminal justice system of Ukraine in the wartime: impacts and challenges. *European Political and Law Discourse*, 9(4), 33-51.

В умовах, коли в'язнична (суб)культура визнається державними інституціями і, отже, відтак легалізується ними у публічному дискурсі, ця культура набуває ознак одночасно симулякру та речі, що існує. З одного боку, в'язнична культура є тим, проти чого спрямовані певні зусилля держави, і це робить її частиною *реального дискурсу*, з іншого боку, вона має риси повноцінного *симулякру*, що базується на кількаторічній традиції російської та радянської в'язничної історії. В цьому сенсі кожним своїм кроком, де об'єктом виступає в'язнична культура або окремі її прояви, взяті поза більш широкого соціального та політичного контексту, держава де факто підсилює цей симулякр. Це роблять державні інституції в Росії, вірогідніше з мотивів продовження побудови *prison state* та водночас з метою підтримки реалізації імперських амбіцій. Але так само поза контексту ставляться до в'язничної культури українські публічні інститути. Представляється необхідною кардинальна зміна ставлення до цього симулякру – визначення його як елемента, з одного боку, імперської «м'якої сили» (хоч і в своєрідному соціальному середовищі) і, з другого боку, як елемента «захоплення держави» криміналізованою частиною соціуму в тому сенсі, що в'язничні ієрархії претендують на фактичну реалізацію окремих функцій, властивих лише державі. З цієї точки зору само визнання в'язничної субкультури як *окремого явища*, без фіксації її претензій на соціокультурну владу та чіткого заперечення таких претензій, об'єктивно посилює цей симулякр та водночас послаблює державну владу. Ця небезпека постає перед кожною державою, але вочевидь, що слабша держава, внаслідок різних обставин, то більшою, є небезпека, що походить від в'язничної культури. В цьому світлі Україна, послаблена військовим протистоянням з Росією, знаходиться у край вразливого стані перед цим симулякром.

References:

1. 72.Ru (2020). *Tyumenskiy sledovatel, otmechavshiy povysheniye pod krik «AUYe», stal advokatom* [Tyumen investigator, who celebrated the promotion under the cry of "AUE", became a lawyer] <www.72.ru/text/job/2020/08/15/69423172> (2023, June, 12). [in Russian].
2. Allen, F. (1981). *The Decline of the Rehabilitative Ideal: Penal Policy and Social Purpose*. London.
3. BBC (2023). Thousands of tattooed inmates pictured in El Salvador mega-prison <www.bbc.com/news/world-latin-america-64770716> (2023, June, 12).
4. Bfm.Ru (2023). *V Novosibirsk vynesli prigovor 27-letnemu muzhchine za propagandu dvizheniya AUYe* [A 27-year-old man was sentenced in Novosibirsk for promoting the AUE movement] <<https://nsk.bfm.ru/news/20947>> (2023, June, 12). [in Russian].
5. Blackman, S. (2014) Subculture theory: an historical and contemporary assessment of the concept for understanding deviance. *Deviant Behavior*, 35 (6), 496-512.
6. Chita.Ru (2016). *Politsiya so strel'boy razognala tolpu vospitannikov internata, gromivshikh otdel MVD v Khilke* [The police with shooting dispersed a crowd of pupils of the boarding school, who smashed the department of the Ministry of Internal Affairs in Khilka] <www.chita.ru/text/incidents/2016/02/02/70977032> (2023, June, 12). [in Russian].
7. Clemmer, D. (1940). *The Prison Community*. New York.
8. Council of Europe (2009). *Denis Vasilyev v. Russia*, 99 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-96339>> (2023, June, 12).
9. Council of Europe (2009). *Z. and Others v. the UK [GC]*, 73-75 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-91403>> (2023, June, 12).
10. Council of Europe (2012). *Biser Kostov v. Bulgaria*, 77 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-108423>> (2023, June, 12).
11. Council of Europe (2012). *Hovhannisyan v. Armenia*, 55 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-108423>> (2023, June, 12).
12. Council of Europe (2013). *Aleksandr Nikonenko v. Ukraine*, 43 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-128048>> (2023, June, 12).
13. Council of Europe (2013). *Yuriy Illarionovich Shehokin v. Ukraine*, 51 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-126537>> (2023, June, 12).
14. Council of Europe (2014). *O'Keeffe v. Ireland [GC]*, 144 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-140235>> (2023, June, 12).
15. Council of Europe (2014). *T.M. and C.M. v. the Republic of Moldova*, 38 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-140240>> (2023, June, 12).
16. Council of Europe (2015). *Milena Felicia Dumitrescu v. Romania*, 50 <<https://hudoc.echr.coe.int/rus?i=001-153022>> (2023, June, 12).
17. Council of Europe (2016). *Orlik v. Ukraine*, 35 <<https://hudoc.echr.coe.int/fre?i=001-160831>> (2023, June, 12).
18. Council of Europe (2018). *Burlya and Others v. Ukraine*, 121 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-187508>> (2023, June, 12).

19. Council of Europe (2018). *Report on the visit to Georgia carried out by the CPT from 10 to 21 September*, 51, 29 <<https://rm.coe.int/1680945eca>> (2023, June, 12).
20. Council of Europe (2018). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 5 to 11 June*, 13, 7 <<https://rm.coe.int/16809022b9>> (2023, June, 12).
21. Council of Europe (2018). *S., V. and A. v. Denmark [GC]*, 124 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-187391>> (2023, June, 12).
22. Council of Europe (2018). *Voykin and Others v. Ukraine*, 112-119 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-181877>> (2023, June, 12).
23. Council of Europe (2020). *Report on the visit to Moldova carried out by the CPT from 28 January to 7 February*, 48, 27 <<https://rm.coe.int/16809f8fa8>> (2023, June, 12).
24. Council of Europe (2021). *Report on the ad hoc visit to Georgia carried out by the CPT from 17 to 24 May*, 12, 7 <<https://rm.coe.int/1680a6eabd>> (2023, June, 12).
25. Council of Europe (2021). *Report on the periodic visit to Lithuania carried out by the CPT from 10 to 20 December*, 39, 20 <<https://rm.coe.int/1680aa51af>> (2023, June, 12).
26. Council of Europe (2021). *X. and Others v. Bulgaria*, 177 <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-207953>> (2023, June, 12).
27. Council of Europe (2023). *32nd General Report of the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment*.
28. Council of Europe (2023). *S.P. and Others v. Russia* <<https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-224435>> (2023, June, 12).
29. Cressey, D. (1964). *Delinquency, Crime and Differential Association*. The Hague.
30. Duguid, S. (2000). *Can Prisons Work? The Prisoner as Object and Subject in Modern Corrections*. Toronto: University of Toronto Press.
31. Edwards, A. J. (2023). Good practices in national criminalization, investigation, prosecution and sentencing for offences of torture. Report of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment. *Human Rights Council, Fifty-second session, 28 February-31 March*.
32. European Committee (2023). *32nd General Report of the for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment*. Strasbourg.
33. Europol (2023). *28 arrests as France and Spain hit chief 'Thief in Law'* <<https://www.europol.europa.eu/media-press/newsroom/news/28-arrests-france-and-spain-hit-chief-'thief-in-law'>> (2023, June, 30).
34. Ganapathy, N., Balachandra, L. (2020). Minority gangs in Singapore prisons: Prisonisation revisited. *Australian & New Zealand Journal of Criminology*, 53(1), 44-64.
35. Gasparyan, A., Slade, G., Van Poecke, J., Zaharia, V. (2018). Baseline Study into Criminal Subculture in Prisons in the Republic of Moldova. *Council of Europe, March*.
36. Goffman, E. (1961). *Essays on the Social Situation of Mental Patients and Other Inmates*. New York: Anchor Books, Doubleday & Company, Inc.
37. Goffman, E. (1981). *Asylums: Essays on the Social Situation of Mental Patients and Other Inmates*. New York: Pelican Books.
38. Hartung, F. (1955). Review of «Delinquent Boys». *American Sociological Review*, 20, 752.
39. Human Rights Defender, the Republic of Armenia (2019). *Concept on Combating Criminal Subculture in the Penitentiary Institutions of the Ministry of Justice of the Republic of Armenia*. Yerevan: Ad Hoc Public Report.
40. ICTV (2017). *U rosiyskykh shkolakh protsvitaye kryminalna subkutura, z yakoyi nemozhlyvo vyrvatysya* [A criminal subculture flourishes in Russian schools, from which it is impossible to escape] <<https://ranok.ictv.ua/ua/videos/u-rosiyskykh-shkolakh-protsvitaye-kryminalna-subkutura-z-yakoyi-nemozhlyvo-vyrvatysya/>> (2023, June, 12).
41. Malizia, N. (2021). Prison subculture: a study on the adaptation of prisoners in Italian prisons. *International Journal of Scientific and Research Publications (IJSRP)*, 11, 232.
42. Marcelo, F. Aebi Edoardo Cocco Lorena Molnar (2023). *Prison Populations. SPACE I-2022. 15 December 2022. Updated on 26 June 2023*. Council of Europe Strasbourg.
43. Martinson, R. (1979). 'What Works? Questions and Answers about Prison Reforms', In: Cullen, F.T., Applegate, B.K. (eds.). *Offender Rehabilitation: Effective Correctional Intervention*. Ashgate Publishing Company.
44. Martinson, R. (1979). 'What Works? Questions and Answers about Prison Reforms', In: Cullen, F.T., Applegate, B.K. (eds.). *Offender Rehabilitation: Effective Correctional Intervention*. Ashgate Publishing Company.
45. Melnychuk, T (2023). *Organized Crime as Institutional Cluster: Transition from Traditional to Informational Model in Ukraine*. Springer. DOI: 10.1007/978-3-031-39532-1.
46. Meško, G., Hacin, R. (2018). Prisoners' and Prison Workers' Views on the Prison Subculture in Slovenia. *Revija za kriminalistiko in kriminologijo*, 69(4), 333-342.
47. Nădrag, L., Manuela, S. (2010). A Study of Inmate Argot in Romanian Prisons. *Comparative Legilinguistics*, 4, 39-47.
48. News.Ru (2023). *Kto stoit za «CHVK Redan»: animeshniki vyzvali spory v Gosdume* [Who is behind PMC Redan: anime people caused controversy in the Duma] <www.news.ru/amp/society/idet-polnyj-zames-prisoedinyayutsya-neonacisty-kto-stoit-za-chvk-redan> (2023, June, 12). [in Russian].

49. Onojeharho, J., Bloom, L. (1986). Inmate Subculture in a Nigerian Prison. *The Journal of Psychology*, 120(5), 421-432.
50. Parsons, T. (1951). *The Social System*. Routledge & Kegan Paul Ltd.
51. Penal Reform International (2022). *Global Prison Trends 2022*
<<https://www.penalreform.org/global-prison-trends-2022/>> (2023, June, 12).
52. Point (2022). *Orden Moldavskoy mitropolii byl vruchen «Makene» lichno mitropolitom Vladimirom* [The Order of the Moldavian Metropolis was presented to Makena personally by Metropolitan Vladimir]
<www.point.md/ru/novosti/obschestvo/v-rasporiazhenie-smi-popalo-foto-kak-mitropolit-vruchaet-orden-and-34-makeneand-34> (2023, June, 12). [in Russian].
53. Primamedia.Ru (2016). *Deputat ZS Priangarya zayavil o zasilye AUYe v Usolskom gvardeyskom kadetskom korpuse* [Deputy of the Legislative Assembly of Priangarye announced the dominance of the AUE in the Usolsky Guards Cadet Corps] <www.primamedia.ru/news/555194/> (2023, June, 12). [in Russian].
54. Slade, G., Kelbakiani, A., Tsagareli, N., Kachkachishvili S. (2020). Influence of Criminal Subculture on the Management of a Penitentiary Institution. *Open Society Foundations*.
55. Sutherland, E., Cressey, D. (1970). *Criminology*. Toronto-New-York-Philadelphia: J.B. Lippincott Company.
56. Symkovych, A. (2017). The 'Inmate Code' in Flux: A Normative System and Extralegal Governance in a Ukrainian Prison. *Sage Journals*, 66, 7.
57. The Guardian (2023). *'Monstrous murder': 46 women killed in Honduras prison riot*
<www.theguardian.com/world/2023/jun/20/honduras-prison-riot-women-killed> (2023, June, 12).
58. The US Supreme Court (1989). *Mistretta v. United States*, 488 U.S. 361
<<https://supreme.justia.com/cases/federal/us/488/361/>> (2023, June, 12).
59. Tidball-Binz, M. (2023). Deaths in prisons Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions. Human Rights Council. United Nations, 17 <<https://digitallibrary.un.org/record/4011266>> (2023, June, 12).
60. United Nations (2023). *Good practices in national criminalization, investigation, prosecution and sentencing for offences of torture. Report of the Special Rapporteur on torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment, Alice Jill Edwards. Human Rights Council, Fifty-second session, 28 February-31 March*, 35.
61. Vaiciuniene, R., Tereškinas, A. (2017). Transformations in Prison Subculture and Adjustment to Imprisonment in Post-Soviet Lithuanian Penitentiary Institutions. *East European Politics and Societies*.
62. Velarde, L. (2001). *Living in Prison: Evaluating the Deprivation and Importation Models of Inmate Adaptation: Doctoral Dissertation*. Louisiana Tech University.
63. Vesti.Ru (2016). *Skandal v Irkutskoy oblasti: iz kadetov delali ugovolnikov* [Scandal in the Irkutsk region: cadets were made into criminals] <www.vesti.ru/article/1641791> (2023, June, 12). [in Russian].
64. Waid-Lindberg, C., Kosiak, D., Brownfield, K. (2015). The Representation of Prison Subculture Models in Mid-20th Century Hollywood Film. *The Annual Review of Interdisciplinary Justice Research*, December.
65. World Prison Brief (2023). *Venezuela* <www.prisonstudies.org/country/venezuela> (2023, June, 12).
66. Yagunov, D. (2022). Criminal justice system of Ukraine in the wartime: impacts and challenges. *European Political and Law Discourse*, 9(4), 33-51.
67. Yagunov, D. (2022). Impact of the 2022 Russian military aggression on crime trends in Ukraine (analysis of crime prevention policy in the light of crime statistics for ten months of 2022). *European Political and Law Discourse*, 9(6), 35-80;
68. Yagunov, D. (2022). The Panoptic-Carceral State through the Prism of the Indicators of Prison Policy of the XXI Century. *Political Life*, 3, 71-85.
69. Yagunov, D. (2023). A Simulacrum of Prison Subculture in the Practices of the European Court of Human Rights and the European Committee for the Prevention of Torture. *European Political and Law Discourse*, 10(2), 13-32.
70. Yagunov, D., Melnychuk T., Meliukhov, V. (2023). The prison gang as a «brand» (an overview of informal prison hierarchies in modern prison systems). *Political Life*, 2, 47-65.
71. Yinger, J. (1960). Contraculture and Subculture. *American Sociological Review*, 25(5), 627-632.
72. Znak.Com (2019). *V Zabaykal'ye podrostki pronikli v chastnyy dom, ubili khozyaina i iznasilovali yego zhenu* [In Transbaikalia, teenagers entered a private house, killed the owner and raped his wife]
<https://pnovosti.ru/12766-v_zabaykale_podrostki_pronikli_v_chastnyiy_dom_ubili_hozyaina_i_iznasilovali_ego_jenu_.html> (2023, June, 12). [in Russian].
73. Agentstvo strategicheskikh issledovaniy [Strategic Research Agency] (2020). *Ukrainu obvinili v nasazhdenii ugovolnoy romantiki AUYe v Rossii* [Ukraine was accused of planting AUE criminal romance in Russia] <www.sd.net.ua/2020/08/17/ukrainu-obvinili-v-nasazhdenii-ugolovnoy-romantiki-aue-v-rossii.html> (2023, June, 12). [in Russian].
74. Antikor (2017). *AUYe v Ukraine: kto i kak tyanet molodezh v kriminal* [AUE in Ukraine: who and how pulls youth into crime] <www.antikor.com.ua/articles/175898-aue_v_ukraine_kto_i_kak_tjanet_molodeh_j_v_kriminal> (2023, June, 12). [in Russian].
75. Baykal Daily (2017). *Kriminalnaya subkultura AUYe derzhit pod kontrolem detey Buryatii* [The criminal subculture AUE controls the children of Buryatia] <www.baikal-daily.ru/news/16/212916> (2023, June, 12). [in Russian].

76. Barinov, I. (2017). V SPCH rasskazali o molodezhnoy gruppirovke AUYe, kotoraya v 18 regionakh RF trebuet ot detey sdavat «dengi na obshchak dlya zony» [The HRC spoke about the AUE youth group, which in 18 regions of the Russian Federation requires children to hand over “money for a common fund for the zone”]. *News.Ru* <www.newsru.com/crime/13jul2016/unity.html> (2023, June, 12). [in Russian].
77. Bobrova, I. (2020). Shkolniki ubili beznogogo invalida i iznasilovali yego sozhitelnitsu [Schoolchildren killed a legless invalid and raped his cohabitant]. *Moskovskiy Komsomolets* [Moscow's comsomolets] <www.mk.ru/incident/2019/11/06/shkolniki-ubili-beznogogo-invalida-i-iznasilovali-ego-sozhitelnicu.html> (2023, June, 12). [in Russian].
78. Boiko, M. (2023). Spetsificheski odevayutsya i ustraivayut massovyye draki: po Ukraine shiritsya subkul'tura CHVK "Redan" iz RF [They dress specifically and arrange mass fights: the subculture of PMC "Redan" from the Russian Federation is expanding in Ukraine]. *TSN* <www.tsn.ua/ru/exclusive/specificheski-odevayutsya-i-ustraivayut-massovye-draki-po-ukraine-shiritsya-subkultura-chvk-redan-iz-rf-2274406.html> (2023, June, 12). [in Russian].
79. Buyerachnaya, Ye. (2015). V Ulan-Ude shkolnik yedva ne poshol na suitsid iz-za ugroz reketirov [In Ulan-Ude, a schoolboy almost committed suicide due to threats from racketeers]. *Baikal Daily* <www.baikal-daily.ru/news/20/128410/> (2023, June, 12). [in Russian].
80. Buketov, K. (2023). Chto takoye "CHVK Rodan" i otkuda ona vzyalas v Rossii [What is "PMC Ryodan" and where did it come from in Russia]. *DW* <www.dw.com/ru/cto-takoe-cvk-redan-i-otkuda-ona-vzalas-v-rossii/a-64902227> (2023, June, 12). [in Russian].
81. Bukker, I., Zakurdayev, M. (2020). Podderzhat li zapreshchennykh AUYe-shnikov "realnyye" vory [Will "real" thieves support banned AUE-shniks]. *Pravda.Ru* <www.pravda.ru/amp/society/1524337-ae> (2023, June, 12). [in Russian].
82. Glikin, K. (2020). Verkhovnyy sud priznal ekstremistskoy organizatsiyey ugolovnyuyu subkulturu AUYe [The Supreme Court recognized the criminal subculture AUE as an extremist organization]. *Vedomosti.Ru* <www.vedomosti.ru/society/articles/2020/08/17/836930-ekstremistskoi-ae> (2023, June, 12). [in Russian].
83. Ilchenko, S. (2017). Partiya AUE. Chomu Putin – ostanniy zvyazok Rosiyi z zakhidnoyu tsyvilizatsiyey [AUE party. Why Putin is Russia's last link with Western civilization]. *Dilova stolytsya* [Business capital] <<https://www.dsnews.ua/ukr/world/partiya-ae-pochemu-putin-poslednyaya-svyaz-rossii-s-zapadnoy-14072017220000>> (2023, June, 12). [in Russian].
84. Kavkazskiy Uzel Caucasian Knot(2023). *Zaklyuchenny kalmytskoy kolonii osuzhden za sozdaniye yacheyki AUYe** [Prisoner of the Kalmyk colony convicted of creating an AUE cell*] <www.kavkaz-uzel.eu/articles/389148> (2023, June, 12). [in Russian].
85. Kassidi, M. (2021). Uvlekayushchiesya AUYe rossiyane izbili pensionera, otrezali yemu ukho i sozhgli [Russians addicted to AUE beat a pensioner, cut off his ear and burned him]. *Lenta.Ru* <www.lenta.ru/news/2021/04/27/burjatia> (2023, June, 12). [in Russian].
86. Kleymenov, M., Kozlovskaya, M., Savel'yev, A. (2020). Ekstremistskoye prestupnoye soobshchestvo «AUYe» [Extremist criminal community "AUE"]. *Vestnik Omskogo universiteta. Seriya Pravo* [Bulletin of Omsk University. Law Series], 17(4), 75. [in Russian].
87. Kozlovskaya, M. (2021). Prestupnoye soobshchestvo: sravnitelnyi kriminologo-pravovoy analiz [Criminal community: comparative criminological and legal analysis]: avtoreferat dissertatsii na soiskaniye nauchnoy stepeni kandidata yuridicheskikh nauk [dissertation abstract for the degree of candidate of legal sciences]. Omsk: Omsk Academy of the Ministry of Internal Affairs of Russia. [in Russian].
88. Luchkin, V. (2020). AUYe* – teper so zvezdochkoy. Verkhovnyy Sud priravnial kriminalnyuyu romantiku k ekstremizmu AUYe* – now with an asterisk [The Supreme Court equated criminal romance with extremism]. *Baykalskiye Vesti* [Baikal News] <www.baikvesti.ru/new/ae___teper_so_zvezdochkoy> (2023, June, 12). [in Russian].
89. Lyutykh, S. (2016). Makarenko v nature. O prichinakh i posledstviyakh massovogo pobega podrostkov iz uralskogo spets uchilishcha Makarenko in nature [On the causes and consequences of the mass escape of teenagers from the Ural special school]. *Lenta.Ru* <www.lenta.ru/articles/2016/09/04/pobeg> (2023, June, 12). [in Russian].
90. Malyshev, S. (2023). Uchastnika tyumenskoy AUYe-vecherinki* utverdili na rukovodyashchey dolzhnosti v politsii [A participant of the Tyumen AUE party* was approved for a senior position in the police]. *Ura.Ru* <www.amp.ura.news/news/1052629337> (2023, June, 12). [in Russian].
91. Malysheva, V. (2019). Beregite detey: «AUYe» v Tomske. Pochemu razmakh polukriminal'nogo dvizheniya v srede tomskikh podrostkov tak i ne poluchil dolzhnoy otsenki? [Take care of children: "AUE" in Tomsk. Why did the scope of the semi-criminal movement among Tomsk teenagers never get a proper assessment?] *MK v Tomske* [MK in Tomsk] <www.tomsk.mk.ru/social/2019/03/15/beregite-detey-ae-v-tomske.html> (2023, June, 12). [in Russian].
92. Mikhaylov, A. (2023). Pervyy v Rossii prigovor storonnikam AUYe* vynesli v Voronezhskoy oblasti [The first sentence in Russia against AUE* supporters was handed down in the Voronezh region]. *Gorkom 36* <www.gorcom36.ru/content/pervyy-v-rossii-prigovor-storonnikam-ae-vynesli-v-voronezhskoy-oblasti> (2023, June, 12). [in Russian].

93. Ofis Heneralnoho prokurora [Office of the Prosecutor General] (2023). Shestero pratsivnykiv Starobilskoho SIZO pidozryuyutsya u derzhavniy zradi [Six employees of the Starobilsky SIZO are suspected of treason] <www.gp.gov.ua/ua/posts/sestero-pracivnikiv-starobilskogo-sizo-pidozryuyutsya-u-derzhavniy-zradi> (2023, July, 13). [in Ukrainian].
94. Petelin, G. (2016). «Urkagany» vzyali shkoly pod kontrol. V Zabaykalye shkoly zhyvut po vorovskim ponyatiam [The Urkagans took control of the schools. In Transbaikalia, schoolchildren live according to thieves' concepts]. *Gazeta.Ru* <www.gazeta.ru/social/2016/02/02/8053655.shtml> (2023, June, 12). [in Russian].
95. Politicheskaya zhizn Peterburga [The political life of St. Petersburg] (2023). *Za propagandu idey AUYe* v "Krestakh" peterburzhitsa otravili v koloniyu strogogo rezhima* [For promoting the ideas of AUE * in "Crosses", a Petersburg was sent to a strict regime colony] <www.zaks.ru/new/archive/view/241092> (2023, June, 12). [in Russian].
96. Popov, A. (2018). Kazhdyy otryad yunarmii – udar po AUYe [Each detachment of the youth army is a blow to the AUE]. *Informatsionnoye agentstvo Altair* [Information agency Altair] <www.altair.ru/new/society/each_unit_of_warmie> (2023, June, 12). [in Russian].
97. *Rozporyadzhennya Pro skhvalennya Stratehiyi reformuvannya penitentsiarnoyi systemy na period do 2026 roku ta zatverdzhennya operatsiynoho planu yiyi realizatsiyi u 2022 – 2024 rokakh, 2022* (Kabinet Ministriv Ukrayiny) [Order on the approval of the Penitentiary System Reform Strategy for the period until 2026 and the approval of the operational plan for its implementation in 2022 – 2024, 2022] (Cabinet of Ministers of Ukraine) *Ofitsiynyy sayt Verkhovnoyi Rady Ukrayiny* [Official website of the Verkhovna Rada of Ukraine] <<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1153-2022-p#Text>> (2023, June, 12). [in Ukrainian].
98. Sever. Realii [North. Realities] (2022). *Sud v Peterburge zapretil klip Instasamki za propagandu AUYe* [The court in St. Petersburg banned the clip of Instasamka for promoting AUE] <www.severreal.org/a/sud-v-peterburge-zapretil-clip-instasamki-za-propagandu-aue/31835507.html> (2023, June, 12). [in Russian].
99. Serhiyenko, A. (2019). «AUE» v Ukraini: kto i yak provokuye molod doluchatsya do kryminalnoho svitu ["AUE" in Ukraine: who and how provokes young people to join the criminal world]. *20 Khvylyn* [20 minutes] <www.zt.20minut.ua/Kryminal/aue-v-ukrayini-hto-i-yak-provokue-molod-doluchatsya-do-kryminalnogo-s-10967689.html> (2023, June, 12). [in Ukrainian].
100. Sytnyk, O. (2018). Kharakterystyka spetsialno-kryminolohichnykh zakhodiv zapobihannya vtyahnennyu nepovnolitnikh u zlochynnu ta inshu antyhromadsku diyalnist [Characteristics of special criminological measures to prevent the involvement of minors in criminal and other antisocial activities]. *Forum prava* [Law forum], 3, 97. [in Ukrainian].
101. Solonina, G. (2017). Usolskiy kadetskiy korpus: budushchiye ofitsery zhyvut po vorovskim zakonam [Usolsky cadet corps: future officers live according to the laws of thieves]. *IRK.ru* <www.irk.ru/news/articles/20170428/cadets> (2023, June, 12). [in Russian].
102. Sribnak, Ya. (2021). «Smotryashchiye» na Prykarpatti, abo deshcho pro kul't «AUYE» sered chastyny ukrayins'koyi molodi ["Watching" in Prykarpattia, or something about the "AUE" cult among some of the Ukrainian youth]. *Halychyna* [Galicia] <www.galychyna.if.ua/analytic/smotryashchiye-na-prikarpatti-abo-deshcho-pro-kult-aue-sered-chastini-ukrayinskoyi-molodi> (2023, June, 12). [in Ukrainian].
103. Tarasov, A. (2017). AUYe: Kto stoit za kriminalizatsiyey podrostkov, vvodit ikh v prestupnoye prostranstvo, ili Khroniki novoy pionerii AUE [Who is behind the criminalization of teenagers, introduces them to the criminal space, or Chronicles of the New Pioneer]. *Novaya gazeta* [New Newspaper] <www.novayagazeta.ru/articles/2017/06/16/72816-strana-iz-treh-bukv> (2023, June, 12). [in Russian].
104. TASS (2014). Podrostkam, ustroivshim massovyie besporyadki v obshezhitii v Chite, grozit do 10 let zaklyucheniya [Teenagers who staged riots in a hostel in Chita face up to 10 years in prison] <www.tass.ru/sibir-news/974158> (2023, June, 12). [in Russian].
105. Ukrainets, O. (2023). Rosiyska tyuremna kultura vplyvala na uyavlennya moyikh rovesnykiv pro stat, hender, normy povedinky [The Russian prison culture influenced the ideas of my peers about sex, gender, and norms of behavior]. *Hromadske Radio* [Public Radio] <www.hromadske.radio/podcasts/choloviky-pro-kulturu-nenasylstva/1181553> (2023, June, 12). [in Ukrainian].
106. Foucault, M. (1999). *Nadzirat i nakazyvat. Rozhdeniye tyurmy* [Supervise and punish. The birth of the prison] Moscow: Ad Marginem. [in Russian].
107. Khotska, I. (2019). «AUE» v Ukraini: kto i yak provokuye molod doluchatsya do kryminalnoho svitu ["AUE" in Ukraine: who and how provokes young people to join the criminal world]. *20 Khvylyn* [20 minutes] <<https://zt.20minut.ua/Kryminal/aue-v-ukrayini-hto-i-yak-provokue-molod-doluchatsya-do-kryminalnogo-s-10967689.html>> (2023, June, 12). [in Ukrainian].
108. Cheuzova, O. (2016). Vso nachinayetsya s zaborov [It all starts with fences] *Chitinskoye obozreniye* [Chita review], 6 (1386). [in Russian].
109. Shishka, N. (2021). V Krivom Roge vozrozhdayetsya dvizheniye «begunov» s rossiyskim sledom? [Is the movement of “runners” with a Russian trace being revived in Krivoy Rog?] *Novini Krivogo Rogu* [News of Kryvyi Rih] <www.veskr.com.ua/krivorozhskie-gorodskie-novosti/49979-v-krivom-roge-vozrozhdaetsya-dvizhenie-begunov-s-rossijskim-sledom.html> (2023, June, 12). [in Russian].

110. Yahunov, D. (2006). Politychni povstannya yak odyin z chynnykiv kryzy derzhavnoho upravlinnya radyanskoyu vyaznychnoyu systemoyu [Political uprisings as one of the factors of the crisis of state management of the Soviet prison system]. *Aktualni problemy derzhavnoho upravlinnya* [Actual problems of public administration], 2(26), 39-45. [in Ukrainian].
111. Yahunov, D. (2010). «Kryza reabilitatsiynoho idealu» v naukovykh pratsyakh Roberta Martinsona ta yikh znachennya dlya formuvannya suchasnoyi penalnoi polityky ["Crisis of the rehabilitation ideal" in the scientific works of Robert Martinson and their significance for the formation of modern penal policy]. *Pivdenoukrayinskyy pravnychyy chasopys* [South Ukrainian legal journal], 4, 28-30. [in Ukrainian].
112. Yahunov, D. (2010). Hlobalizatsiya ta «kryza pokarannya» transformatsiya priorytetiv penalnoi polityky suchasnykh krayin [Globalization and the "crisis of punishment" transformation of the priorities of the criminal policy of modern countries]. *Aktualni problemy derzhavy i prava* [Actual problems of the state and law], 55, 550-554. [in Ukrainian].
113. Yahunov, D. (2020). *Penitentsiarna polityka yak skladova sotsialnoho kontrolyu* [Penitentiary policy as a component of social control]. Odesa: Phoenix. [in Ukrainian].
114. Yahunov, D. (2021). Katuvannya yak element sotsial'noho kontrolyu u KHKHI stolitti (politychni ta pravovi aspekty) [Torture as an element of social control in the 21st century (political and legal aspects)]. *Politychne zhyttya* [Political life], 1, 81. [in Ukrainian].
115. Yahunov, D. (2022). Polityka protydyiyi zlochynnosti v Ukrayini u svitli statystyky zlochynnosti za visim misyatsiv 2022 roku [Crime prevention policy in Ukraine in the light of crime statistics for eight months of 2022]. *Visnyk Donetskooho natsionalnoho universytetu imeni Vasylya Stusa. Seriya Politychni nauky* [Bulletin of the Donetsk National University named after Vasyl Stus. Political science series], 7, 28-45. [in Ukrainian].
116. Yahunov, D. (2023). Kontseptsiya totalnykh instytutsiy v suchasnykh standartakh vyaznychnoho menedzhmentu [The concept of total institutions in modern standards of prison management]. *European Political and Law Discourse*, 10(3), 75. [in Ukrainian].
117. Yarmysh, A.N. (ed.) (2001). *Organizovannyye prestupnyye gruppy v Ukraine: traditsionnoye i tipichnoye (sotsiologicheskyy ocherk)* [Organized criminal groups in Ukraine: traditional and typical (sociological essay)]. Kharkiv: National University of Internal Affairs. [in Russian].

MEDIA DIMENSIONS OF SOCIAL AND POLITICAL DISCOURSE

DOI: 10.46340/eppd.2023.10.4.2

Olga Susska, ScD in Sociology

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9620-1859>

National University "Kyiv-Mohyla Academy", Ukraine

"NEW MEDIA" AND SHIFTS IN THE SEMANTIC FIELD OF THE RECIPIENT OF THE MEDIA SPACE

Ольга Сусська, д. соціол. н.

Національний університет «Києво-Могилянська академія», Україна

«НОВІ МЕДІА» І ЗРУШЕННЯ У СМИСЛОВОМУ ПОЛІ РЕЦІПІЄНТА МЕДІАПРОСТОРУ

The variety of "new media" formats and the versatility of their content are increasingly becoming the subject of research in various scientific fields, including linguistics, communication theory, media psychology, sociology of mass communications, visual sociology, and sociology of culture. Most often, new media include blogs, e-mail, music, streaming services, television, cinema productions, electronic publications, social networks, virtual and augmented reality, websites, etc. The omnichannel and multimedia nature of "new media" presupposes both the use of an interdisciplinary approach to their study and the complexity of considering the problems covered by the subject of research. However, the attitude towards "new media" is still ambiguous. Fascination with technological diversity should not displace the focus of academics' attention on meanings that are broadcast in the globalized media space and pose new challenges to the recipient. Among them: are the speed and ease of access to information, its multifacetedness, and the scale of receipt, which also require the speed of mastering and operating this information. Whether all subjects of the media space are ready to participate in modern intensified processes of information exchange is still an open question. A certain illusory nature of interactivity, which was put forward by the special preference for social networks, is becoming more and more obvious. That is why sociologists today need to be interested not only in the ratings of political forces, celebrities, and media channels but also in the degree of understanding of the concepts that determine the depth and prevalence of democratic processes in the country. The recognition of language and culture as two parallel and inseparable types of activity that determine both meaning-making and the integral process of communicative interaction with the recipients of "new media" remains hypothetical.

Keywords: media space, communication, recipient, meaning-making, communicative interaction, new media.

Швидкість зміни технологій у сучасному світі набагато випереджає час адаптації індивіда до тих суттєвих змін, які відбуваються під впливом «нових медіа», комп'ютерного доступу до банків даних, інформації з різних галузей науки, освіти, виробництва тощо. Вивчаючи наслідки такої інтенсифікації, швидкості освоєння та оперування інформацією, науковці, спеціалісти та всі причетні до інформаційно-комунікаційних процесів помітили, що виникає своєрідна компенсація, нібито вимушене тяжіння до «ірраціональних», неперсоніфікованих сил, легше засвоюються містифікації, ніж реальні процеси, що відбуваються в суспільстві та оточуючому середовищі (включаючи й медіапростір, й середовище соціальних комунікацій). Цей фактор активно використовується, зокрема, у матеріалах, що розповсюджуються пропагандою країни-агресорки¹.

¹ Susska, O., Chernii, L., Sukharevska, H. (2022). Media as a tool of manipulative technology of russian infoaggression in the ukrainian media space. *AD ALTA, Journal of Interdisciplinary Research. Special Issue, 12 (1), XXV, 228-234.*

Середньовічна формула “opus operatum” (від лат.: «довершена робота») – як зразок магічної дії та розповсюджений сьогодні засіб гібридизації інформаційного простору, разом із міфотворенням (так званою «неоміфологією»), зростанням популярності езотеричних знань та їх носіїв, поряд з різноманітними духовними практиками, що поширюються інтернет-мережами – все це продовжує «працювати» і складає далеко не повний перелік атрибутів поширення «магії» епохи середньовіччя на епоху комп’ютерних технологій. На це вказував ще Умберто Еко у збірнику статей та публічних виступів «Повний назад!», зокрема, у статті «Від Інтернету до Гутенберга: текст і гіпертекст», де артикулюючи відмінності цих засобів, він торкався пояснень та аналізував трансформації на межі писемної та комп’ютерної ери¹.

У романі «Не сподівайтесь позбутися книжок» (у співавторстві з Жаном-Клодом Кар’єром)² і чудовому перекладі Ірини Славінської – перед читачем розгортається дотепна, майже необов’язкова вільна бесіда. (Тексти цієї бесіди фіксував журналіст Жан-Філіп де Тонак). Важко не погодитись з позицією авторів, що найновіші носії не надійніші за добрий папір і не тривкіші за «інкунабули» (від лат. *incunabula* – колиска, початок) – відтиски першодруків. Від початку XXI ст. зміни технологій відбуваються надто швидко, проте, скільки б різноформатних дискет, CD- і DVD-дисків та різноманітних носіїв «довготривалого зберігання» не змінилося за останні декілька десятиліть років, книга як джерело отримання і зберігання знань залишає свою значущість. До того ж, поширення інструментів збереження текстів, масштабування пам’яті комп’ютерів, прискорення форм фіксації та трансляції знань через Інтернет (зі всіма його перевагами) спричиняє як позитивні, так і негативні наслідки. Щодо останніх, психологи і психотерапевти фіксують ослаблення «чіпкості уваги», послаблення і втрату мнемотехнік, якими людство володіло протягом попередніх періодів існування³. Відповідь на головне питання, чи залишиться паперова книжка одним з найважливіших засобів зберігання інформації, чи утримає вона свої позиції в культурі, відповідь цілком позитивна: так, вона нікуди не зникне так само, як живопис не зник із поширенням фотографії і так само, як кінематографу не загрожувало тотальне поширення технологій телебачення у XX столітті. Умберто Еко «не раз зіставляв Гутенбергові винахід із винаходом колеса (книжка до нього – сувій, згорток; він не тільки дорожчий, а й – із погляду техніки читання – принципово інший, і читання текстів із монітора нагадує саме принцип розгортання сувою)»⁴.

Відома дослідниця медій Барбара Джонстон зауважує, що треба дуже уважно обдумувати, в чому полягають наші підходи до нових явищ, щоб не підпасти під тиск надавторитетних теорій та мінімізувати їхній «спотворюючий вплив», що звужує предметну сферу та фокус сприймання, підштовхуючи дослідника до «передчасного теоретизування»⁵. У дослідженнях «нових медіа» досі не дано власне наукового визначення самого терміну «нові медіа». Виділяються два основних напрями тлумачень: технологічний та журналістсько-медійний. До першого можна віднести такі визначення, де центральний акцент ставиться саме на технологічному боці: «New media – новий формат існування засобів масової інформації, які постійно доступні на цифрових пристроях і мають на увазі активну участь користувачів у створенні та розповсюдженні контенту»; «нові медіа» – термін, що означає комп’ютерні, цифрові технології та мережеві комунікації»; за іншим напрямом тлумачень до «нових медіа» вже традиційно «відносять такі ресурси: інтернет версії ЗМІ, інтернет-ЗМІ, інтернет-ТВ та інтернет-радіо, мобільне ТБ, блогосфера, соціальні мережі, twitter, віртуальні спільноти, віртуальні ігри тощо»⁶.

Університет Південного Нью-Гемпшира на своєму сайті визначає «нові медіа» як термін, який охоплює дві тенденції, що спостерігаються за останні кілька десятиліть: еволюцію існуючих систем трансляції медіапродукту та розвиток нових цифрових комунікаційних технологій: «нові медіа – це будь-які медіа – від газетних статей і блогів до музики та подкастів,

¹ Еко, У. (2018). Від Інтернету до Гутенберга: текст і гіпертекст. *Facebook* <<https://www.facebook.com/groups/538326086373403/posts/823514711187871/>> (2023, червень, 24).

² Еко, У., Кар’єр, Ж-К. (2022). *Не сподівайтесь позбутися книжок*. Львів: Видавництво Старого Лева.

³ Выготский, Л.С. (2008) *Мышление и речь*. Москва: Аст: Аст Москва: Хранитель.

⁴ Булкіна, І. (2017). Не сподівайтесь позбутися книжок. Огляд. *Часопис «Критика», листонад, 11-12*, 241-242. <<https://krytyka.com/ua/reviews/ne-spodivaytesya-pozbutysya-knyzhok>> (2023, червень, 24).

⁵ Johnstone, B. (2002). *Discourse Analysis*. Malden: Blackwell, 236-237.

⁶ Google (2023). *New media is* <<https://www.google.com/search?q=new+media+is&oq=%22new+media%22&aqs=chrome.69i57j0i512j46i175i199i512j0i512i7.37378j0j4&sourceid=chrome&ie=UTF-8>> (2023, червень, 25).

які доставляються в цифровому вигляді. Від веб-сайту чи електронної пошти – до мобільних телефонів і програм для потокового передавання – будь-яка форма спілкування, пов'язана з Інтернетом, може вважатися новим медіа»¹.

В рамках методологічних засад аналізу медіадискурсу, текст «нових медіа» як своєрідний різновид загального метадискурсу мас-медіа можна інтерпретувати, як новий текст, з поєднанням вербальних та невербальних компонентів, що утворюють певну візуальну, структурно-функціональну смислову єдність, яка забезпечує комплексний прагматичний вплив тексту на адресата, де саме мовний компонент виконує свою прагматичну функцію, мотивуючи реципієнта. Така інтерпретація не є новою, адже це все широко досліджувалась і на прикладах телевізійних і радіотекстів у попередні роки². Багато в чому теоретична думка в галузі сучасної журналістики «нових медіа» переважно дублює дослідницькі підходи та приходять до тих же самих результатів. Отже, нових розробок і шляхів аналізу дискурсу «нових медіа» поки не винайдено. Проте, існує загроза так званого «методологічного нігілізму», який призводить до збільшення дискретності, роздрібнення предметної сфери соціокомунікативістських та лінгвістичних досліджень в цій галузі. Подібне відбувається і у деяких суміжних галузях соціальних наук, наприклад, у соціології масових комунікацій, де це пов'язане із збільшенням кількісних, вузько спрямованих, іноді локальних емпіричних досліджень, результати яких важко піддаються порівнянню і співставленню, й практично не можуть бути вписаними у цілісну картину наукового соціологічного знання. Все це суттєво ускладнює дотримання релевантних методологічних підходів та реалізацію відповідних методик проведення досліджень.

Поверховість та надлишкова оперативність проведення досліджень створює поле для неглибоких та малопродуманих інтепретацій, робить результати досліджень «одноразовими», ускладнюючи їх використання як вагомого наукового результату, на який можна спиратись при проведенні та аналізі наступних досліджень, тим самим, заперечуючи наукову тяглість та розвиток.

Проте, сучасний теоретичний рівень розвитку соціологічної науки дозволяє глибоко та всебічно розглянути процеси самоорганізації і самовідтворення («аутопойезису»³) будь-яких соціальних систем (зокрема, і системи мас-медіа). З цієї точки зору проблеми вивчення метадискурсу масової комунікації у сконцентрованому вигляді можуть бути визначені таким чином:

- аналіз дискурсу різних типів медіа (переважно стосується конкретного ніж загального);
- розгляд особливостей медіадискурсу (зокрема, дискурсу «нових медіа») на прикладах як вузько конкретних, так і тих, що мають значущість для загального процесу комунікативної взаємодії;
- контент-аналіз текстів мас-медіа (включаючи тексти соціальних мереж);
- дискурс-аналіз процесів інформаційного обміну (комунікативної взаємодії) «акторів» – суб'єктів комунікації у медіапросторі.

Крім цього, не слід забувати, що сучасний медіапростір постійно змінюється. Процеси цифрової експансії, розробки та широкого впровадження досягнень нових інформаційних технологій спричиняють швидкі трансформації, і те, що вважається сьогодні новим, з плином часу змінюється та оновлюється. Ще нещодавно технології фіксації на DVD та CD цифрових носіях були найновішим способом (зокрема, перегляду фільмів і прослуховування музики). Проте вже зараз такі потокові сервіси, як Spotify і Netflix, стрімінгові технології⁴, ін. – стають все більш розповсюдженими і популярними.

У міжособистісній (інтерперсональній) комунікації – звичній для кожного у повсякденному житті – комунікативний акт має переважно діалогічний характер, який передбачає цілий спектр можливостей (зокрема, каналів та засобів) інформаційного обміну:

- текст (слова, завдяки яким відбувається «вербалізація смислу»);
- міміка, інтонація, жести тощо;
- «невербальні» додаткові смисли (паралінгвістичні, «надтекстові» явища).

¹ Southern New Hampshire University (2022). *What is New Media?*

<<https://www.snhu.edu/about-us/newsroom/liberal-arts/what-is-new-media>> (2023, червень, 25).

² Суська, О.О. (2018). Методологічна антиномія універсалізації та диференціації у вивченні дискурсу мас-медіа // *Соціальні технології: актуальні проблеми теорії та практики*, 81, 27-34.

³ Луман, Н. (2005). *Реальность массмедиа*. Москва: Праксис.

⁴ Суська, О. О. (2018). Теоретико-методологічне осмислення стрімінг-технологій у середовищі сучасних мас-медій. *Габітус. Науковий журнал з соціології та психології*, 6, 115-120.

Всі перелічені канали і засоби комунікації face to face є надзвичайно вагомими її інструментами. Традиційно вивчення процесу вербальної комунікації, що являє собою, насамперед, трансляцію смислів (яка є необхідним підґрунтям будь-якого інформаційного обміну) – спиралося не тільки на фіксацію і дослідження мовних, але й позамовних – екстралінгвістичних та паралінгвістичних факторів. Такий підхід, що передумовлює необхідність включення цих дослідницьких аспектів, був закладений ще К. Леві-Стросом¹ та згодом став невід’ємною частиною сучасної комунікативістики. К. Леві-Строс вважав, що комунікація здійснюється як особливий зв’язок мовного «знака» з природними речами, що його породили; якби не було цього зв’язку (що пояснив свого часу і У.Еко²), перед читачем чи мовцем («актором» діалогу) був би не твір мистецтва, а явище лінгвістичного порядку, адже «конотації» виникають незалежно від того, що іконографічний код не встановлює правил денотації (*курсив автора – У.Е.*), іконографічний код виділяє як смислорозпізнавальні ознаки «означувальне», й ці «означувальні» кодифікуються за допомогою більш аналітичного коду, ніж іконічний»³.

У метадискурсі сучасної масової комунікації, зокрема, в інтернет-мережах та «нових медіа» відбувається формування нових метакомунікативних взаємин, які частково наслідують саме особливості інтерперсональної комунікації. Це можна визначити як специфічний феномен, об’єктивований та втілений у формах сучасної мовної практики. Чи базується вона на детермінації таких загальних настанов, як визнання мови і культури двома паралельними і нерозривними різновидами діяльності – залишається відкритим питанням.

Тренд на часткову інтерференцію та злиття лінгвістичних, культурологічних та мистецтвознавчих підходів у дослідженнях медіадискурсу став відомим, зокрема, завдяки й працям Поля Вірільо⁴ і набув останнім часом неабиякої популярності. Подібне віяло підходів є актуальним тоді, коли аналізуються переважно різноманітні мистецько-культурні артефакти та візуальні документи (відео, фото тощо), дослідження яких входить до кола наукових інтересів соціології культури, соціології простору, соціології масових комунікацій, соціології речей⁵, інших суміжних галузей.

Щодо можливостей індивіда як реципієнта і персоніфікованого суб’єкта медіакомунікацій – в плані реалізації його власних комунікативних цілей – вони можуть бути адекватно втілені лише за умов володіння суб’єктом певними компетентностями щодо створення текстів та візуальних образів, але, насамперед, завдяки можливостям усвідомлення і створення смислів, які хоче втілити цей суб’єкт (у текстах та «візуальних документах»). Саме в останньому криється найбільша складність досягнення персоніфікованим суб’єктом медіапростору максимальної точності втілення смислів, зокрема, завдяки усвідомленню власних комунікативних завдань.

У протилежному випадку на суб’єкта чекає небезпека неповноти відтворення смислів у відповідних формах, недосконале використання інструментів «комунікативної взаємодії»⁶, неточне або спотворене розуміння текстів (смислів) адресатом (аудиторією).

Яскраві приклади такого нерозуміння можна знайти в політичних комунікаціях (зокрема, підчас електоральних кампаній). Тому для соціологів є важливим з’ясувати також розуміння базових понять, які є, насамперед, запорукою утвердження демократії в країні.

Як демонструє таблиця 1, при співставленні понять «свобода» і «рівність» фактично втричі більше респондентів віддають перевагу свободі, але вже при співставленні понять «свобода» і «безпека» – майже у півтора рази більше віддають перевагу безпеці⁷. Для розуміння понять велике значення мають контекст та конситуація. Однією з найхарактерніших рис «метадискурсу» масової

¹ Леві-Строс, К. (2016). *Узнавать других. Антропология и проблемы современности*. Москва: Текст.

² Еко, У. (2004). *Роль читача. Дослідження з семіотики текстів*. Львів: Літопис.

³ Эко, У. (1998). *Отсутствующая структура. Введение в семиологию*. Москва: Петрополис, 155.

⁴ Вирилио, П. (2013). *Машина зрения. Информационная бомба. Стратегия обмана*. Луганск: Биг-Пресс.

⁵ *Социология вещей* (2006). *Сборник статей*. Москва: Территория будущего.

⁶ Mark, M., Pearson, C. (2001). *The Hero and Outlaw: Building Extraordinary Brands Through the Power of Archetypes*. New York: McGraw-Hill, 7-95, 100-189.

⁷ Український центр економічних і політичних досліджень імені Олександра Разумкова (2023). *Результати опитування «Суспільно-політичні орієнтації громадян України», 23-31 травня 2023* <<https://razumkov.org.ua/napriamky/sotsiologichni-doslidzhennia/otsinka-gromadianamy-sytuatsii-v-kraini-dovira-do-sotsialnykh-institutiv-politykiv-posadovtsiv-ta-gromadskykh-diiachiv-traven-2023r>> (2023, червень, 28).

Запитання щодо понять «свобода», «рівність», «безпека»

Запитання щодо понять	Свобода	Рівність	Не відп.	Свобода	Безпека	Не відп.
Більшість людей вважають, що і свобода, і рівність важливі, але якщо все-таки потрібно вибрати одне з них, що Ви вважаєте більш важливим?	74,6	24,2	1,2			
Більшість людей вважають, що і свобода, і безпека важливі, але якщо все-таки потрібно вибрати одне з них, що Ви вважаєте більш важливим?				44,1	54,5	1,4

Джерело: опитування «Суспільно-політичні орієнтації громадян України», Український центр економічних і політичних досліджень імені Олександра Разумкова, 23-31 травня 2023р.

комунікації є мозаїчність сприйняття, що створює живильне середовище для формування різних інтерпретацій понять та досить розповсюджених термінів. Також серед особливостей медіадискурсивних практик й моделей формування/сприйняття повідомлень «нових медій» присутня наявність факту, що вироблені у найбільш активній частині користувачів мереж та потенційних персоніфікованих суб'єктів мас-медіа звички інтерпретування можуть суттєво змінюватись у співвіднесенні із контекстом та ситуацією існування реципієнта. Тут на допомогу науковцю-досліднику дискурсу «нових медіа» приходять семіотичний підхід до вивчення метадискурсу мас-медіа та герменевтично-інтерпретативний підхід, пов'язаний з іменами П.Рікера, Г.-Г. Гадамера, М.Гайдеггера, ін., що був втілений в удосконаленому вигляді у теорії інтерпретації Дональда Девідсона¹ та позначився на становленні міждисциплінарної парадигми вивчення мультикультуральності.

У сучасних концепціях досліджень масової комунікації та спробах пояснення міжкультуральних витоків мас-медійного дискурсу сьогодні часто комбінуються емпіричні та теоретичні контексти. Отже, вивчаючи особливості дискурсу «нових медіа» можна вітати, що в анкети емпіричних соціологічних досліджень стали включатись питання смислоутворення та перерозподілу розуміння понять як стосовно контексту, так і конситуації комунікації. При цьому можна прослідкувати (якщо дослідження проводяться у моніторинговому режимі) й особливості того, як змінюється розуміння та ставлення до певних понять впродовж досить тривалого часу. Так, наприклад, при співставленні понять «свобода» і «достаток» (у порівнянні з дослідженням 2010р.) частки тих, хто надавали перевагу свободі та хто надавав перевагу достатку, тоді були приблизно рівними (відповідно 32% і 30%), але у травні 2023р. частка перших зросла до 51%, а частка других зменшилася до 23%. Найбільш близьким і реально значущим є для респондентів поняття демократичності країни. Тому не дивно, що це дослідження зафіксувало, що «протягом останніх шести років зростала оцінка громадянами рівня демократичності в управлінні країною. Середній бал, що характеризує, наскільки демократично управляється наша країна (за 10-бальною шкалою, де 1 означає «зовсім не демократично», 10 – «абсолютно демократично»), зріс від 3,8 у 2017 р., до 5,1 у 2020р. і до 6,2 у 2023р.»².

Для системи соціологічного знання також позитивну роль відіграло виокремлення соціології масових комунікацій та візуальної соціології. Це стало важливим тому, що ці галузі спрямовують свої дослідження на вивчення смислу, «перцептивного контексту» візуальної продукції суспільства,

¹ Davidson, D. H. (2001). *Inquiries into Truth and Interpretation*, 2nd ed. Oxford: Oxford University Press.

² Український центр економічних і політичних досліджень імені Олександра Разумкова (2023). *Результати опитування «Суспільно-політичні орієнтації громадян України», 23-31 травня 2023* <<https://razumkov.org.ua/napiamky/sotsiologichni-doslidzhennia/otsinka-gromadianamy-sytuatsii-v-kraini-dovira-do-sotsialnykh-institutiv-politykiv-posadovtsiv-ta-gromadskykh-diiachiv-traven-2023r>> (2023, червень, 28).

її виробництва і споживання. Найтісніший зв'язок візуальної соціології через її предмет зі сферою мас-медіа, а також із суміжною галуззю – соціологією масових комунікацій, дозволяє аналізувати комплекс питань, що були окреслені вище. Незаперечний науковий внесок цих досліджень може широко використовуватись і для аналізу «нових медіа». Адже накопичений соціологією масових комунікацій досвід фокусування уваги дослідника на вивченні електронних або «оптичних» медіа – кінематографу, телебачення, фотографії (Ф. Кітлер, Н. Костенко, З. Кракауер, П. Штомпка ін.) використовується і активно долучається до вивчення не тільки дискурсивних особливостей «нових медіа», але й візуальної продукції, яка розміщується в Інтернеті.

Висновки. «Нові медіа» для дослідника є цікавим полем інтерференції особливостей міжособистісної (інтерперсональної) та масової комунікації. Так само, як у комунікації face to face, залишаються досить широкі можливості проявів суб'єктної предметності діалогу, разом із різноманітними інструментами і можливостями удосконалення комунікативної взаємодії в Інтернеті. Все це може відбуватися (або не відбуватися) в результаті внутрішньої «рефлексивної діалогічності» самого процесу комунікації, включаючи «самореферентність», артикульовану й доведену ще Н. Луманом. Проте, комунікативна зрілість щодо смислоутворення та готовність всіх суб'єктів медіапростору брати участь у сучасних інтенсифікованих процесах інформаційного обміну – залишається поки що відкритим питанням. Спонтанність діалогічності медіадискурсу (зокрема, дискурсу «нових медіа»), наближаючи його до можливостей інтерперсональної комунікації, створює певну ілюзорність інтерактивності, що видається, з першого погляду, особливою преференцією соціальних мереж. Будучи чим далі, тим специфічніше, дискурс соціальних мереж «затягує» реципієнта, не залишаючи йому часу для осмислення текстів, що стає все більш очевидною вадою для власного смислоутворення та вибору того контенту, який є необхідним для наповнення інформаційного поля суб'єкта, творення нових смислів тощо.

References:

1. Davidson, D. H. (2001). *Inquiries into Truth and Interpretation*. Oxford: Oxford University Press. [in English].
2. Eko, U. (2004). *Rol chytacha. Doslidzhennia z semiotyky tekstiv* [The role of the reader. Research on the semiotics of texts]. Lviv: Litopys. [in Ukrainian].
3. Eko, U. (2018). Vid Internetu do Hutenerberha: tekst i hipertekst [From the Internet to Gutenberg: Text and Hypertext]. *Facebook* <<https://www.facebook.com/groups/538326086373403/posts/823514711187871/>> (2023, June, 24). [in Ukrainian].
4. Eko U., Karier, Zh-K. (2022). *Ne spodivaitesia pozbutysia knyzhok* [Don't expect to get rid of the books]. Lviv: Vydavnistvo Staroho Leva. [in Ukrainian].
5. Jeko, U. (1998). *Otsutstvujushhaja struktura. Vvedenie v semiologiju* [Missing structure. Introduction to Semiology]. Moscow: Petropolis. [in Russian].
6. Levi-Stross, K. (2016). *Uznavat drugih. Antropologija i problemy sovremenosti* [Get to know others. Anthropology and contemporary problems]. Moscow: Tekst. [in Russian].
7. Luman, N. (2005). *Realnost massmedia* [Reality of mass media]. Moscow: Praksis. [in Russian].
8. Mark, M., Pearson, C. (2001). *The Hero and Outlaw: Building Extraordinary Brands Trough the Power of Archetypes*. New York: McGraw-Hill.
9. Bulkina, I. (2017). Ne spodivaitesia pozbutysia knyzhok. Ohliad [Don't expect to get rid of the books. Review]. *Chasopys Krytyk* [The Critic Magazine], November, 11-12. 241-242 <<https://krytyka.com/ua/reviews/ne-spodivaytesya-pozbutysya-knyzhok>> (2023, June, 24). [in Ukrainian].
10. Ukrainskyi tsentr ekonomichnykh i politychnykh doslidzhen imeni Oleksandra Razumkova [Oleksandr Razumkov Ukrainian Center for Economic and Political Research] (2023). *Rezultaty opytuvannia Suspilno-politychni oriientatsii hromadian Ukrainy* [Results of the survey "Socio-political orientations of citizens of Ukraine"]. May, 23-31 <<https://razumkov.org.ua/napriamky/sotsiologichni-doslidzhennia/otsinka-gromadianamy-sytuatsii-v-kraini-dovira-do-sotsialnykh-instytutiv-politykiv-posadovtsiv-ta-gromadskykh-diiachiv-traven-2023r>> (2023, June, 28). [in Ukrainian].
11. Google (2023). *New media is* <<https://www.google.com/search?q=new+media+is&oq=%22new+media%22&aqs=chrome.8.69i57j0i512j46i175i199i512j0i51217.37378j0j4&sourceid=chrome&ie=UTF-8>> (2023, June, 24).
12. Sotsiologiya veshchey [Sociology of Things] (2006). *Sbornik statey* [Digest of articles]. Moscow: Territory of the Future [in Russian].
13. Cote, J. (2022). *What is New Media?* Southern New Hampshire University. <<https://www.snhu.edu/about-us/newsroom/liberal-arts/what-is-new-media>> (2023, June, 24). [in Ukrainian].
14. Susska, O.O.(2018). Metodolohichna antynomiia universalizatsii ta dyferentsiatsii u vuvchenni dyskursu mas-media [Methodological antinomy of universalization and differentiation in the study of mass media discourse].

- Sotsialni tekhnolohii: aktualni problemy teorii ta praktyky* [Social technologies: current issues of theory and practice], 81, 27-34. [in Ukrainian].
15. Susska, O. O. (2018). Teoretyko-metodolohichne osmyslennia striminh-tekhnolohii u seredovyschchi suchasnykh mas-medii [Theoretical and methodological understanding of streaming technologies in the environment of modern mass media]. *Habitus. Naukovyi zhurnal z sotsiologii ta psykholohii* [Habitus. Scientific journal of sociology and psychology], 6, 115-120. [in Ukrainian].
16. Susska, O., Chernii, L., Sukharevska, H.(2022). Media as a tool of manipulative technology of russian infoaggression in the ukrainian media space. *AD ALTA, Journal of Interdisciplinary Research, Special Issue, 12 (1), XXV*, 228-234.
17. Virilio, P.(2013). *Mashina zrenija. Informacionnaja bomba. Strategija obmana* [Vision machine. Information bomb. Deception strategy]. Lugansk : Big-Press. [In Russian].
18. Vygotskij, L.S.(2008). *Myshlenie i rech* [Thinking and speech. Collection]. Moskow: Ast: Ast Moskow: Hranitel. [in Russian].

INTERNATIONAL LAW AND INTERNATIONAL RELATIONS

DOI: 10.46340/eppd.2023.10.4.3

Kristina Petroniuk

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0008-6212-2544>

*Institute of International Relations of Taras Shevchenko National University of Kyiv,
Chief Specialist of the Ministry of Justice of Ukraine*

POWERS AND MAIN MECHANISMS OF THE UN SECURITY COUNCIL IN MAINTAINING INTERNATIONAL PEACE AND SECURITY

Крістіна Петронюк

*Навчально-науковий інститут міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка,
головний спеціаліст Міністерства юстиції України*

ПОВНОВАЖЕННЯ ТА ОСНОВНІ МЕХАНІЗМИ РОБОТИ РАДИ БЕЗПЕКИ ООН У ПІДТРИМЦІ МІЖНАРОДНОГО МИРУ ТА БЕЗПЕКИ

The concept of «international peace» usually means a state of absence of wars and conflicts between states, when the world community gives priority to resolving conflicts through dialogue and cooperation. «Security», on the other hand, refers to a state where states and their citizens are safe from threats, including military conflicts, terrorism, cyber-attacks, and economic and other threats. Today, in the context of a new aggression in the center of Europe against Ukraine, both of these concepts are extremely relevant. Violation of international peace and security in Ukraine threatens not only Ukraine itself but also the world order as a whole. Despite the fact that the UN Security Council has great potential in maintaining world peace and security, its role in resolving conflicts in the past has not always been effective. This scientific article is a study of the mechanism of activity of the UN Security Council as the main body for ensuring international peace and security, as well as existing problems in the sphere of activity of the UN Security Council. The author determines that international peace and security are mainly the most defining concepts of the creation and activities of the United Nations, and considers the activities of the UN Security Council precisely through the prism of the main regulator in ensuring international peace and security. The author's research is aimed at a comprehensive analysis of regulatory and practical aspects of the UN Security Council's activities in maintaining international peace and security. The article substantiates that the activities of the United Nations and the UN Security Council are directly related to ensuring such a world order that each state of the world acts in accordance with the principles of the Charter to the extent necessary to maintain international peace and security. In turn, the author concludes that in the implementation of this rule, the decisive role belongs to the Security Council, which is the most powerful UN body, since it is the only one competent to determine the state's violation of its obligations in terms of respect for international peace and security. The scientific novelty of this study is that an attempt was made to scientifically consolidate all aspects, both modern and historical, of gaps and problems to ensure the UN's sustainable international peace and security. Obviously, in accordance with the UN Charter, the Organization was born on the basis of the decision to protect future generations from the scourge of war, with the primary goal of

maintaining international peace and security. Thus, based on the results of this article, it is logical to note that the maintenance of international peace and security is at the center of the activities of the United Nations, and especially the Security Council, since this is one of the main goals set forth in its Charter, which contains several tools to achieve this goal. To this end, it needs to take all measures to contain and prevent all causes that threaten international peace and security, and if they exist, to eliminate them.

The UN Security Council plays a leading role in identifying threats to peace or acts of aggression. It calls on the parties to the dispute to settle it amicably and makes recommendations on the method or terms of the settlement. In some cases, the UN Security Council may resort to sanctions or even authorize the use of force to maintain or restore international peace and security. The Security Council shall consider matters relating to international security, in particular armed conflict, terrorism, the proliferation of nuclear and other weapons of mass destruction, and threats to international security. The Security Council has the right to take decisions that are binding on all members of the UN. In exceptional cases, the Security Council has the authority to appoint UN peacekeeping missions in those regions of the world where international peace and security have been violated and it was impossible to restore peace by other means and methods, and these means have been exhausted. Also, the UN Security Council may provide its conclusions and recommendations, for example, on the admission of new members and the establishment of conditions for participants who wish to become parties to the Statute of the ICJ and make recommendations to the General Assembly.

Nevertheless, despite the changes since 1945, the United Nations has failed to play a significant role in resolving several crises. Although the UN Security Council has great potential in maintaining international peace and security, its role in resolving conflicts in the past has not always been effective.

The UN Security Council was unable to adopt a number of resolutions based on Chapter VII of the Charter and its binding norms, as well as resolve various disputes. Many times the Security Council has failed to prevent acts of aggression and protect the national security of UN member states. In the case of Russian aggression against Ukraine, the UN Security Council failed to take the necessary measures to stop the aggression and protect the territorial integrity and sovereignty of Ukraine. To date, Russia continues to pursue an aggressive policy towards Ukraine, and even though Russia is a member of the UN Security Council, it must and will bear responsibility for its actions.

Keywords: UN, UN Security Council, maintaining international peace and security, the UN Charter, armed conflict, peacekeeping missions.

У розрізі розгляду питання підтримання міжнародного миру та безпеки, важливо пам'ятати той факт, що прагнення до міжнародного миру бере свій початок ще задовго до створення Організації Об'єднаних Націй. Так, принаймні з XVII століття перші вагомі спроби до встановлення глобального миру та безпеки можна побачити у Вестфальських договорах, які, здавалося, відновили мир між Францією, Швецією та їхніми союзниками, щоб покласти край Тридцятилітній війні. Ця війна, що мала як релігійне, так і політичне походження, охопила значну частину Європи в першій половині XVII ст. і на сьогоднішній день вона залишається однією з найдовших і найкривавіших воєн в історії людства. З огляду на велику кількість цивільних і військових жертв, які спричинила війна, міжнародна спільнота шукала шляхи та засоби позбавитися застосування зброї та уникнути в подальшому відновлення таких конфліктів.

В свою чергу, ще з минулого століття стало очевидно, що безпека кожної окремої держави залежить від безпеки всіх інших. Саме тому забезпечення та підтримання міжнародного миру та безпеки є одним з основних напрямків у діяльності та співробітництві держав між собою.

Зрештою, на теренах сучасного міжнародного права «мир і безпека» є ключовим поняттям Статуту Організації Об'єднаних Націй, а відповідно і всього цивілізованого світу. Насамперед преамбула та стаття 1 Статуту проголошують метою ООН «підтримання міжнародного миру та безпеки». Та ж сама дефініція надалі повторюється в положеннях Статуту, що стосуються повноважень органів ООН (ст. 11, 24, 33(1), 36(1), 39).

Цілі та завдання Організації Об'єднаних Націй визначені у статті 1 Статуту, найважливішою з яких є підтримання міжнародного миру та безпеки. Ця мета знаходиться на вершині списку пріоритетів Організації і охоплює всю її діяльність. Це не дивно, враховуючи обставини заснування ООН, коли всі зусилля були зосереджені на питанні миру та безпеки, а також на тому, як уникнути нових руйнівних воєн. Виконання Організацією Об'єднаних Націй своїх зобов'язань щодо підтримання міжнародного миру і безпеки вимагає від неї «вжиття ефективних спільних заходів для запобігання та усунення загрози миру» згідно з першим пунктом статті 1 Статуту. Це означає, що організація не повинна чекати, поки суперечки переростуть у насильницькі протистояння, перш ніж втрутитися; натомість вона повинна вживати проактивних заходів для усунення причин міжнародної напруженості. Якщо конфлікт виникає, ООН повинна намагатися вирішити його мирними засобами і способами. У цій же статті ООН також отримала повноваження «придушувати агресію та інші види окупації силою». Це означає, що ООН повинна втрутитися і вжити всіх ефективних заходів для припинення агресії, незалежно від того, чи є вона політичною, економічною або військовою за своєю природою. Як наслідок, перший пункт статті 1 Статуту чітко вказує на три типи заходів, які ООН повинна вживати для підтримання міжнародного миру та безпеки: превентивні заходи для усунення причин напруженості та запобігання виникненню спорів, допомога сторонам конфлікту в досягненні мирного врегулювання відповідно до принципів справедливості та права, а також репресивні заходи для протидії. Організація Об'єднаних Націй заручилася підтримкою значної кількості органів всередині організації, на які було покладено цю місію. Статут наділяє Раду Безпеки широкими повноваженнями та набором інструментів, які дають їй змогу боротися з усім, що загрожує міжнародному миру та безпеці, оскільки вона є інструментом адаптації з великою свободою дій у визначенні необхідних заходів проти держав, які підривають міжнародну безпеку.

Статут ООН організовує систему колективної безпеки міжнародного співтовариства. Ця система забезпечує міжнародні механізми мирного вирішення суперечок між державами. У разі невдачі мирного врегулювання та загрози міжнародному миру та безпеці, викликаній поведінкою однієї чи кількох держав, це дозволяє Раді Безпеки вдатися до міжнародних збройних сил для усунення цієї загрози. В обмін на цей механізм Статут накладає на держави заборону в односторонньому порядку вдаватися до збройної сили у своїх відносинах. Єдиний виняток, передбачений Статутом для цієї заборони, стосується випадків самооборони (стаття 51 Статуту).

Розглядаючи питання повноважень Ради Безпеки ООН у сфері підтримки міжнародного миру та безпеки, слід звернутись до твердження професора М.О. Ушакова, який зазначив, що Рада Безпеки займає унікальне положення не лише в ООН, але і у всій системі міжнародних організацій. Рада Безпеки наділена такою унікальною роллю перш за все тому, що на неї покладена головна відповідальність за підтримку міжнародного миру та безпеки. Рада Безпеки є єдиним органом ООН, що має право починати дії, превентивні та примусові, від імені Організації Об'єднаних Націй, у тому числі об'єднаними збройними силами держав-членів ООН.

Намір діяльності Ради Безпеки полягав у тому, щоб вона була ефективним виконавчим органом з обмеженим членством і функціонувала постійно. Рада складається з п'ятнадцяти членів ООН, п'ять з яких є постійними членами. Станом на сьогодні, постійними членами є Сполучені Штати Америки, Велика Британія, Франція, Росія та Китай. Інші десять членів обираються Генеральною Асамблеєю на дворічний термін і: «[...] в першу чергу для внеску членів Організації Об'єднаних Націй у підтримку міжнародного миру та безпеки та в інших цілей Організації, а також відповідно до справедливого географічного розподілу».

Так, хоча Рада Безпеки ООН і є органом доволі обмеженого представництва, адже включає в себе всього лише менше 10% членів Організації Об'єднаних Націй, проте як ми бачимо зі статті 24 Статуту ООН, для забезпечення швидких і ефективних дій Організації Об'єднаних Націй, її члени поклали на Раду Безпеки головну відповідальність за підтримання міжнародного миру та безпеки та погодилися з тим, що Рада Безпеки виконує свої обов'язки, які випливають із цієї відповідальності, від імені членів ООН. Таким чином, всі члени Організації уповноважили Раду Безпеку самостійно приймати рішення, які зрештою будуть розглядатися як рішення Організації Об'єднаних Націй в цілому. Без перебільшення ми можемо стверджувати, що Рада Безпеки фактично є ядром ООН.

Виконання цього обов'язку має здійснюватися відповідно до цілей і принципів ООН, викладених у Статуті ООН. Рада є єдиним головним органом Організації Об'єднаних Націй, резолюції якого є обов'язковими для держав-членів, тобто держави не мають можливості вибирати, яке з рішень Ради вони приймуть чи не приймуть і виконуватимуть.

Оскільки Рада покликана спостерігати за низкою актів: спочатку загроза миру, потім порушення миру і, нарешті, акт агресії, це дозволяє їй втручатися в рамках Розділу VI, включаючи положення, що дозволяють вживати заходів мирного врегулювання. Однак після того, як Рада визначила існування загрози миру чи порушення миру чи акту агресії, вона може прийняти рішення, які є обов'язковими для держав-членів ООН відповідно до розділу VII, але до цього моменту вона може відповідно до розділу VI видавати лише рекомендації.

Відповідно до статті 34 Статуту, Рада Безпеки має повноваження розслідувати будь-який конфлікт або будь-яку ситуацію, що може призвести до міжнародних незгод або викликати суперечності, для визначення того, чи не може продовження цього конфлікту або ситуації загрожувати підтримці міжнародного миру й безпеки¹.

На статтю 34 часто неявно посилаються при створенні комітетів або підкомітетів Ради Безпеки, а також зовнішніх органів або комітетів для розслідування спорів від імені Ради Безпеки. На статтю 34 прямо посилалися в кількох резолюціях на початку діяльності Ради Безпеки. Резолюція 15 від 1946 року посилалася на статтю 34, коли вона створювала комісію з розслідування інцидентів на грецькому кордоні під час громадянської війни. У 1948 році Рада Безпеки прийняла Резолюцію 39, яка заснувала Комісію ООН по Індії та Пакистану відповідно до статті 34 для розслідування суперечки між Індією та Пакистаном щодо Кашміру. У 1960 році Резолюція 144 Ради Безпеки про напружену ситуацію між Кубою та Сполученими Штатами Америки містила посилання на статтю 34 у пункті преамбули. Ситуація в Західній Сахарі також була об'єктом застосування Радою відповідної статті. Так, Резолюція 377 від 1975 року² посилається на статтю 34 і просить Генерального секретаря проконсультуватися з усіма зацікавленими сторонами з питання Західної Сахари і надати відповідну доповідь Раді Безпеки. Прикладом непрямого використання статті 34 Статуту є Резолюція 2127³, прийнята 5 грудня 2013 року, яка закликала Генерального секретаря «негайно створити міжнародну слідчу комісію на початковий період в один рік для негайного розслідування повідомлень про порушення міжнародного гуманітарного права і права прав людини, ймовірно скоєні в Центральноафриканській Республіці всіма сторонами з 1 січня 2013 року, збору інформації, надання допомоги у виявленні осіб, винних у таких порушеннях і зловживаннях, притягнення їх до можливої кримінальної відповідальності і надання допомоги у забезпеченні притягнення до відповідальності». Комісія представила попередній звіт у червні 2014 року, а остаточний – у грудні 2014 року. 20 січня 2015 року двоє з трьох членів комісії представили остаточний звіт Міжнародної слідчої комісії (МСК) щодо ЦАР у ході неформального інтерактивного діалогу з членами Ради. МСК щодо ситуації в ЦАР встановила, що «всі сторони були причетні до серйозних порушень міжнародного гуманітарного права і грубих порушень прав людини, включаючи звалтування та інші сексуальні злочини». Вивчивши всі наявні докази, Комісія дійшла висновку, що мінімальна вимога для доведення необхідного елементу геноцидного наміру не була встановлена щодо всіх учасників конфлікту, але підкреслила, що це не применшує тяжкості злочинів. Інші приклади включають Резолюцію 1564⁴, прийняту в 2004 році, яка просила Генерального секретаря створити міжнародну слідчу комісію для розслідування порушень міжнародного гуманітарного права і права прав людини в Дарфурі (Південний Судан), а також Резолюція 2235⁵, прийнята 7 серпня 2015 року, яка заснувала спільний механізм ООН та Організації із заборони хімічної зброї в Сирії для виявлення осіб, причетних до застосування хімічної зброї.

Згідно зі статтею 35(1) будь-яка держава-член ООН може винести на розгляд Ради Безпеки конфлікт або ситуацію, яка може призвести до міжнародних незгод або викликати суперечності, тоді як держава, що не є членом ООН, може довести до відома Ради будь-яку суперечку відповідно до статті 35(2) за умови, що вона є стороною суперечки, про яку йде мова, і заздалегідь

¹ United Nations (1945). *Charter of the United Nations* <<https://www.un.org/en/about-us/un-charter/full-text>> (2023, червень, 11).

² UN Digital Library (1975). *Resolution 377* <<https://digitallibrary.un.org/record/93732>> (2023, червень, 11).

³ UN Digital Library (2013). *Resolution 2127* <<https://digitallibrary.un.org/record/761853?ln=ru>> (2023, червень, 11).

⁴ UN Digital Library (2004). *Resolution 1564* <<https://digitallibrary.un.org/record/530567>> (2023, червень, 11).

⁵ UN Digital Library (2015). *Resolution 2235* <<https://digitallibrary.un.org/record/798722?ln=ru>> (2023, червень, 11).

приймає, для цілей вирішення цього спору, зобов'язання щодо мирного розв'язання конфлікту, передбачені в Статуті ООН.

Таким чином, основні функції Ради Безпеки можна розділити на дві категорії. По-перше, це надання рекомендацій для забезпечення мирного врегулювання суперечок, а по-друге, вжиття примусових заходів для придушення актів агресії, порушень та/або загроз миру. Розділ VII Статуту Організації Об'єднаних Націй стосується дій, яких необхідно вжити щодо загроз і порушень миру, а також актів агресії. Стаття 39 передбачає функції, які Рада Безпеки повинна виконувати, а саме:

1. Рада Безпеки повинна оцінити, чи є ситуація загрозою/порушенням миру чи актом агресії.

2. Якщо Рада Безпеки прийде до висновку, що ситуація відноситься до загрози чи порушення миру або акту агресії, Рада Безпеки може, залежно від поточних обставин, надати рекомендації відповідно до статті 41 Статуту, яка передбачає застосування заходів невійськового характеру, таких як повне або часткове припинення економічних відносин, залізничних, морських, повітряних, поштових, телеграфних, радіо або інших засобі сполучення, а також розрив дипломатичних відносин. Проте, якщо обставини конкретної ситуації вимагають військових заходів для підтримки або відновлення міжнародного миру та безпеки, Рада Безпеки може прийняти резолюцію згідно зі статтею 42 Статуту, яка дозволяє вжиття військових заходів. Приклад застосування таких повноважень можна знайти у випадку, коли Рада Безпеки скористалася своїм правом вживати військових заходів та рекомендувала державам-членам надати збройні сили для відсічі північнокорейських військ, які вторглися в Південну Корею.

Статут ООН уповноважує Раду Безпеки вживати тимчасових і примусових заходів. Стаття 40 Статуту передбачає, що Рада Безпеки може перед вжиттям заходів, перелічених у статті 39, закликати сторони, залучені в суперечку, вжити таких тимчасових заходів, які можуть бути вкрай важливими для подальшого вирішення спору. Таким прикладом може слугувати Резолюція 54 Ради Безпеки (S/RES/54(1948))¹, прийнята 15 липня 1948 року та яка закликає до припинення вогню між ізраїльськими та арабськими силами в районі Палестини. Так, якщо Рада Безпеки скористається цими повноваженнями статті 40, відповідним обов'язком органу стане моніторинг ситуації з метою виявлення будь-яких порушень тимчасових заходів зацікавленими сторонами. В рамках цього слід зазначити, що тимчасові заходи зазвичай не є юридично обов'язковими для сторін, проте Рада Безпеки, згідно зі статтею 40 Статуту ООН, «розгляне та оцінить невиконання цих тимчасових заходів».

Статті 41 і 42 Статуту ООН регламентують заходи примусу, які поділяються на заходи, не пов'язані із застосуванням сили, і дії із застосуванням сили. Особливістю є те, що їх застосування є виключною прерогативою Ради Безпеки і є одним з її найважливіших повноважень.

На особливу увагу при розгляді повноважень Ради Безпеки ООН заслуговує думка Брайяна Кокса, який зазначає, що розробники Ради Безпеки не мали на меті, щоб підтримка міжнародного миру та безпеки була синонімом запобігання будь-яким конфліктам. За словами Б. Кокса, міжнародний мир і безпека та внутрішні конфлікти не є взаємовиключними. Підтримання міжнародного миру та безпеки стосується обов'язку вживати колективних заходів для відновлення загроз та/або порушень міжнародного миру. Зважаючи на це, внутрішній конфлікт стає предметом занепокоєння РБ ООН лише тоді, коли цей конфлікт або потенційно може спричинити міжнародні спори, або призводить до суперечки, для якої необхідно визначити, чи потенційно ця суперечка може спричинити порушення міжнародного миру та безпеки².

Зрештою, Рада Безпеки ООН як «охоронець» міжнародного миру та безпеки протягом своєї діяльності була свідком численних подій у міжнародній системі, які, природно, виправдовували ефективність функціонування цього важливого міжнародного органу.

Одним з головних завдань Ради Безпеки в цьому ключі є здійснення миротворчих операцій та вирішення конфліктів у різних регіонах світу. Так, особливої уваги заслуговують деякі історичні віхи діяльності Ради Безпеки ООН, які наклали своє відображення на міжнародно-правовий та політичний вимір подальшого розвитку міжнародних відносин та системи безпеки в цілому:

1) Корейська війна (1950-1953): 25 червня 1950 року Північна Корея здійснила військовий напад на Південну Корею. Будучи активним учасником створення Республіки Корея Організація

¹ UN Digital Library (1948). *Resolution 54* <<https://digitallibrary.un.org/record/112001?ln=ru>> (2023, червень, 11).

² Cox, B. (2009). *United Nations Security Council Reform: Collected Proposals and Possible Consequences*. *South Carolina Journal of International Law and Business*, 6(1), 4 <<https://scholarcommons.sc.edu/scjilb/vol6/iss1/4>> (2023, червень, 11).

Об'єднаних Націй зіткнулася з першим випробуванням своєї спроможності як інструмента колективної безпеки та забезпечення міжнародного миру. І хоча у важливих аспектах вона пройшла це випробування, досвід корейської війни відобразив обмеження Організації Об'єднаних Націй принаймні так само, як і її потенційну силу.

Насправді, на поверхневому рівні роль Ради Безпеки в Корейській війні може видатись доволі простою. Хоча стаття 39 Статуту ООН надає цьому органу повноваження «визначати наявність будь-якої загрози миру, порушення миру чи акту агресії, а також... давати рекомендації або вирішувати, які заходи слід вжити», щоб зберегти або відновити міжнародний мир і безпеку, право вето кожного з п'яти постійних членів, яким Радянський Союз щедро користувався до червня 1950 року, здавалося, робило дії Ради Безпеки малоімовірними у випадку нападу Північної Кореї¹. Однак у січні 1950 року Радянський Союз через питання заміни КНР нібито на знак протесту почав бойкотувати Раду Безпеки, а тому, коли 25 червня почалася війна в Кореї, Радянський Союз був відсутній у Раді Безпеки, і саме це стало нагодою, аби проштовхнути дві резолюції, і пізніше третю, щодо ситуації в Кореї.

Таким чином, у 1950 році, після нападу Північної Кореї на Південну Корею, Рада Безпеки ООН прийняла дуже важливу резолюцію S/RES/82(1950)², яка закликала до припинення вогню та відновлення миру на Корейському півострові. Згідно з цією резолюцією, ООН утворила Комісію ООН з питань об'єднання та рекомендацій для мирного врегулювання, а також створила Міжнародну Армію ООН, що мала допомогти Південній Кореї у війні. Значна кількість держав-членів ООН брала участь у війні в складі Міжнародної Армії ООН, що складалася з більше ніж 20 держав, зокрема США, Великої Британії, Франції, Канади, Австралії та Нової Зеландії. Міжнародна Армія ООН була досить ефективною та допомогла в зупинці поступу Північної Кореї та відновленні контролю над південними регіонами Кореї.

2) Криза Суецького каналу (1956): коли президент Єгипту Гамаль Абдель Насер націоналізував канал, що належав британській та французькій компаніям. Британія та Франція, відповідно, зробили спробу повернути контроль над каналом, вчинивши військову інтервенцію.

У цій ситуації Рада Безпеки ООН зіграла важливу роль у розрішенні конфлікту. Так, перед розгортанням активних бойових дій Рада Безпеки прийняла резолюцію 119 (S/RES/119(1956))³, у якій закликала до припинення будь-яких ворожих дій, що можуть загрожувати міжнародній стабільності та безпеці. Після того, як британські та французькі війська вторглися до Єгипту, Рада Безпеки прийняла резолюцію 120 (S/RES/120(1956))⁴, у якій закликала до припинення військових дій, звільнення Єгипту та повернення контролю над каналом. Резолюції Ради Безпеки відіграли дійсно важливу роль у даному конфлікті, оскільки вони наголошували на важливості збереження міжнародної стабільності та безпеки, а також закликали до мирного врегулювання конфлікту.

Варто особливо наголосити на ролі надзвичайних сил ООН (UNEF I), які були створені саме під час Суецької кризи та були першою в історії ООН миротворчою операцією на рівні збройних сил. Це також була перша місія, яку офіційно називали миротворчою. Слід відмітити, що з точки зору переданого їм мандату UNEF I успішно його виконали: так до грудня 1956 року всі британські та французькі війська були виведені з території Єгипту, після чого до березня 1957 року відбулося повне виведення ізраїльських військ. Суецький канал було знову відкрито в грудні 1956 року⁵. Крім того, завдяки їх діяльності було досягнуто успіху у формуванні зони конфлікту між Єгиптом та Ізраїлем, таким чином запобігаючи повторенню боїв. Разом з тим, успіх UNEF I значно підвищив довіру до ООН у вирішенні міжнародних криз, а також створив модель у вирішенні подальших конфліктів. Оскільки стало зрозуміло, що ООН не зможе вдатися до домовленостей Глави VII, відтоді миротворчі операції стали найефективнішим інструментом організації для запобігання переростанню локальних конфліктів у великі війни.

¹ Lowe, V., Roberts, A., Welsh, J., Zaum, D. (ed.) (2010). *The United Nations Security Council and War: The Evolution of Thought and Practice Since 1945*. Oxford: Oxford University Press

² UN Digital Library (1950). *Resolution 82* <<https://digitallibrary.un.org/record/112025?ln=ru>> (2023, червень, 11).

³ UN Digital Library (1956). *Resolution 119* <<https://digitallibrary.un.org/record/112090?ln=ru>> (2023, червень, 11).

⁴ UN Digital Library (1956). *Resolution 120* <<https://digitallibrary.un.org/record/112089?ln=ru>> (2023, червень, 11).

⁵ Kia, B.; Ojje, P.A., Kidi, Z.D. (2010). Veto Power as A Diplomatic Cover for National Interests of Bearing Members In United Nations Security Council: Implications On the Management of Global Peace and Security. *International Journal of Advanced Legal Studies and Governance*, 123 <<https://cutt.ly/B6ruwJT>> (2023, червень, 11).

В результаті тиску міжнародної спільноти, Британія та Франція змушені були відмовитися від своєї військової інтервенції, а Єгипет повернув контроль над каналом. Це все говорить про активну роль РБ ООН у врегулюванні кризи Суецького каналу, тим самим наголошуючи на важливості збереження міжнародної стабільності, миру та безпеки.

3) Арабсько-ізраїльські війни. В рамках даного питання варто наголосити на досить важливій ролі Ради Безпеки ООН у вирішенні конфлікту між Ізраїлем та арабськими державами. Слід зазначити, що арабсько-ізраїльські конфлікти та війни турбували Раду Безпеки з моменту її заснування і досі турбують її. З цього питання в Раді Безпеки накладено більше вето, ніж з будь-якого іншого – майже стільки, скільки з усіх інших питань разом узятих.

Так, вивчаючи питання залучення РБ ООН до даних конфліктів, під час першої арабсько-ізраїльської війни 1948-1949 років, Рада Безпеки була фактично тільки-но створеною та вже приймала доволі активні дії у вирішенні даного конфлікту. Так, 29 травня 1948 року була прийнята Резолюція Ради Безпеки 50 (S/801)¹, яка була першою резолюцією про перемир'я в історії Організації Об'єднаних Націй та закликала до створення спроможного нагляду за перемир'ям. В результаті цього невдовзі була створена Організація ООН з нагляду за перемир'ям (UNTSO), перша у своєму роді така організація та попередниця сучасної миротворчої діяльності.

Через місяць, зіткнувшись із продовженням військових дій, Рада Безпеки прийняла Резолюцію 54 (S/902)², наполягаючи на тому, щоб сторони припинили військові дії. Обов'язковий характер резолюції Ради Безпеки мав певний ефект, і через два тижні спостерігачі від UNTSO змогли надіслати Раді Безпеки план спостереження за перемир'ям, яке поступово почало відбуватися. Далі, діями РБ ООН були закликані домовленості про «постійне перемир'я», передбачені Резолюцією 62 від 16 листопада 1948 року.

В свою чергу, в рамках арабсько-ізраїльської шестиденної війни 1967 року, Єгипет звернувся до Ради Безпеки з проханням вивести збройні сили ООН зі своїх кордонів. Як і в 1948 році, так і в цьому випадку Рада Безпеки не використовувалася як інструмент для уникнення або запобігання війні, а її участь у конфлікті радше мала форму спроб стабілізувати ситуацію після війни та сформуванню майбутній політичний процес. Пізніше Рада Безпеки прийняла Резолюцію 242 (S/RES/242(1967))³, у якій закликала до припинення воєнних дій та виведення ізраїльських військ з окупованих територій. Резолюція також стверджувала необхідність визнання прав на безпеку та мир для всіх держав у регіоні та визнавала потребу в миротворчих силах для забезпечення миру. Тим не менш, дана резолюція не була повністю реалізована, що потягнуло за собою продовження конфлікту.

У 1973 році, під час чергової арабсько-ізраїльської війни, Рада Безпеки прийняла резолюцію 338 (S/RES/338(1973))⁴, у якій закликала до припинення вогню та розпочинання мирних переговорів. Резолюція також стверджувала необхідність виведення ізраїльських військ з окупованих територій та закликала до укладання мирних договорів між сторонами конфлікту.

1978 рік та перше вторгнення Ізраїлю в південний Ліван спровокували собою падіння ролі Ради Безпеки ООН. Так, після зростання активності Організації у ході визволення Палестини, Ізраїль вторгся в південний Ліван 14–15 березня 1978 року в рамках операції «Літані». Уряд Лівану, в свою чергу, негайно закликав Раду Безпеки вжити заходів і вже 19 березня Рада прийняла Резолюції 425 і 426, закликаючи до виведення збройних сил Ізраїлю та створення Тимчасових сил ООН у Лівані (ЮНІФІЛ). Так, відчуття ізоляції Ізраїлю від ООН сприяло підписанню Кемп-Девідських угод, що фактично можна назвати першим арабсько-ізраїльським миротворчим процесом. Втім, арабська опозиція зрештою призвела до того, що Сполученими Штатами був створений американсько-ізраїльсько-єгипетський орган – Тимчасові сили моніторингу Синай, що ознаменувало собою справжній крах діяльності РБ ООН в арабсько-ізраїльському контексті і надалі роль Ради вже була значно менша.

Арабсько-ізраїльський конфлікт можна назвати певним місцем для інновацій ООН: перший допоміжний орган, перший посередник (граф Фольке Бернадотт), перша місія спостерігачів

¹ UN Digital Library (1948). *Resolution 50* (1948) <<https://digitallibrary.un.org/record/111999?ln=ru>> (2023, червень, 11).

² UN Digital Library (1948). *Resolution 54* <<https://digitallibrary.un.org/record/112001?ln=ru>> (2023, червень, 11).

³ UN Digital Library (1967). *Resolution 242* <<https://digitallibrary.un.org/record/90717?ln=ru>> (2023, червень, 11).

⁴ UN Digital Library (1973). *Resolution 338* <<https://digitallibrary.un.org/record/93466?ln=ru>> (2023, червень, 11).

(UNTSO), перша миротворча місія, перша інтегрована місія. У своїх діях в арабо-ізраїльському контексті Рада Безпеки також була відображенням ширших міжнародних політичних реалій втім жодного разу вона не була основним рушієм подій на арабсько-ізраїльському полі дії. Тим не менш, у своїй найбільшій активності Рада Безпеки безперечно внесла свій внесок у форму тих подій. Особливо це було так у 1948 та 2000 роках – два періоди, які мають спільні характеристики: політичні дії Ради Безпеки безпосередньо пов'язані з миротворчими місіями та миротворчою діяльністю посланців ООН.

5) Боснійська війна (1993-1995): Рада Безпеки створила міжнародний контингент з метою зупинити війну в Боснії та Герцеговині. У результаті було укладено Дейтонську угоду, яка завершила війну та дозволила відновити мир в регіоні. Незважаючи на те, що боснійська війна почалася лише в 1992 році, ситуація з Югославією вже обговорювалася в Раді Безпеки з початку 1990-х років. Її перша резолюція з цього питання була видана в 1991 році: у резолюції 713 Рада висловила глибоку стурбованість насильством і заборонила через загальне ембарго поставки зброї до Югославії. У Резолюції 743 (1992) Рада прийняла пропозицію Генерального секретаря та санкціонувала розгортання миротворчої місії ООН (United Nations Protection Force (UNPROFOR)) у регіоні. Метою місії насамперед було «(...) створити умови миру та безпеки, необхідні для переговорів щодо загального врегулювання югославської кризи».

Рада Безпеки ООН відіграла важливу роль у міжнародному реагуванні на цю війну. Вона прийняла ряд резолюцій, в яких засуджувала насильство в Боснії та Герцеговині та закликала сторони конфлікту до припинення вогню та пошуку мирного рішення. Важливим кроком було створення Радою Безпеки у 1992 році Міжнародного трибуналу з питань порушень прав людини в Югославії. Трибунал мав на меті здійснити розслідування воєнних злочинів, що сталися в ході війни в Боснії та Герцеговині, та притягти до відповідальності винних осіб. У 1995 році, Рада Безпеки ООН прийняла Резолюцію 1031, яка створила Міжнародний трибунал з питань воєнних злочинів в Боснії та Герцеговині. Цей трибунал став першим в історії ООН міжнародним трибуналом, що був створений для розслідування воєнних злочинів.

На додачу до всіх вищезазначених механізмів щодо підтримки міжнародного миру та безпеки, Рада Безпеки ООН також здійснює моніторинг ситуації з тероризмом у всьому світі та встановлює санкції проти організацій та осіб, які виконують терористичні дії. Організація також співпрацює з іншими міжнародними організаціями, такими як Інтерпол, для координації зусиль у боротьбі з тероризмом. У своїх заходах Рада Безпеки ООН підкреслює, що боротьба з тероризмом повинна проводитися відповідно до міжнародного права та поважати права людини та основні свободи.

Висновки.

Відповідно до Статуту Організації Об'єднаних Націй, Організація зароджувалась на основі рішення захистити майбутні покоління від лиха війни, при цьому першочерговою метою розглядалося підтримання міжнародного миру та безпеки.

Таким чином, за результатами роботи над даною статтею, логічно зазначити, що підтримання міжнародного миру і безпеки знаходиться в центрі діяльності Організації Об'єднаних Націй, і насамперед Ради Безпеки, оскільки це одна з головних цілей, викладених в її Статуті, який містить кілька інструментів для досягнення цієї мети. З цієї метою їй необхідно вживати всіх заходів для стримування і запобігання всім причинам, що загрожують міжнародному миру і безпеці, а якщо вони існують, то для їх усунення.

Рада Безпеки ООН відіграє провідну роль у виявленні загроз миру чи актів агресії. Вона закликає сторони спору врегулювати його мирним шляхом і дає рекомендації щодо методу або умов врегулювання. У деяких випадках Рада Безпеки ООН може вдатися до санкцій або навіть дозволити застосування сили для підтримки або відновлення міжнародного миру та безпеки. Рада Безпеки розглядає питання, що стосуються міжнародної безпеки, зокрема збройних конфліктів, тероризму, розповсюдження ядерної та інших видів зброї масового знищення, загрози міжнародній безпеці. Рада Безпеки має право приймати рішення, що є обов'язковими для всіх членів ООН. У виключних випадках, Рада Безпеки має повноваження призначати миротворчі місії ООН в тих регіонах світу, де порушено міжнародний мир та безпеку і іншими засобами та методами відновити мир було неможливо, і ці засоби були вичерпані. Також Рада Безпеки ООН може надавати свої висновки та рекомендації, наприклад, з питань прийому нових членів та встановлення умов учасникам, які бажають стати учасниками Статуту МС ООН та надавати рекомендації Генеральній Асамблеї.

Тим не менш, незважаючи на зміни, що відбулися з 1945 року, Організація Об'єднаних Націй не змогла відіграти значну роль у врегулюванні кількох криз. В свою чергу, хоча Рада Безпеки ООН і має великий потенціал у підтримці міжнародного миру і безпеки, її роль у врегулюванні конфліктів в минулому не завжди була ефективною. Рада Безпеки ООН не змогла ухвалити низку резолюцій на основі Глави VII Статуту та її обов'язкових норм, а також вирішити різноманітні суперечки. Багато разів Рада Безпеки не змогла попередити акти агресії та захистити національну безпеку держав-членів ООН. У разі з російською агресією проти України, Рада Безпеки ООН не зуміла вжити необхідних заходів для зупинення агресії та захисту територіальної цілісності та суверенітету України. На сьогоднішній день росія продовжує здійснювати агресивну політику щодо України, і навіть при тому, що росія є членом Ради Безпеки ООН, вона повинна нести і буде нести відповідальність за свої дії.

Разом з тим, деякі держави вбачають в Раді Безпеки лише інструмент для легітимізації інтересів і дій потужних держав. Вони відзначають нечесність Ради Безпеки у вирішенні міжнародних криз, що ставить під сумнів обґрунтованість рішень Ради Безпеки та роль Організації Об'єднаних Націй у забезпеченні міжнародного миру і безпеки. Вищезазначене підтвердило реалістичне бачення, яке ставить під сумнів довіру до цієї організації в її нинішньому стані, до її структур і механізмів, а також до ролі всіх міжнародних організацій у досягненні міжнародного миру і безпеки, тоді як ліберальні течії вважають, що ООН могла б відігравати в цьому вирішальну роль, якби була реформована шляхом демократизації її органів, особливо Ради Безпеки.

References:

1. Cox, B. (2009). United Nations Security Council Reform: Collected Proposals and Possible Consequences. *South Carolina Journal of International Law and Business*, 6(1), 4 <<https://scholarcommons.sc.edu/scjilb/vol6/iss1/4>> (2023, June, 11).
2. Kia, B; Ojje, P.A., Kidi, Z.D. (2010). Veto Power as A Diplomatic Cover for National Interests of Bearing Members In United Nations Security Council: Implications On the Management of Global Peace and Security. *International Journal of Advanced Legal Studies and Governance*, 123 <<https://cutt.ly/B6ruwJT>> (2023, June, 11).
3. Lowe, V., Roberts, A., Welsh, J., Zaum, D. (ed.) (2010). *The United Nations Security Council and War: The Evolution of Thought and Practice Since 1945*. Oxford: Oxford University Press
4. UN Digital Library (1948). Resolution 50 (1948) <<https://digitallibrary.un.org/record/111999?ln=ru>> (2023, June, 11).
5. UN Digital Library (1948). Resolution 54 <<https://digitallibrary.un.org/record/112001?ln=ru>> (2023, June, 11).
6. UN Digital Library (1948). Resolution 54 <<https://digitallibrary.un.org/record/112001?ln=ru>> (2023, June, 11).
7. UN Digital Library (1950). Resolution 82 <<https://digitallibrary.un.org/record/112025?ln=ru>> (2023, June, 11).
8. UN Digital Library (1956). Resolution 119 <<https://digitallibrary.un.org/record/112090?ln=ru>> (2023, June, 11).
9. UN Digital Library (1956). Resolution 120 <<https://digitallibrary.un.org/record/112089?ln=ru>> (2023, June, 11).
10. UN Digital Library (1967). Resolution 242 <<https://digitallibrary.un.org/record/90717?ln=ru>> (2023, June, 11).
11. UN Digital Library (1973). Resolution 338 <<https://digitallibrary.un.org/record/93466?ln=ru>> (2023, June, 11).
12. UN Digital Library (1975). Resolution 377 <<https://digitallibrary.un.org/record/93732>> (2023, June, 11).
13. UN Digital Library (2004). Resolution 1564 <<https://digitallibrary.un.org/record/530567>> (2023, June, 11).
14. UN Digital Library (2013). Resolution 2127 <<https://digitallibrary.un.org/record/761853?ln=ru>> (2023, June, 11).
15. UN Digital Library (2015). Resolution 2235 <<https://digitallibrary.un.org/record/798722?ln=ru>> (2023, June, 11).
16. United Nations (1945). Charter of the United Nations <<https://www.un.org/en/about-us/un-charter/full-text>> (2023, June, 11).

DOI: 10.46340/eppd.2023.10.4.4

Serhii Kosianenko

ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0001-1923-9359>

National University "Odesa Law Academy", Ukraine

INTERNATIONAL TREATIES AS SOURCES OF THE OBLIGATION TO EXTRADITE OR PROSECUTE

The article examines the treaties enshrining the clause *aut dedere aut judicare*. The methodological approach of this study incorporates a diverse range of methods, such as historical and legal analysis, comparative legal analysis, systemic analysis, and analytical interpretation of legal norms. It is emphasized that the clause *aut dedere aut judicare* is one of the effective tools to achieve the goal of fighting impunity for international crimes and transnational crimes. It is established that the clause *aut dedere aut judicare* can be considered a key element of a number of international treaties. The article considers the issue of classification of treaties that contain an *aut dedere aut judicare* clause; the position of the International Law Commission regarding the classification of treaties containing the *aut dedere aut judicare* clause is highlighted; a general analysis of four groups of conventions containing the obligations of extradition or prosecution is carried out. The author concludes that the obligation *aut dedere aut judicare* is enshrined in conventions of various natures: these conventions can relate to both international crimes and ordinary crimes of international concern; these can be universal and regional conventions, as well as bilateral extradition treaties; these can be both substantive treaties and procedural conventions. It is established that the *aut dedere aut judicare* mechanism has its weaknesses, in particular, the content of the conventions does not always make it possible to determine a clear legal basis for the state facing the choice of extradition or prosecution; the clause *aut dedere aut judicare* is not agreed upon between conventions that include this provision.

Keywords: the obligation to extradite or prosecute, *dedere aut judicare* clause, international treaties, 'Hague formula', international cooperation to fight impunity, International Law Commission, jurisdiction.

Introduction

The principle *aut dedere aut judicare*¹ is one of the basic principles of extradition² and international criminal law as a whole. The core objective of this principle is to guarantee that individuals who have committed 'particularly serious crimes'³ are held accountable for their actions. It achieves this by ensuring that individuals can be effectively prosecuted and punished under the jurisdiction of competent authorities. Particularly serious crimes (genocide, war crimes, crimes against humanity, as well as other grave violations of international humanitarian law and human rights law) are not condoned, and impunity is not accepted. The perpetrators of these crimes are brought to justice through 'national mechanisms or, where

¹ The phrase "*aut dedere aut judicare*" is a contemporary rephrasing of a concept introduced by Hugo Grotius "*aut dedere aut punire*" See: Bassiouni, M. Ch., Wise, E. M. (1995). *Aut Dedere Aut Judicare: The Duty to Extradite or Prosecute in International Law*. Dordrecht: Martinus Nijhoff, 4.

² Extradition can be considered as a form of international legal assistance in criminal cases based on international treaties, generally recognized principles of international law and norms of domestic law, which consists in handing over the accused for the administration of justice or the carrying out of a sentence provided by the state in whose territory the requested person is located at the request of the state that has grounds for exercising its jurisdiction.

³ See: United Nations (1996). *Draft Code of Crimes against the Peace and Security of Mankind with commentaries Commentary to Article 8. Para. 3. International Law Commission. Report of the International Law Commission on the Work of its Forty-Eighth Session. U.N. Doc. A/51/10* <untreaty.un.org/ilc/texts/instruments/english/commentaries/7_4_1996.pdf> (2023, June, 07).

appropriate, regional or international mechanisms¹. Thus, the *aut dedere aut judicare* clause constitutes “an effective instrument to achieve the aim of the fight against impunity”², without such prohibitions, addressing and preventing unlawful conduct would be inadequate.

Over time, the obligation to extradite or prosecute has been formalized through international treaties. As a result, the *aut dedere aut judicare* principle has become a fundamental component within wide range of international treaties³. By including this clause in treaties, states affirm their commitment to combatting impunity and upholding accountability for grave violations of international law. According to Amnesty International’s research, a minimum of 37 international or regional agreements incorporate the *aut dedere aut judicare* obligation. Additionally, several bilateral extradition agreements also include this obligation, further clarifying its essence and extent⁴.

The purpose of research is to analyze the treaties enshrining the clause *aut dedere aut judicare*. The purpose of the work entails the revelation of such questions: models of classification of treaties that contain the *aut dedere aut judicare* clause; the position of the International Law Commission regarding the classification of treaties containing the *aut dedere aut judicare* clause and general analysis of four groups of treaties of such classification; consideration the scope of the obligation to extradite or prosecute in different models of conventions; and highlighting shortcomings in the treaties establishing of the *aut dedere aut judicare* principle.

Careful study of the nature of the *aut dedere aut judicare* principle requires serious scientific support. Certain issues concerning the *aut dedere aut judicare clause* attracted and continue to attract the attention of scientists and practitioners and become the subject of publication: Bassiouni M. Ch., Caligiuri A., Kenneth S. Gallant, Geoff G., Mitchell C., Plachta M., Michael P. Scharf, Wise E.M. and others. A core contribution to the development of issues related to the *aut dedere aut judicare* principle was made by the International Law Commission.

The works of many scientists, who made a significant contribution to the development of applying the *aut dedere aut judicare* principle and became the fundamental basis for our research, do not exhaust this multifaceted problem. A separate study is required for the to examination of treaties as a source of the principle *aut dedere aut judicare*.

Main results of the research. Multilateral conventions containing provisions *aut dedere aut judicare* may be classified according to different criteria, “none of which, however, fully succeeds to draw the complexity of convention practice in this regard”, – A. Caligiuri writes. Caligiuri A. proposes the following classification: ‘*Aut dedere aut judicare*’ Model; ‘*Primo dedere secundo judicare*’ Model; Model with a ‘Third Option’⁵. In Fourth Report on the obligation to extradite or prosecute (*aut dedere aut judicare*)⁶ mentioned four models of classification of treaties that contain the clause in question: (a) the classification of Bassiouni and Wise; (b) the classification of Amnesty International; (c) the classification of Mitchell and d) the classification of the Secretariat of the International Law Commission⁷.

¹ United Nations (2012). *Resolution 67/1*, 22 <[https://regnet.anu.edu.au/sites/default/files/files/ROL/A-RES-67-1\(1\).pdf](https://regnet.anu.edu.au/sites/default/files/files/ROL/A-RES-67-1(1).pdf)> (2023, June, 22).

² Caligiuri, A. (2018). Governing International Cooperation in Criminal Matters: The Role of the *aut dedere aut judicare* Principle. *International Criminal Law Review*, 18(02), 257.

³ This list “includes international humanitarian law treaties and treaties against genocide, apartheid, enslavement, the prostitution of others, piracy, the hijacking of aircraft, drug trafficking and terrorism”. See: Mattarollo, R. (1998). Impunity and international law. *Revue québécoise de droit international*, 11(1), 88 <https://www.sqdi.org/wp-content/uploads/11.1_-_mattarollo.pdf> (2023, June, 25).

M.C. Bassiouni’s work “Crimes against humanity in international law and practice” contains the list of treaties ies that include the “prosecute or extradite” provision.

⁴ See: Amnesty International Publications (2009). *International Law Commission: The Obligation To Extradite Or Prosecute (Aut Dedere Aut Judicare)*, 22-23.

⁵ See: Caligiuri, A. (2018). Governing International Cooperation in Criminal Matters: The Role of the *aut dedere aut judicare* Principle. *International Criminal Law Review*, 18(02), 247-254.

⁶ United Nations Office of Legal Affairs (2011). *Sixty-third session. Fourth report on the obligation to extradite or prosecute (aut dedere aut judicare) by Zdzislaw Galicki, Special Rapporteur. A/CN.4/648*. <https://legal.un.org/ilc/documentation/english/a_cn4_648.pdf> (2023, June, 24).

⁷ Caligiuri, A. (2018). Governing International Cooperation in Criminal Matters: The Role of the *aut dedere aut judicare* Principle. *International Criminal Law Review*, 18(02), 246.

Let's consider the classification proposed by the International Law Commission¹ as the main body responsible for developing the topic "The obligation to extradite or prosecute (*aut dedere aut judicare*)".

Conventions including provisions on the obligation to extradite or prosecute have been classified into the following four categories²: (1) The International Convention for the Suppression of Counterfeiting Currency; (2) The Geneva Conventions for the protection of war victims and the Protocol additional to the Geneva Conventions of 12 August 1949, and Protocol I; (3) Regional conventions on extradition; (4) The Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft and other conventions that adopt a similar approach.

A brief overview of each of the four convention groups is provided below.

(1) The International Convention for the Suppression of Counterfeiting Currency (1929)³ encompasses provisions on extradition and prosecution, setting an illustrious example for a series of subsequent treaties dedicated to suppression of international offenses (for instance, Convention of 1936 for the Suppression of the Illicit Traffic in Dangerous Drugs; Convention for the Suppression of the Traffic in Persons and of the Exploitation of the Prostitution of Others of 1950; Single Convention on Narcotic Drugs of 1961, and Convention on Psychotropic Substances of 1971).

Article 9 of the International Convention for the Suppression of Counterfeiting Currency states: "Foreigners who have committed abroad any offence referred to in Article 3, and who are in the territory of a country whose internal legislation recognises as a general rule the principle of the prosecution of offences committed abroad, should be punishable in the same way as if the offence had been committed in the territory of that country."

The obligation to take proceedings is subject to the condition that extradition has been requested and that the country to which application is made cannot hand over the person accused for some reason which has no connection with the offence".

The mechanism embraced within the framework of the Convention was widely regarded as an indispensable manifestation of the fundamental principle that counterfeiting currency must be met with unequivocal punishment, leaving no room for impunity anywhere across the globe.

(2) Four Geneva Convention 1949 encompass war crimes classified as 'grave breaches' and contain an identical provision regarding the repression of 'grave breaches' of international humanitarian law (Convention I at Art. 49, Convention II at Art. 50, Convention III at art.129 and Convention IV at Art. 146). For instance, Article 49 of the Convention I states: "The High Contracting Parties undertake to enact any legislation necessary to provide effective penal sanctions for persons committing, or ordering to be committed, any of the grave breaches of the present Convention defined in the following Article."

Each High Contracting Party shall be under the obligation to search for persons alleged to have committed, or to have ordered to be committed, such grave breaches, and shall bring such persons, regardless of their nationality, before its own courts. It may also, if it prefers, and in accordance with the provisions of its own legislation, hand such persons over for trial to another High Contracting Party concerned, provided such High Contracting Party has made out a prima facie case..."

¹ The International Law Commission as early as 1949 initiated its examination of the principle of "prosecute or extradite," focusing on the jurisdiction concerning crimes committed beyond a state's borders. This obligation was specifically addressed in its report to the General Assembly concerning the 1996 Draft code of crimes against Peace and Security of Mankind. In 2004 the ILC included the topic in its long-term programme and in 2005 it appointed Galicki as Special rapporteur on the obligation to extradite and prosecute. Galicki produced four reports between 2006 and 2011. In 2014 the final report of the working Group on the obligation to extradite or Prosecute (*aut dedere aut judicare*) was presented. See: Barrie, G. (2016). A Synopsis of the International Law Commission's Final Report on the Obligation to Extradite or Prosecute. *South African Yearbook of International Law*, 41, 203-214. <<https://unisapressjournals.co.za/index.php/SAYIL/article/view/8825>> (2023, June, 28).

² United Nations Office of Legal Affairs (2010). *The obligation to extradite or prosecute (aut dedere aut judicare). Survey of multilateral instruments which may be of relevance for the work of the International Law Commission on the topic "The obligation to extradite or prosecute (aut dedere aut judicare)". A/CN.4/630*, 323 <https://legal.un.org/ilc/documentation/english/a_cn4_630.pdf> (2023, July, 03).

³ UN iLibrary (2001). International Convention for the suppression of counterfeiting currency 1929. Treaty Series 1911, 418-418 <<https://www.un-ilibrary.org/content/books/9789210454414s004-c007>> (2023, July, 03).

The underlying principle for the mechanism enshrined in the Geneva Conventions is “the establishment of universal jurisdiction over grave breaches of the Conventions”¹. The imperative to implement measures against an alleged offender remains unencumbered by any jurisdictional constraints imposed by individual states. In addition to this, the mechanism also provides an obligation to prosecute and as an alternative, the accused may be extradited. An alleged offender is obliged to be prosecuted regardless of whether or not another party seeks extradition.

(3) Extradition and prosecution are offered as options under a number of regional extradition conventions. These conventions are concluded between states “agreeing to extradite persons for ordinary crimes or to submit them to their own system for prosecution”².

Regional treaties on extradition are often concluded in addition to bilateral treaties. Regional conventions on extradition can change, supplement bilateral treaties, and impose obligations on the parties to amend national legislation. The conclusion of regional conventions on extradition contributes to the harmonization of national extradition legal systems.

Within the third group, we will consider the conventions concluded within the American (“Bustamante Code” 1928, Inter-American Convention on Extradition 1981, Inter-American Convention on Forced Disappearance of Persons 1994) and European (European Convention on Extradition 1957) contexts, the League of Arab States Convention on the Extradition 1952, ECOWAS Convention on Extradition of 1994.

The conventions concluded within the American and European regional systems “appear to be the most influential”³.

The American conventions relating to extradition appear to be among the first to provide for a combination of extradition and prosecution options. The Convention on Private International Law (“Bustamante Code”)⁴ in Article 344 establishes:

“In order to render effective the international judicial competence in penal matters, each of the contracting States shall accede to the request of any of the others for the delivery of persons convicted or accused of crime, if in conformity with the provisions of this title, subject to the dispositions of the international treaties and conventions containing a list of penal infractions which authorize the extradition”. Article 345 stipulates: “The contracting States are not obliged to hand over their own nationals. The nation which refuses to give up one of its citizens shall try him”.

The 1981 Inter-American Convention on Extradition⁵ holds that a state refusing to accede to extradition requests shall, in turn, prosecute the accused within its own jurisdiction “when its laws or other treaties so permit”.

Article 8 “Prosecution by the Requested State” states: “If, when extradition is applicable, a State does not deliver the person sought, the requested State shall, when its laws or other treaties so permit, be obligated to prosecute him for the offense with which he is charged, just as if it had been committed within its territory, and shall inform the requesting State of the judgement handed down”. This requires a state “to use any of its ordinary jurisdictional bases to prosecute a person for whom extradition is refused”⁶.

The Inter-American Convention on Forced Disappearance of Persons⁷, while addressing various repercussions of enforced disappearance, provides for the obligation to extradite or prosecute.

¹ United Nations Office of Legal Affairs (2010). *The obligation to extradite or prosecute (aut dedere aut judicare). Survey of multilateral instruments which may be of relevance for the work of the International Law Commission on the topic “The obligation to extradite or prosecute (aut dedere aut judicare)”*. A/CN.4/630, 329. <https://legal.un.org/ilc/documentation/english/a_cn4_630.pdf> (2023, July, 03).

² Gallant, K. S. (2022). *International Criminal Jurisdiction-Whose Law Must We Obey?* Oxford: Oxford University Press, 523.

³ United Nations Office of Legal Affairs (2010). *The obligation to extradite or prosecute (aut dedere aut judicare). Survey of multilateral instruments which may be of relevance for the work of the International Law Commission on the topic “The obligation to extradite or prosecute (aut dedere aut judicare)”*. A/CN.4/630, 332. <https://legal.un.org/ilc/documentation/english/a_cn4_630.pdf> (2023, July, 03).

⁴ Convention of Private International Law of 1928 (Bustamante Code). OAS. Treaty Series, 23.

⁵ OAS (1981). Inter-American Convention on Extradition. *WhatConvention.Org* <<https://www.whatconvention.org/en/ratifications/298>> (2023, July, 03).

⁶ Gallant, K. S. (2022). *International Criminal Jurisdiction-Whose Law Must We Obey?* Oxford: Oxford University Press, 523.

⁷ OAS (1994). Inter-American Convention on Forced Disappearance of Persons. *UN Digital Library*. <<https://digitallibrary.un.org/record/483546>> (2023, July, 02).

Article IV of the Convention contains a provision that “Every State Party shall, moreover, take the necessary measures to establish its jurisdiction over the crime described in this Convention when the alleged criminal is within its territory and it does not proceed to extradite him”.

Article VI of this Convention provides that if a “State Party does not grant the extradition, the case shall be submitted to its competent authorities as if the offense had been committed within its jurisdiction, for the purposes of investigation and when appropriate, for criminal action, in accordance with its national law. Any decision adopted by these authorities shall be communicated to the state that has requested the extradition”.

The European Convention on Extradition¹ incorporates provision combining the options of extradition and prosecution.

Article 1 of the European Convention enshrines the obligation to extradite: “The Contracting Parties undertake to surrender to each other, subject to the provisions and conditions laid down in this Convention, all persons against whom the competent authorities of the requesting Party are proceeding for an offence or who are wanted by the said authorities for the carrying out of a sentence or detention order”.

Article 6 contains an *aut dedere aut judicare* clause, imposing the following: “If the requested Party does not extradite its national, it shall at the request of the requesting Party submit the case to its competent authorities in order that proceedings may be taken if they are considered appropriate. For this purpose, the files, information and exhibits relating to the offence shall be transmitted without charge... The requesting Party shall be informed of the result of its request”.

The Economic Community of West African States (ECOWAS) Convention on Extradition of 1994² is also based on the general obligation of States Parties to extradite individuals at the request of the requesting State (Article 2). Extradition may be refused, for example, if the request concerns a national of the requested State. If extradition is denied, there is an alternative obligation to prosecute the alleged perpetrator.

Article 10 of the ECOWAS Convention on Extradition establishes: „1. The extradition of a national of the requested State shall be left to the discretion of that State. National status is assessed at the time of the commission of the offense for which extradition is requested. 2. The requested State which does not extradite its national shall, at the request of the requesting State, submit the case to the competent authorities so that legal proceedings can be instituted if necessary. To this end, the files, information and objects relating to the offense will be transmitted free of charge either by diplomatic means or by any other means which will be agreed between the States concerned. The requesting State will be informed of the follow-up which will have been given to its request“.

A similar provision is contained in the League of Arab States Convention on the Extradition of 1952. Article 7 of the Convention provides for the possibility of refusing to extradite own citizen, but with the condition that such a person be prosecuted by requested state³.

(4)The fourth category of conventions containing an *aut dedere aut judicare* clause, according to the classification proposed by ILC, are conventions that establish clear obligations for member states to detain a criminal suspect on their territory and either extradite him or refer the case to their own authorities for criminal prosecution (“the Hague Convention formula”).

This principle is formulated in Art. 7 of the Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft 1970⁴, Art. 7 of the Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation 1971⁵, Art. 7 of the Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, Including Diplomatic Agents 1973⁶.

¹ Council of Europe (1957). *European Convention on Extradition*, 24 <<https://rm.coe.int/1680064587>> (2023, July, 22).

² The Economic Community of West African States (1994). *Convention on Extradition*. *Journal Officiel de la CEDEAO* <http://65.52.131.71/bndgtcp/opac_css/daril/A-PI-8-94.pdf> (2023, July, 22).

³ The League of Arab States (1952). *Convention on the Extradition* <https://haqqi.s3.eu-north-1.amazonaws.com/2014-04/HRIDRL0142_ArabCriminalExtradition_.pdf> (2023, July, 22).

⁴ United Nations (1970). *Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft*, 860, 105. <<https://treaties.un.org/doc/db/terrorism/conv2-english.pdf>> (2023, July, 22).

⁵ United Nations (1971). *Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation*, 974, 178. <<https://treaties.un.org/doc/Publication/UNTS/Volume%20974/volume-974-I-14118-english.pdf>> (2023, July, 22).

⁶ United Nations (1973). *Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, Including Diplomatic Agents*, 1035, 167. <https://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/conventions/9_4_1973.pdf> (2023, July, 22).

Thus, Article 7 of the Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft, signed in the Hague on 16 December 1970, sets out that: “The Contracting State in the territory of which the alleged offender is found, shall, if it does not extradite him, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution.” The Hague Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft explicitly establishes the obligation of the state in which the accused is located to initiate prosecution if extradition is not carried out.

As Plachta M. pointed out, the Hague Convention formula can be categorized into two distinct variants: “(a) the alternative obligation to submit a case for prosecution is subject, where a foreigner is involved, to whether a State has elected to authorize the exercise of extraterritorial jurisdiction; (b) the obligation to submit a case for prosecution only arises when a request for extradition has been refused”¹.

The majority of treaties incorporating the Hague formula also incorporate a clause stipulating that the “authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any ordinary offence of a serious nature under the law of that State party”. This provision was included to avoid the possibility of invoking political grounds, which could lead to misunderstandings between states. Therefore, the usual procedures relating to serious crimes, both in relation to extradition and criminal proceedings, are subject to application.

Based on the analysis of the conventions containing the *aut dedere aut judicare* clause, two main groups can be distinguished depending on the relationship between the obligations to extradite or prosecute. The first group of conventions includes provisions that impose an obligation to extradite, and criminal prosecution is an obligation only in case of refusal to extradite. Therefore, in this case, priority is given to extradition. Examples of such conventions can be the International Convention for the Suppression of Counterfeiting Currency of 1929 (Article 9), the African Union Convention on the Prevention and Combating of Corruption (Article 15).

The second group of conventions includes provisions that impose an obligation to prosecute. Extradition is also a possible option in this case, however, extradition is obligatory if the state will not prosecute. Examples of such conventions are: the Hague Convention on the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft (Article 7), the Convention Against Torture (Article 7). For instance, the obligation to prosecute an alleged perpetrator of acts of torture is independent of a prior request for extradition. However, the alternative provided to a State under Article 7 of the Convention is applicable only when an extradition request has been submitted. The obligation to prosecute can be absolute if no request for extradition has been received.

The important thing to pay attention to – the different wording of the treaties suggests that the requirement to prosecute differs between them. Furthermore, a notable distinction lies in the fact that certain treaties address crimes under universal jurisdiction, in accordance with customary international law, while others do not.

It is pertinent to acknowledge that the obligation to either extradite or prosecute under a treaty is applicable solely to events that transpired after the treaty’s entry into force for the respective State unless a divergent intention is evident from the treaty or established through other means.

Conclusions. The goal of joint efforts by States to fight impunity for international and transnational crimes committed finds practical expression in numerous conventions that, among other provisions, include the obligation to either extradite or prosecute (the *aut dedere aut judicare* principle).

The principle *aut dedere aut judicare* is enshrined in conventions of various natures: these conventions can relate to both international crimes and ordinary crimes of international concern; these can be universal and regional conventions (international humanitarian law treaties, treaties against genocide, enslavement, piracy, the hijacking of aircraft, drug trafficking, terrorism and others), as well as bilateral extradition treaties; these can be both substantive treaties and procedural conventions.

There are different classifications of treaties containing *aut dedere aut judicare* clause. According to the International Law Commission, conventions including provisions on the obligation to extradite or prosecute have been classified into the following four categories: (1) The International Convention for the Suppression of Counterfeiting Currency and other conventions following the same model; (2) The Geneva Conventions for the protection of war victims and the Protocol additional to the Geneva

¹ Plachta, M. (1999). *Aut Dedere Aut Judicare: An Overview of Modes of Implementation and Approaches*. *Maastricht Journal of European and Comparative Law*, 6(4), 360.

Conventions of 12 August 1949, and relating to the protection of victims of international armed conflicts (Protocol I); (3) Regional conventions on extradition; (4) The Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft and other conventions following the same model (“the Hague Convention formula”).

All conventions containing the the *aut dedere aut judicare* clause can be divided into two main groups, depending on the relationship between the obligations to extradite or prosecute. The first group includes provisions that impose an obligation to extradite, and criminal prosecution is an obligation only in case of refusal to extradite. Therefore, in this case, priority is given to extradition. The second group of conventions includes provisions that impose an obligation to prosecute; extradition is also a possible option in this case, however, extradition is obligatory if the state will not prosecute. The obligation to prosecute can be absolute if no request for extradition has been received.

A detailed analysis of the conventions with the *aut dedere aut judicare* clause allows to conclude that although an *aut dedere aut judicare* mechanism is one of the effective instruments in combating impunity for international and transnational crimes, it has its weaknesses. For instance, the content of the conventions does not always make it possible to identify a clear legal framework for a state facing the choice of extradition or prosecution. It is also important to acknowledge that *aut dedere aut judicare* clause is not coordinated among conventions that incorporate this provision. The comprehensive analysis of the obligation to either extradite or prosecute, as stipulated in the relevant conventions demands a thorough scrutiny of each individual scenario.

It should be noted that as a result of the conclusion of a growing number of treaties that include an *aut dedere aut judicare* clause, it would appear that the obligation to extradite or prosecute is in the process of formation under customary international law. The question of whether there is an obligation to extradite or prosecute in customary international law requires its own separate further study.

References:

1. Amnesty International Publications (2009). *International Law Commission: The Obligation To Extradite Or Prosecute (Aut Dedere Aut Judicare)*, 22-23.
2. Barrie, G. (2016). A Synopsis of the International Law Commission’s Final Report on the Obligation to Extradite or Prosecute. *South African Yearbook of International Law*, 41, 203-214. <<https://unisapressjournals.co.za/index.php/SAYIL/article/view/8825>> (2023, June, 28).
3. Bassiouni, M. Ch., Wise, E. M. (1995). *Aut Dedere Aut Judicare: The Duty to Extradite or Prosecute in International Law*. Dordrecht: Martinus Nijhoff.
4. Caligiuri, A. (2018). Governing International Cooperation in Criminal Matters: The Role of the *aut dedere aut judicare* Principle. *International Criminal Law Review*, 18(02), 246-257.
5. Caligiuri, A. (2018). Governing International Cooperation in Criminal Matters: The Role of the *aut dedere aut judicare* Principle. *International Criminal Law Review*, 18(02), 247-254.
6. Convention of Private International Law of 1928 (Bustamante Code). OAS. Treaty Series, 23.
7. Council of Europe (1957). *European Convention on Extradition*, 24 <<https://rm.coe.int/1680064587>> (2023, July, 22).
8. Gallant, K. S. (2022). *International Criminal Jurisdiction-Whose Law Must We Obey?* Oxford: Oxford University Press.
9. Mattarollo, R. (1998). Impunity and international law. *Revue québécoise de droit international*, 11(1), 88. <https://www.sqdi.org/wp-content/uploads/11.1_-_mattarollo.pdf> (2023, June, 25).
10. OAS (1981). Inter-American Convention on Extradition. *WhatConvention.Org* <<https://www.whatconvention.org/en/ratifications/298>> (2023, July, 03).
11. OAS (1994). Inter-American Convention on Forced Disappearance of Persons. *UN Digital Library*. <<https://digitallibrary.un.org/record/483546>> (2023, July, 02).
12. Plachta, M. (1999). *Aut Dedere Aut Judicare: An Overview of Modes of Implementation and Approaches*. *Maastricht Journal of European and Comparative Law*, 6(4), 360.
13. The Economic Community of West African States (1994). Convention on Extradition. *Journal Officiel de la CEDEAO* <http://65.52.131.71/bndgtcp/opac_css/daril/A-P1-8-94.pdf> (2023, July, 22).
14. The League of Arab States (1952). *Convention on the Extradition* <https://haqqi.s3.eu-north-1.amazonaws.com/2014-04/HRIDRL0142_ArabCriminalExtradition_.pdf> (2023, July, 22).
15. UN iLibrary (2001). *International Convention for the suppression of counterfeiting currency* <<https://www.un-ilibrary.org/content/books/9789210454414s004-c007>> (2023, July, 03).
16. United Nations (1970). *Convention for the Suppression of Unlawful Seizure of Aircraft* <<https://treaties.un.org/doc/db/terrorism/conv2-english.pdf>> (2023, July, 22).
17. United Nations (1971). *Convention for the Suppression of Unlawful Acts against the Safety of Civil Aviation* <<https://treaties.un.org/doc/Publication/UNTS/Volume%20974/volume-974-I-14118-english.pdf>> (2023, July, 22).

18. United Nations (1973). *Convention on the Prevention and Punishment of Crimes against Internationally Protected Persons, Including Diplomatic Agents* <https://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/conventions/9_4_1973.pdf> (2023, July, 22).
19. United Nations (1996). *Draft Code of Crimes against the Peace and Security of Mankind with commentaries Commentary to Article 8. Para. 3. International Law Commission. Report of the International Law Commission on the Work of its Forty-Eighth Session. U.N. Doc. A/51/10* <untreaty.un.org/ilc/texts/instruments/english/commentaries/7_4_1996.pdf> (2023, June, 07).
20. United Nations (2012). *Resolution 67/1, 22* <[https://regnet.anu.edu.au/sites/default/files/files/ROL/A-RES-67-1\(1\).pdf](https://regnet.anu.edu.au/sites/default/files/files/ROL/A-RES-67-1(1).pdf)> (2023, June, 22).
21. United Nations Office of Legal Affairs (2010). *The obligation to extradite or prosecute (aut dedere aut judicare). Survey of multilateral instruments which may be of relevance for the work of the International Law Commission on the topic "The obligation to extradite or prosecute (aut dedere aut judicare"* <https://legal.un.org/ilc/documentation/english/a_cn4_630.pdf> (2023, July, 03).
22. United Nations Office of Legal Affairs (2010). *The obligation to extradite or prosecute (aut dedere aut judicare). Survey of multilateral instruments which may be of relevance for the work of the International Law Commission on the topic "The obligation to extradite or prosecute (aut dedere aut judicare."* <https://legal.un.org/ilc/documentation/english/a_cn4_630.pdf> (2023, July, 03).
23. United Nations Office of Legal Affairs (2011). *Sixty-third session. Fourth report on the obligation to extradite or prosecute (aut dedere aut judicare) by Zdzislaw Galicki, Special Rapporteur. A/CN.4/648.* <https://legal.un.org/ilc/documentation/english/a_cn4_648.pdf> (2023, June, 24).

THEORETICAL AND HISTORICAL PROBLEMS OF LAW AND POLITICS

DOI: 10.46340/eppd.2023.10.4.5

Oleksandr Kalian, PhD in Law

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-2345-3929>

Poltava State Agrarian University, Ukraine

Bohdan Strilets, PhD in Law

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-7043-7329>

Poltava State Agrarian University, Ukraine

Olesia Dubovych, PhD in Law

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0003-3390-1393>

Poltava State Agrarian University, Ukraine

SOME HISTORICAL, LEGAL AND PROCEDURAL ASPECTS OF FUNCTIONING JEWRY'S SPIRITUAL ZIONISM AND FOLKISM

The academic article deals with some political and legal issues of Jewry's spiritual Zionism and Folkism of in the late XIXth – early XXth century. Substantiating the idea of the Jewry as a nation – religious or political – and understanding its future, intellectual leaders offered different versions of this future. The article discusses the separation of the two dominant approaches in the Jewish intellectual milieu. In particular, the idea of Jewry as a "cultural-historical" nation or, as researchers note, the idea of "Folkism" or autonomism developed. Another approach that spread in the late nineteenth and early twentieth centuries was the idea of Jewry as a "spiritual nation." This article analyzes the content of these two views. It is revealed that Ahad Ha'am, a distinguished figure within Jewish intellectual communities and the originator of "spiritual Zionism", ardently defended his perspective on the immediate challenges confronting the Jewish nation through numerous writings. His main emphasis was on the importance of Jewish self-preservation. The body of work by Ahad Ha'am reflected a striking disparity between the outlooks of Western European Jews and their "Eastern" (Russian) counterparts regarding the future of the Jewish nation. Western Zionists harbored the ambition of establishing a Jewish state in Eretz Yisrael. On the contrary, "Eastern" Zionists like Ahad Ha'am envisioned only a "spiritual center" in Eretz Yisrael. Furthermore, while Western Zionists considered legislative equality a boon, Ahad Ha'am perceived it as a potential detriment to Jewish nationality by the end of the period under review. Despite the fragmentation at the level of ideas and political and legal practice, Jewry was the force that in one way or another demonstrated a policy that was contrary to the aspirations of the official circles of the Russian Empire.

Keywords: Spiritual Zionism, Folkism, Judaism, nation, Jewish state.

Relevance of research. When substantiating the idea of the existence of Jewry as a nation, whether religious or political one, and when comprehending its future, intellectual leaders offered various options for it. The latter is reflected in the distinction of two ideas dominating the Jewish intellectual milieu. In particular, the idea of Jews as a "cultural and historical" nation or, as researchers note, the idea of "Folkism" or autonomism, has developed. Another idea that spread in the late nineteenth and early twentieth centuries was that of Jews as a "spiritual nation." This article will focus on the content of these two views.

An overview of recent research and publications. It should be noted that certain issues of the Jewish national minority's spiritual Zionism and Folkism were studied in the works of such scholars

as: F. Kandel, S. Ettinger, A. Lokshin, O. Naiman, and others. However, the need to analyze them in the political and legal aspect is conditioned by the need for a modern impartial assessment of the relevant ideological foundations' impact on the formation of the status of Jewry as a nation, taking into account the temporal changes in social relations.

The purpose of the article is to analyze the academic papers and results of the Russian autocracy's rule-making activities concerning the Jewish national minority, taking into account the ideological concepts of Zionism and Folkism in the late XIXth – early XXth centuries.

Presentation of materials. The spiritual Zionist Ahad Ha'am was the creator of the ideology of a "spiritual center" that was to appear in the Holy Land. It took him a long time to come to this conviction. Analyzing his works published from the late 1880s, we find that Ahad Ha'am discussed the problems of the nation in a number of publicistic papers, among which were the following: *The Wrong Way* (1889), *The Complaints of a Friend* (1890), *Man in His Tent* (1891), *Law and Mercy* (1891), *Premature and Belated* (1891), *Two Worlds* (1892), *Priest and Prophet* (1893), *Slavery in Freedom* (1893), *Teachings of the Heart* (1895), *The State of the Jews and the "Need of the Jews"* (1897), *National Ethics* (1899), and others.

Rejecting the remarks of those who argued that the Jews "were no longer a separate nation" and that religion was "the only bond" that held them together, Ahad Ha'am stated: "In ourselves, who feel our Jewish nationality inside, every attempt to deny, by means of purely external evidence, what we feel internally, evokes only well-deserved laughter." He asked the question: "What makes us worse than other peoples and tribes?"¹. Realizing that "they were not worse," Ahad Ha'am formulated the task of "directing their activities to revitalize hearts," to strengthen the will to "national life"².

He noted the positive traits of Jews, highlighting among them unity, charity, compassion, respect for parents and teachers, concern for the public good, and, most notably, he pointed out as a positive feature the ability to seek external protection. However, according to Ahad-Ha'am, Jews had lost that ability³.

Asserting that the main issue to be resolved was the question of Jewish self-preservation, Ahad Ha'am noted that the bad aspects of public life that "enemies" reproached Jews with and the good aspects that Jews were usually proud of could not be put "neither in favor nor against" because they had appeared on their own as a consequence of the existence of Jewry in a foreign land. "...We've received both good and bad from these conditions," Ahad Ha'am noted⁴.

Reflecting on the accusations against Jews, on the contempt and hatred for them, Ahad Ha'am noted that for many centuries, until the end of the Middle Ages, hatred of Jews could be perceived as "the health of European society," because it had been perfectly consistent "with all other views and feelings that had prevailed in the world"⁵. However, the thinker noted that each generation had individual righteous people who climbed to the highest rung of the moral ladder and were imbued with absolute mercy; those people sincerely believed that if all of humanity had climbed to such a rung with them, the earth would have turned into Eden, and therefore they told their students: "Judge each person in the direction of justification..."⁶.

According to the thinker, the duty of every nation was to "live and develop to the maximum possible extent", but at the same time, every nation had to recognize the right of other nations to fulfill this duty without hindrance, so that "patriotism", by which Ahad Ha'am understood "national selfishness", did not lead to a violation of the boundaries of justice and to the ruin of other nations for the sake of "their own good". He was convinced that a person should not feel disharmony both "in the tent," i.e. at home, and outside the "tent"⁷.

Among the causes of disharmony, Ahad Ha'am named the ideas that were reflected in the laws, which, in one case, were premature and, in the other one, belated. In his opinion, an example of such a backward or belated idea was the idea of "returning to Zion"⁸. At the same time, he was convinced that "there was not a single idea in the world that would reach the level of an active factor in life and that would

¹ Ахад-Гаам (1916). *Избранные статьи*: Не тем путем. Петроград: Восток, 106.

² Ibid, 115.

³ Ахад-Гаам (1919). *Избранные сочинения*: Нарекания друга. Москва: Сафрут, 1, 16.

⁴ Ibid, 15.

⁵ Ibid: Два мира. Москва: Сафрут, 1, 109.

⁶ Ibid: Закон и милосердие. Москва: Сафрут, 1, 78.

⁷ Ibid: Человек в своем шатре. Москва: Сафрут, 1, 39.

⁸ Ibid: Преждевременное и запоздавшее. Москва: Сафрут, 1, 92.

not have ministers who would devote all their strength and mental thoughts to it, and only to it, when it emerged. Those people looked at the whole of life and "only from the point of view of that idea of theirs," and only in accordance with it they wanted to "correct the world"¹.

It is significant that Ahad Ha'am did not accept the Western European practice of equalizing Jews' rights with those of other nations. Why? He believed that a Jew emancipated in the Western European way, and in particular a French Jew, was in "internal slavery." This is exactly what he wrote in the aforementioned work *Slavery in Freedom*, which can be seen as the starting point for the development of his theory of "spiritual Zionism."

According to Ahad-Ha'am, this slavery ("in freedom") was disguised as "external freedom," and French Jews had received it along with civil rights a hundred years earlier, although it revealed itself "in its entirety and completeness" only at the end of the nineteenth century². Ahad Ha'am also spoke of the "spiritual slavery" of French Jews, and this "spiritual slavery" was only half the price that Western European Jews had paid for their equality³. From the thinker's point of view, "mental slavery" was even more difficult for a Jew in Western Europe.

Ahad Ha'am was definitive believing that those who wanted to become like French citizens and renounced "their Jewish nationality" had no right to return to it⁴. That is, a Jew in France lost the right to be called a Jew.

Speaking of Western European Jews' "moral slavery", Ahad Ha'am noted: "I look at all this and ask myself: should I envy their rights? And I answer this question firmly and convincingly: no, and a hundred times no! Neither them nor their rights. I may not have rights, but I will not sell my soul for them"⁵. These words reflected the tragedy of the situation, realized by one of the intellectual giants of Russian Jewry, who realized that in the societies of the time, a Jew gaining rights lost something much greater: their soul. Thus, for a Jew, equal rights resulted in the loss of their essence, their freedom. The thinker asserted: "I will not sell this spiritual freedom of mine – let whoever wants to laugh – for any "rights" in the world"⁶.

According to Ahad Ha'am, the creation of a Jewish state (in Palestine or elsewhere) was not a way out of the situation. First, the resettlement of Jews from the countries of dispersion would take decades. In addition, Ahad Ha'am doubted the ability of Eretz Yisrael (Land of Israel) to accept the entire Jewish population of the world. Therefore, secondly, Ahad Ha'am pointed out that the problem of Jewish life in the countries of dispersion would not be solved in this way (through the creation of a state). Therefore, he advocated the creation of a spiritual center of the Jewish nation in Eretz Yisrael. The thinker emphasized: "This Palestinophilism is neither a part of Jewry nor an addition to it, but Jewry itself in all its integrity, ... its whole purpose is to turn the heart's lively aspiration for the people's unity, for its revival and free development on universal principles into the central determining point"⁷. The author called: "Let us be ... steadfast. Let others look for "life" in material work alone, which is too much for them; we will find life in spiritual work – each in their own field"⁸.

Adherence to this point of view led to the fact that after attending the First Zionist Congress, where his ideas did not find a significant number of supporters, Ahad Ha'am did not participate in subsequent congresses. His supporters, including M. Buber, H. Weidmann, L. Motzkin, and B. Fayvel, formed the Democratic Faction only later, at the Fifth Zionist Congress (1901).

A few months later, reflecting on the results of the First Zionist Congress and the needs of Jewry, Ahad Ha'am again turned to Western Europe's political practice, which was characterized by Jews' equality before the law. And again he wrote with sadness: "In the West, where the Jews are equal before the law, their material condition is not very difficult unlike their spiritual condition: they strive to enjoy all the benefits of their formal equality, but this is impossible; they try to become part of the community in the country where they were born, but they are kept at a distance; they hope for love and brotherhood, but they encounter hatred and contempt on all sides; they know that they are in no way inferior to their neighbors in

¹ Ibid: Жрец и пророк. Москва: Сафрут, 1, 124.

² Ахад-Гаам (1916). *Избранные статьи*: Рабство в свободе. Петероград: Восток, 39-40.

³ Ibid, 40.

⁴ Ibid, 46.

⁵ Ibid, 55.

⁶ Ibid, 56.

⁷ Ахад-Гаам (1919). *Избранные сочинения*: Жрец и пророк. Москва: Сафрут, 1, 129.

⁸ Ibid, 134.

ability and virtue, but they are constantly reminded that they belong to an inferior race and are not worthy of rising to the level of the Aryans, etc. etc. etc."¹.

Being convinced that it was unrealistic to gather all the Jews scattered across the earth within a Jewish state in a natural way, Ahad Ha'am noted, criticizing T. Herzl's idea, that the creation of a Jewish state would not put an end to material hardship, since, in his opinion, "the material well-being of the Jews would always... depend on the economic condition and cultural development of the peoples among whom they were scattered"². Therefore, he was convinced that the only real basis for Zionism was "another need" – a spiritual one³.

It is noteworthy that Ahad Ha'am drew attention to the two forms of the spiritual "problem": the first one was characteristic of the West while the second one – of the East, which explained the fundamental difference, from his point of view, between Western "Zionism" and Eastern "Palestinianism." But, according to the thinker, the First Zionist Congress focused only on the first form, paying too little attention to the second one.

The Western Jew is unhappy because he is not accepted by Western society, and when he tries to return to his own people, he is not satisfied with the lifestyle and "horizons of Jewish society" – he has already got accustomed to greater breadth in the social and political sphere. He is also not satisfied with the intellectual sphere, the sphere of national culture, because this culture "has not played any role in his initial upbringing" and remains a "closed book" for him. In such a state, the Western Jew mentally turns to the land of his ancestors and thinks that it would be good to create his own state on that land⁴.

Ahad-Ha'am pointed out that Western European Jews understood that not all Jews would be able to move from their places and head to Palestine, but they realized that "the very existence of a Jewish state would raise respect for the Jews who would remain in the diaspora," and besides, "fellow citizens would no longer ... keep them at a distance, as slaves who were entirely dependent on the hospitality of others." The thinker considered this as the basis of Western Zionism and the secret of its appeal.

As for "Eastern Palestinophilism," the thinker noted that it also began as a political movement, but since it was, as he believed, the result of "material misery," it was not satisfied with "a surge of feelings and beautiful phrases," but began to manifest itself in concrete steps, such as the creation of colonies on the Palestinian land. However, it quickly became clear that Palestinophilia could not "alleviate the Jewish need one iota"⁵. The Jews in the East experienced not only material but also spiritual need and a spiritual "tragedy."

According to Ahad Ha'am, the Eastern form of spiritual need was completely different from the Western one: in the West it was a problem of Jews while in the East it was a problem of Jewry. The former concerns the individual while the latter refers to the nation. The former is experienced by the Jews who have received a European education, the latter – by those Jews who have been raised Jewishly. The former is a product of anti-Semitism, the latter is a natural product of a genuine connection to a millennial culture⁶.

The conviction that the people's spirit needed to be further developed by absorbing the basic elements of a "common culture" from the surrounding world led Ahad Ha'am to the conclusion that the conditions of life in the diaspora were not suitable for this. However, Jewry "does not need an independent state; it is enough for it to have favorable conditions for development in its native land: a large enough settlement of Jews has been formed to be able to work without hindrance in all branches of civilization, from agriculture and crafts to science and literature."⁷

Ahad Ha'am believed that such a Jewish settlement, as it grew, would eventually become the center of the nation, where its spirit would find expression "in all its purity and would turn in all directions to the highest degree of perfection of which it was capable." From this center, the "spirit of Jewry" would then spread to the entire periphery and maintain the "integrity and unity of our people."

¹ Ахад-Гаам (1992). Государство евреев и «нужда евреев». *Хроники Иерусалима*. <<https://www.rjews.net/gazeta/Lib/Ahad-ha-am/ahad-ha-am.html>> (2023, July, 01).

² Ibid.

³ Ibid.

⁴ Ibid.

⁵ Ibid.

⁶ Ibid.

⁷ Ibid.

Emphasizing that the "political Zionists of the West" would not understand this approach, the thinker, in turn, stated that "political Zionism could not satisfy Jews who were truly concerned about Jewry" and emphasized that the Jewish state was a "safe haven" for the "spirit of Jewry" and the "cultural bonds" that united the nation¹.

At the end of the century, Ahad Ha'am turned to the question of the "new Jews." What did the thinker mean by this phrase? He noted that thousands of Jews who had been brought up outside of Jewish traditions since childhood and had never felt their burden, and those who had thrown off this burden in adulthood, returned to their people and "raised the flag of Jewish nationality high," without returning to the Jewish religion, to adherence to "its views" and to the fulfillment of its laws. These, according to Ahad-Ha'am, were the "new Jews" who did not feel separated from the people because of contradictions in religious views and therefore did not feel the need to win the people over to their side in everything related to religion and faith². For these people, the awareness of Jewish nationality is exclusively a "tribal feeling" that does not require any other duty from its bearers than to love their people and work for their benefit, without restricting the individual's personal freedom "in the field of views and behavior."

Reasoning in this way, Ahad Ha'am asked the question: what should "we" think of "such" Jews? Could a person really be a "real Jew" "in the national sense" while being "other" in all other senses? He answered himself: "The adherents of law and... religion, of course, answer this question negatively. They still adhere to the old views in its entirety and say that Israel has no nationality outside of religion, that if someone says: "I am a Jew," he should also add: "and I fear the Lord" and take on the burden of the law and commandments like all other members of the house of Israel; without this condition, a "nationalist" is now for them the same as an "enlightened" ("maskil") Jew, i.e., a Jew who has sinned – in other words, a sick member in the national body, which, however, does not need to be cut off and thrown away, but which should be tried to be cured..."³.

At the same time, analyzing the "nationalists," Ahad-Ha'am noted that they were divided into two camps. The "Western" camp answers the question "categorically in the affirmative." They do not take on the "burden of the Law" because it is beyond a person's power to force themselves to believe, nor do they take on the burden of prescriptions because a person who performs religious acts "without heartfelt faith" is a hypocrite. They see their national duty in love for their people and in participation in "national work" – in "unions and alliances, in paying shekels and buying shares." Ahad-Ha'am skeptically noted: some of them agree that the Hebrew language and Jewish history are "wonderful things" that are useful but not necessary for nationalists to know. In all other respects, they do not consider it necessary to change one iota and remain, according to the thinker, "sons of the foreign culture in which they were brought up as children and which they eagerly absorbed at the dawn of their youth"⁴.

The above-mentioned is confirmed by the fact that, on the one hand, there were processes of democratization of the Jewish community (through the development of community self-government, freedom of religion, cultural and community life), and on the other hand, by the fact that the politicization of Jewry as a condition took place within the national and supranational framework⁵.

Conclusions. Thus, to summarize, we can state that:

- in the late nineteenth and early twentieth centuries, two views of the future of the Jewish nation became widespread in the Jewish community on the Ukrainian lands, which were accumulated in the concept of "spiritual Zionism" and "Folkism" or autonomism;
- the founder of "spiritual Zionism" was a prominent representative of Jewish intellectual circles, Ahad Ha'am, who in a number of works, engaging in heated polemics with his opponents, substantiated the urgent tasks that, from his point of view, the Jewish nation faced. Among these tasks, he emphasized, first of all, the task of Jewish self-preservation;
- Ahad Ha'am's work reflected the discrepancy between the worldview positions of Western European and "Eastern" (Russian) Jewry regarding the future of the Jewish nation. While for Western

¹ Ахад-Гаам (1992). Государство евреев и «нужда евреев». *Хроники Иерусалима*. <<https://www.rjews.net/gazeta/Lib/Ahad-ha-am/ahad-ha-am.html>> (2023, July, 01).

² Ахад-Гаам (2003). Национальная этика. *The Wayback Machine*

<<https://web.archive.org/web/20071014025802/https://www.antho.net/library/blau/ag/aga.html>> (2023, July, 01).

³ Ibid.

⁴ Ibid.

⁵ Найман, О. Я. (2003). *Історія євреїв України*. Київ: Ін Юре.

Zionists the ideal was to create a Jewish state in Eretz Yisrael, for "Eastern" Zionists (such as Ahad Ha'am) the ideal was to create only a "spiritual center" in Eretz Yisrael; for the Westerners, legislative equality was a blessing, while Ahad Ha'am viewed it as a loss of nationality for Jews at the end of the period under study;

– despite the existing fragmentation at the level of ideas and political and legal practice, Jewry was a force that in one way or another demonstrated a policy that ran counter to the aspirations of the official circles of the Russian Empire.

References:

1. Ahad Haam (1992). Gosudarstvo evreev i «nuzhda evreev» [The State of the Jews and the "need of the Jews"]. *Hroniki Ierusalima* [Chronicles of Jerusalem] <<https://www.rjews.net/gazeta/Lib/Ahad-ha-am/ahad-ha-am.html>> (2023, July, 01). [in Russian].
2. Ahad Haam (1919). *Izbrannye sochinenija* [Selected writings]: Dva mira [Two Worlds]. Moscow: Safrut, 1, 102-110. [in Russian].
3. Ahad Haam (1919). *Izbrannye sochinenija* [Selected writings]: Zhrec i prorok. [Priest and prophet]. Moscow: Safrut, 1, 122-134. [in Russian].
4. Ahad Haam (1919). *Izbrannye sochinenija* [Selected writings]: Zakon i miloserdie. [Law and mercy]. Moscow: Safrut, 1, 76-80. [in Russian].
5. Ahad Haam (1919). *Izbrannye sochinenija* [Selected writings]: Narekanija druga. [Friend's admonishments]. Moscow: Safrut, 1, 14-20. [in Russian].
6. Ahad Haam (2003). Nacionalnaja etika [National ethics]. *The Wayback Machine* <<https://web.archive.org/web/20071014025802/https://www.antho.net/library/blau/ag/aga.html>> (2023, July, 01). [in Russian].
7. Ahad Haam (1916). *Izbrannye stati* [Selected articles]. Ne tem putem [Wrong way]. Petrograd: Vostok, 104-118. [in Russian].
8. Ahad Haam (1919). *Izbrannye sochinenija* [Selected writings]: Prezhdevremennoe i zapozdavshee [Premature and delayed]. Moscow: Safrut, 1, 89-95. [in Russian].
9. Ahad Haam (1916). *Izbrannye stati* [Selected articles]. Rabstvo v svobode [Slavery in freedom]. Petrograd: Vostok, 34-56. [in Russian].
10. Ahad Haam (1919). *Izbrannye sochinenija* [Selected writings]: Chelovek v svoem shatre [The man in his tent], 1, 34-42. [in Russian].
11. Nayman, O. Ya. (2003). *Istoriia yevreiv Ukrainy* [History of the Jews of Ukraine]. Kyiv: In Yure. [in Ukrainian].

Zveme vás k účasti v časopise!**EVROPSKÝ POLITICKÝ A PRÁVNÍ DISKURZ**

Časopis vychází šestkrát ročně.

Články pro zveřejnění v **prvním (únor)** dílu časopisu jsou přijímány do dne 28. ledna a musí být publikovány do dne 28. února.

Články pro zveřejnění v **druhém (duben)** dílu časopisu jsou přijímány do dne 28. března a musí být publikovány do dne 30. dubna.

Články pro zveřejnění v **třetím (červen)** dílu časopisu jsou přijímány do dne 28. května a musí být publikovány do dne 30. června.

Články pro zveřejnění v **čtvrtém (srpen)** dílu časopisu jsou přijímány do dne 1. srpna a musí být publikovány do dne 31. srpna.

Články pro zveřejnění v **pátém (říjen)** dílu časopisu jsou přijímány do dne 28. září a musí být publikovány do dne 31. října.

Články pro zveřejnění v **šestém (prosinec)** dílu časopisu jsou přijímány do dne 28. listopada a musí být publikovány do dne 31. prosince.

Požadávky k rukopisům:

Objem - 10 - 30 stránek.

Jazyk článků – česky, ukrajinský, angličtina, francouzština, němčina.

U článků podávaných v libovolném jazyce, nezbytně v angličtině musí být uvedeno :

Anotace objemem 1800-1900 znaků, název článku a úplná informace o autorovi: jméno a příjmení, titul, akademický titul, pracovní funkce, postavení, zaměstnání.

Poznámky pod čarou – na každé stránce.

Odkazy na zdroje na konci článku - volitelný.

Bibliografické popisy zdrojů a odkazy by měly být poskytovány na základě norem APA (American Psychological Association).

Ilustrace k článkům (grafické a výkresy) musí být uvedený ve formátu

TIFF nebo JPEG (každá postava v samostatném souboru/dokumentu).

Všimněte si, prosíme, při zpracování ilustrací že v časopisu není použit barevný tisk.

Rukopisy které nesplňují tyto technické požadavky redakční kolégie neregistruje a nebude probírat s účelem tisku a zveřejnění.

Adresa pro korespondenci:

E-mail: admedit@eppd13.cz

eppd13@gmail.com

ediskurs@gmail.com

Web: <http://eppd13.cz>

Adresa:

BEROSTAV DRUŽSTVO, Vlastislavova 562/15, 140 00, Praha 4 – Nusle

PŘÍKLADY ÚPRAVY BIBLIOGRAFICKÉHO POPISU ZDROJŮ A LITERATURY DLE POŽADAVKŮ APA-STYLE

Všeobecná pravidla:

Bibliografický popis zdrojů a literatury v odkazech na každé stránce a v transliterovaném seznamu literatury (references) musí být zpracován na základě norem APA-Style, v souladu s požadavky APA (American Psychological Association). Níže jsou uvedeny příklady zpracování nejběžnějších bibliografických zdrojů. Více informace dostanete na stránce <http://www.apastyle.org>.

Při úpravě bibliografických popisů zdrojů a literatury dejte si pozor na způsob psaní: rovně a kurzivou (*Italic*) a také na postupnost umístění prvků odkazu.

Paginální odkazy na zdroje a literaturu se uvádí v původním jazyce (v jazyce originálů), totiž nepřekládají se a netransliterují se. Citace jsou také uváděny v původním jazyce článku.

Seznam literatury (references) na konci článku se uvádí latinkou. Pokud se musí uvést odkaz na články v písmu cyrilici (včetně článků v ukrajinštině nebo v ruštině) otištěné dříve v časopisech a sbírkách, doporučujeme tuto variantu struktury bibliografických odkazů v sekci References:

- Jméno a příjmení autora/-ů (transliterace);
- Transliterovaný název článku a jeho překlad v angličtině, který má být umístěn v hranatých závorkách: [];
- Název zdroje (transliterace) a překlad jeho názvy v jazyce anglickém: [];
- Výchozí údaje s anglickým zápisem.

V seznamu literatury (references) místo vydání pro zdroje v jazyce anglickém a ukrajinském se uvádí v angličtině, a název nakladatelství se transliteruje.

Pro automatickou transliteraci názvů zdrojů v písmu cyrilici dá se použít další stránky:

- pro zdroje v ruštině: <http://www.translit.ru>,
- pro zdroje v ukrajinštině: <http://www.slovyk.ua/services/translit.php>.

Odkaz na web-zdroje se má sestavit dalším způsobem: jméno autora web-stránky, název stránky, název web-stránky (píše se kurzivou (*Italic*)), adresu web-stránky oddělenou znaky < >: <URL> a pokud je možné datum poslední návštěvy/ náhledu web-stránky v zaoblených závorkách: () . Název měsíce nahlédnutí do web-stránky se uvádí v jazyce článku.

Pro vaše pohodlí jsou následující příklady uvádění zdrojů a literatury rozděleny podle typu zdroje, a každý se uvádí ve dvou variantách po sobě: první je příklad odkazu na každé stránce, druhý je příklad odkazu na stejný zdroj, jenže jak se má uvádět v seznamu literatury (references).

Monografie:

Denning, D.E. (1998). *Information Warfare and Security*. Boston: Addison-Wesley Pub. Co, 99-100.

Denning, D.E. (1998). *Information Warfare and Security*. Boston: Addison-Wesley Pub. Co. [in English].

Somit, A., Peterson, S. (2005). *The Failure of Democratic Nation Building: Ideology Meets Evolution*. New York: Palgrave Macmillan, 5.

Somit, A., Peterson, S. (2005). *The Failure of Democratic Nation Building: Ideology Meets Evolution*. New York: Palgrave Macmillan. [in English].

Тарасов, В. (1997). *Советская дипломатия в период Корейской войны (1950-1953)*. Москва: Научная книга, 134-150.

Tarasov, V. (1997). *Sovetskaya diplomatiya v period Koreyskoy voynyi (1950-1953)* [Soviet diplomacy during the Korean War (1950-1953)]. Moskva: Nauchnaya kniga. [in Russian].

Калюжнова, Н.Я. Лидина, К.Л. Яковсона, А.Я. (2003). *Регион на перекрестке Востока и Запада: глобализация и конкурентоспособность*. Москва: ТЕИС, 14-21.

Kaljuzhnova, N.Ja., Lidina, K.L., Jakobsona, A.Ja. (2003). *Region na perekrestke Vostoka i Zapada: globalizacija i konkurentosposobnost* [The region at the crossroads of the East and West: globalization and competitiveness]. Moscow: TEIS. [in Russian].

Článek v časopise:

Bakircioglu, O. (2007). The Application of the Margin of Appreciation Doctrine in Freedom of Expression and Public Morality Cases. *German Law Journal*, 8, 07, 713-714.

Bakircioglu, O. (2007). The Application of the Margin of Appreciation Doctrine in Freedom of Expression and Public Morality Cases. *German Law Journal*, 8, 07, 713-714. [in English].

Musilová, K. (2017). Možnosti aplikace konceptu postmateriálního štěpení na substátních úrovních. *Central European Political Studies Review*, 19(1), 55-75.

doi:<http://dx.doi.org/10.5817/CEPSR.2017.1.55>

Musilová, K. (2017). Možnosti aplikace konceptu postmaterialního štěpení na substátních úrovních. *Central European Political Studies Review*, 19(1), 55-75. doi:<http://dx.doi.org/10.5817/CEPSR.2017.1.55> [in Czech].

Nye, J.S., Owens, W.A. (1996). America's Information Edge. *Foreign Affairs*, March/April, 49-67.

Nye, J.S., Owens, W.A. (1996). America's Information Edge. *Foreign Affairs*, March/April, 49-67. [in English].

Задорожній, О., Медведєва, М. (2006). Імплементация міжнародних стандартів захисту прав людини в сфері боротьби з інфекційними хворобами в національному праві України. *Український часопис міжнародного права*, 1, 64-76.

Zadorozhnyi, O., Medvedieva, M. (2006). Implementatsiia mizhnarodnykh standartiv zakhystu prav liudyny v sferi borotby z infektsiinymy khvorobamy v natsionalnomu pravi Ukrainy [Implementation of international human rights standards to combat infection disease in domestic law Ukraine]. *Ukrainskyi chasopys mizhnarodnoho prava* [Ukrainian Journal of International Law], no. 1, 64-76. [in Ukrainian].

Teze a myšlenky konference:

Григор'єва, Х.А. (2016). Правові аспекти приватного інвестування у створення сільськогосподарських кооперативів. *Правові та інституційні механізми забезпечення розвитку держави та права в умовах євроінтеграції: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (20 травня 2016 р., м. Одеса)*, 1, 557-559.

Grigorieva, H.A. (2016). Pravovi aspekti privatnogo investuvannya u stvorennia silskogospodarskikh kooperativiv. [Legal aspects of private investment in the creation of agricultural cooperatives]. *Pravovi ta institucijni mekhanizmi zabezpechennia rozvitku derzhavi ta prava v umovah evrointegracii: materialy Mizhnarodnoi naukovo-praktichnoi konferencii (20 travnya 2016 r., m. Odesa)*. [Legal and institutional mechanisms the development of state and law in the conditions of European integration: materials of the International Scientific and Practical Conference (May 20, 2016, Odesa)], 1. 557-559. [in Ukrainian].

Давиденко, М.Л., Сірик, О.М. (2013) Сучасні проблемні питання тлумачення статті 152 Кримінального кодексу України. *Правове життя сучасної України: матеріали Міжнародної наукової конференції професорсько-викладацького та аспірантського складу (м. Одеса, 16-17 травня 2013 р.)*, 2, 284-285.

Davidenko, M.L., Sirik, O.M. (2013) Suchasni problemni pitannya tлумachennya statti 152 Kriminal'nogo kodeksu Ukraini. [Current issues of interpretation of Article 152 of the Criminal Code of Ukraine]. *Pravove zhyttia suchasnoi Ukraini: materialy Mizhnarodnoi naukovoï konferencii profesorsko-vikladackogo ta aspirantskogo skladu (m. Odesa, 16-17 travnya 2013 r.)* [The Legal Life of Modern Ukraine: Materials of the International Scientific Conference of the Teaching and Postgraduate Students (Odessa, May 16-17, 2013)], 2, 284-285. [in Ukrainian].

Odkazy na web-stránky:

Salway, S. Contributions and challenges of cross-national comparative research in migration, ethnicity and health: insights from a preliminary study of maternal health in Germany, Canada and the UK. *US National Library of Medicine National Institutes of Health*. <<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3146864>> (2017, лютий, 01).

Salway, S. Contributions and challenges of cross-national comparative research in migration, ethnicity and health: insights from a preliminary study of maternal health in Germany, Canada and the UK. *US National Library of Medicine National Institutes of Health*. <<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3146864>> [in English]. (2017, February, 01).

Hadiz, V.R., Chrysosgelos A. Populism in world politics: A comparative cross-regional perspective. *International Political Science Review: SAGE Journals*. <<http://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/0192512117693908>> (2017, сентябрь, 18).

Hadiz, V.R., Chrysosgelos A. Populism in world politics: A comparative cross-regional perspective. *International Political Science Review: SAGE Journals*. <<http://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/0192512117693908>> [in English]. (2017, September, 18).

Документы, на основании которых власти РФ запрещают деятельность Меджлиса 2016. *15 минут*. <<http://15minut.org/article/dokumenty-na-osnovanii-kotoryh-vlasti-rf-zapreshhayut-deyatelnost-medzhlisa-foto-2016-02-15-19-18-31>> (2017, ию).

Dokumenty, na osnovanii kotoryh vlasti RF zapreshhajut dejatel'nost' Medzhlisa 2016. [Documents on the basis of which the authorities of the Russian Federation prohibit the activities of the Mejlis]. *15 minut*. [15 minutes]. <<http://15minut.org/article/dokumenty-na-osnovanii-kotoryh-vlasti-rf-zapreshhayut-deyatelnost-medzhlisa-foto-2016-02-15-19-18-31>> [in Russian]. (2017, June, 22).

Odkazy na právní předpisy a právní dokumentaci:

Zákony a nařízení:

Закон про виконавче провадження ст. 24. 1999 (Верховна Рада України). *Офіційний вісник України*, 19, 194.

Zakon pro vykonavche provadzhennya 1999 (Verkhovna Rada Ukrainy). [Law on Enforcement 1999 (Verkhovna Rada of Ukraine)]. *Oficijnyj visnik Ukrainy* [Official Bulletin of Ukraine], 19, 194. [in Ukrainian].

Цивільний кодекс, ст. 56, гл. 6. 2003 (Верховна Рада України). *Офіційний сайт Верховної Ради України*. <<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15/page5>> (2013, листопад, 21).

Tsyvil'nyy kodeks 2003 (Verkhovna Rada Ukrainy). [Civil Code 2003 (Verkhovna Rada of Ukraine)]. *Ofitsiyyny sayt Verkhovnoyi Rady Ukrainy*. [The official website of the Verkhovna Rada of Ukraine]. <<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15/page5>> [in Ukrainian]. (2013, листопад, 21).

Директива о развитии двусторонних отношений Республики Беларусь с Китайской Народной Республикой 2015 (Президент Республики Беларусь). *Национальный правовой Интернет-портал Республики Беларусь*. <http://www.pravo.by/upload/docs/op/P01500005_1441141200.pdf> (05 мая 2017). *Direktiva o razvitii dvustoronnih otnoshenij Respubliki Belarus' s Kitajskoj Narodnoj Respublikoj 2015* (Prezident Respubliki Belarus'). [The Directive of the bilateral relations development of the Republic of Belarus with People's Republic of China 2015 (The President of the Republic of Belarus)]. *Nacional'nyj pravovoj Internet-portal Respubliki Belarus'*. [National legal Internet-portal of the Republic of Belarus]. <http://www.pravo.by/upload/docs/op/P01500005_1441141200.pdf> [in Russian]. (2017, May, 05).

Проект Закону про виставкову діяльність в Україні 2005 (Верховна Рада України). *Офіційний сайт Верховної Ради України*. <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=25190> (01 грудня 2005).

Proekt Zakonu pro vystavkovu dijal'nist' v Ukraini 2005 (Verkhovna Rada Ukrainy). [The Draft Law on Exhibition Activity in Ukraine (Verkhovna Rada of Ukraine)]. *Oficijnyj sayt Verkhovnoyi Rady Ukrainy* [The official site of the Verkhovna Rada of Ukraine]. <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=25190> [in Ukrainian]. (2005, December, 01).

Dohody, konvence, doporučení

International Covenant on Civil and Political Rights 1966 art 2. (General Assembly of the United Nations) <<https://treaties.un.org/doc/Publication/UNTS/Volume%20999/volume-999-I-14668-English.pdf>> (21 листопада 2016).

International Covenant on Civil and Political Rights 1966 art 2. (General Assembly of the United Nations) <<https://treaties.un.org/doc/Publication/UNTS/Volume%20999/volume-999-I-14668-English.pdf>> [in English]. (2016, November, 21).

Рекомендація о розвитку людських ресурсів: освіта, підготовка кадрів і неперервне навчання 2004 (Міжнародна організація праці). *Офіційний сайт Верховної Ради України*. <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/993_532> (21 листопада 2013).

Rekomendacija o razvitii ljudskih resursov: obrazovanie, podgotovka kadrov i nepreryvnoe obuchenie 2004 (Mezhdunarodnaja organizacija truda) [Recommendation on human resources development: education, training and continuing education 2004 (International Labor Organization)]. *Ofitsiynny sayt Verkhovnoyi Rady Ukrayiny* [The official website of the Verkhovna Rada of Ukraine]. <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/993_532> [in English]. (2013, November, 21)

Dvoustranné dohody

Угода про співробітництво в галузі авіаційного пошуку і рятування 2012 (Кабінет Міністрів України та Уряд Російської Федерації) *Офіційний вісник України*, 29, 130.

Ugoda pro spivrobitnytstvo v galuzi aviatsynogo poshuku i ryatuvannya 2012 (Kabinet Ministriv Ukrayiny ta Uryad Rosiys'koyi Federatsiyi) [Agreement on cooperation in the field of aviation search and rescue 2012 (Cabinet of Ministers of Ukraine and Government of the Russian Federation)]. *Oficijnyj visnik Ukrayiny* [Official Bulletin of Ukraine], 29, 130. [in Ukrainian].

Soudní dokumentace

Dokumentace Mezinárodního soudu

Case concerning pulp mills on the river Uruguay. Argentina v. Uruguay [2007]. ICJ <<http://www.icj-cij.org/files/case-related/135/15427.pdf>> (12 вересня 2017)

Case concerning pulp mills on the river Uruguay. Argentina v. Uruguay [2007]. ICJ <<http://www.icj-cij.org/files/case-related/135/15427.pdf>> [in English]. (2017, September 12)

The Vienna Convention on Consular Relations. Germany v. USA. (Request for the Indication of Provisional Measures: Order) General List No 104 [1999] ICJ 1.

The Vienna Convention on Consular Relations. Germany v. USA. (Request for the Indication of Provisional Measures: Order) General List No 104 [1999] ICJ 1. [in English].

Kauzy [soudní jednání] ECHR (do 31. října 1998)

Delta v. France (Article 50), 30 January 1990, § 38, Series A no. 191-A.

Delta v. France (Article 50), 30 January 1990, § 38, Series A no. 191-A. [in English].

Kauzy [soudní jednání] ECHR (od 1. listopadu 1998)

Campbell v. Ireland, no. 45678/98, § 24, ECHR 1999-II.

Campbell v. Ireland, no. 45678/98, § 24, ECHR 1999-II. [in English].

Soudní rozhodnutí soukromých zemí

Постановление по делу № 16-П [2013] КС РФ. <http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_148711/> (21 июня 2016).

Postanovlenie po delu № 16-P [2013] KS RF. [Resolution in the case No. 16-P [2013] of the Constitutional Court of the Russian Federation]. <http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_148711/> [in Russian] (2016, June 21).

Become a Contributor for the Journal

EUROPEAN POLITICAL AND LAW DISCOURSE

The Journal is issued 6 times per year.

Articles for publication in the first (February) issue of the journal are accepted until January, 28 and will be published until February, 28.

Articles for publication in the second (April) issue of the journal are accepted until March, 28 and will be published until April, 30.

Articles for publication in the third (June) issue of the journal are accepted until May, 28 and will be published until June, 30.

Articles for publication in the fourth (August) issue of the journal are accepted until August, 1 and will be published until August, 31.

Articles for publication in the fifth (October) issue of the journal are accepted until September, 28 and will be published until October, 31.

Articles for publication in the sixth (December) issue of the journal are accepted until November, 28 and will be published until December, 31.

Deadlines for acceptance of articles to the relevant journal issues are approximate. The editorial board may arbitrarily change these dates because of the large number of articles in the editorial portfolio. The dates of journal's publishing are unchangeable: the end of each pair of months.

Requirements to manuscripts

Page Limit is 10 – 30 pages.

The language of articles is Czech, Ukrainian, English, Polish, French and German.

For an article in any language, the following is required in English:

an abstract (1800-1900 characters),

a title of the article and complete data of an author – full first and last name, academic title, academic degree, position, and place of employment.

Footnotes are allowed, no endnotes.

Bibliography after the article is optional.

Bibliography should be arranged in accordance with the agreements of the American Psychological Association (APA).

Illustrations to articles (graphics and images) should be submitted in the TIFF or JPEG format (each image in a separate file). While preparing illustrations authors should take into account that colour printing is not available in the Journal.

The editorial board do not register and do not review for publication manuscripts that do not comply with the aforementioned requirements.

Address for service:

E-mail: admedit@eppd13.cz

eppd13@gmail.com

ediskurs@gmail.com

Web: <http://eppd13.cz>

Mailing Address:

BEROSTAV DRUŽSTVO, Vlastislavova 562/15, 140 00, Praha 4 – Nusle

RULES AND EXAMPLES OF REFERENCING ACCORDING TO APA-STYLE REQUIREMENTS

General rules:

Bibliographic descriptions of sources and literature in footnotes and transliterated list of sources (references) should be arranged in accordance with the agreements of the American Psychological Association (APA). Below are examples of how to arrange the most common bibliographic sources. For more information see: <http://www.apastyle.org>

When arranging bibliographic descriptions of sources and literature it is necessary to consider regular and cursive (*Italic*) text fonts, as well as the sequence of elements in a reference.

Footnotes should be provided in the original language of a source to which you refer, that is, they are not translated or transliterated. Quotes within the article should be provided in the language of the article.

References at the end of the article should be Latinized. When making bibliographic references to Cyrillic (including Ukrainian and Russian) articles, published in journals and almanacs, we strongly recommend the following structure of references:

- Name of author/authors (transliterated);
- original title of the article transliterated by Latin symbols and its English translation in square brackets [];
- original title of the source transliterated by Latin symbols and its English translation in square brackets [];
- publisher's imprint information in English.

In References, when indicating a city of publication both in English and Cyrillic sources, the name of the city should be given in English, while the name of the publishing house should be transliterated.

For automatic transliteration of Cyrillic sources, you can use the following resources <http://www.translit.ru> – for sources in Russian; and <http://www.slovnyk.ua/services/translit.php> – for sources in Ukrainian.

When arranging references on website materials, a reference should include author's name, title of the page, name of the site (*typed in Italic font*), site address <URL>, marked by <> symbols, and, if possible, the date when this page was last browsed (in round brackets). The month is provided in the language of the article.

For your convenience, below you can see examples of arranging bibliographic descriptions of sources and literature organized by source type; each one is given in two formats sequentially: the first one is the footnote example; the second is the example of arranging the same source in References.

Monograph:

Denning, D.E. (1998). *Information Warfare and Security*. Boston: Addison-Wesley Pub. Co, 99-100.

Denning, D.E. (1998). *Information Warfare and Security*. Boston: Addison-Wesley Pub. Co. [in English]

Somit, A., Peterson, S. (2005). *The Failure of Democratic Nation Building: Ideology Meets Evolution*. New York: Palgrave Macmillan, 5.

Somit, A., Peterson, S. (2005). *The Failure of Democratic Nation Building: Ideology Meets Evolution*. New York: Palgrave Macmillan. [in English]

Тарасов, В. (1997). *Советская дипломатия в период Корейской войны (1950-1953)*. Москва: Научная книга, 134-150.

Tarasov, V. (1997). *Sovetskaya diplomatiya v period Koreyskoy voynyi (1950-1953)* [Soviet diplomacy during the Korean War (1950-1953)]. Moskva: Nauchnaya kniga. [in Russian]

Калюжнова, Н.Я. Лидина, К.Л. Якобсона, А.Я. (2003). *Регион на перекрестке Востока и Запада: глобализация и конкурентоспособность*. Москва: ТЕИС, 14-21.

Kaljuzhnova, N.Ja., Lidina, K.L., Jakobsona, A.Ja. (2003). *Region na perekrestke Vostoka i Zapada: globalizacija i konkurentosposobnost* [The region at the crossroads of the East and West: globalization and competitiveness]. Moscow: TEIS. [in Russian].

Journal article:

Bakircioglu, O. (2007). The Application of the Margin of Appreciation Doctrine in Freedom of Expression and Public Morality Cases. *German Law Journal*, 8, 07, 713-714.

Bakircioglu, O. (2007). The Application of the Margin of Appreciation Doctrine in Freedom of Expression and Public Morality Cases. *German Law Journal*, 8, 07, 713-714. [in English].

Musilová, K. (2017). Možnosti aplikace konceptu postmateriálního štěpení na substátních úrovních. *Central European Political Studies Review*, 19(1), 55-75. doi:http://dx.doi.org/10.5817/CEPSR.2017.1.55

Musilová, K. (2017). Možnosti aplikace konceptu postmaterialního štěpení na substátních úrovních. *Central European Political Studies Review*, 19(1), 55-75. doi:http://dx.doi.org/10.5817/CEPSR.2017.1.55 [in Czech].

Nye, J.S., Owens, W.A. (1996). America's Information Edge. *Foreign Affairs*, March/April, 49-67.

Nye, J.S., Owens, W.A. (1996). America's Information Edge. *Foreign Affairs*, March/April, 49-67. [in English].

Задорожній, О., Медведєва, М. (2006). Імплементация міжнародних стандартів захисту прав людини в сфері боротьби з інфекційними хворобами в національному праві України. *Український часопис міжнародного права*, 1, 64-76.

Zadorozhnyi, O., Medvedieva, M. (2006). Implementatsiia mizhnarodnykh standartiv zakhystu prav liudyny v sferi borotby z infektsiinymy khvorobamy v natsionalnomu pravi Ukrainy [Implementation of international human rights standards to combat infection disease in domestic law Ukraine]. *Ukrainskyi chasopys mizhnarodnoho prava* [Ukrainian Journal of International Law], no. 1, 64-76. [in Ukrainian].

Conference paper:

Григор'єва, Х.А. (2016). Правові аспекти приватного інвестування у створення сільськогосподарських кооперативів. *Правові та інституційні механізми забезпечення розвитку держави та права в умовах євроінтеграції: матеріали Міжнародної науково-практичної конференції (20 травня 2016 р., м. Одеса)*, 1, 557-559.

Grigorieva, H.A. (2016). Pravovi aspekti privatnogo investuvannya u stvorennia silskogospodarskikh kooperativiv. [Legal aspects of private investment in the creation of agricultural cooperatives]. *Pravovi ta instituciyni mekhanizmi zabezpechennya rozvitku derzhavi ta prava v umovah evrointegracii: materialy Mizhnarodnoi naukovopraktichnoi konferencii (20 travnya 2016 r., m. Odesa)*. [Legal and institutional mechanisms the development of state and law in the conditions of European integration: materials of the International Scientific and Practical Conference (May 20, 2016, Odesa)], 1. 557-559. [in Ukrainian].

Давиденко, М.Л., Сірик, О.М. (2013) Сучасні проблемні питання тлумачення статті 152 Кримінального кодексу України. *Правове життя сучасної України: матеріали Міжнародної наукової конференції професорсько-викладацького та аспірантського складу (м. Одеса, 16-17 травня 2013 р.)*, 2, 284-285.

Davidenko, M.L., Sirik, O.M. (2013) Suchasni problemni pitannya tлумachennya statti 152 Kriminal'nogo kodeksu Ukraini. [Current issues of interpretation of Article 152 of the Criminal Code of Ukraine]. *Pravove zhittya suchasnoi Ukraini: materialy Mizhnarodnoi naukovoi konferencii profesorsko-vikladackogo ta aspirantskogo skladu (m. Odesa, 16-17 travnya 2013 r.)* [The Legal Life of Modern Ukraine: Materials of the International Scientific Conference of the Teaching and Postgraduate Students (Odessa, May 16-17, 2013)], 2, 284-285. [in Ukrainian].

Web-link:

Salway, S. Contributions and challenges of cross-national comparative research in migration, ethnicity and health: insights from a preliminary study of maternal health in Germany, Canada and the UK. *US National Library of Medicine National Institutes of Health*. <<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3146864>> (2017, лютий, 01).

Salway, S. Contributions and challenges of cross-national comparative research in migration, ethnicity and health: insights from a preliminary study of maternal health in Germany, Canada and the UK. *US National Library of Medicine National Institutes of Health*. <<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC3146864>> [in English]. (2017, February, 01).

Hadiz, V.R., Chrysosgelos A. Populism in world politics: A comparative cross-regional perspective. *International Political Science Review: SAGE Journals*. <<http://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/0192512117693908>> (2017, сентябрь, 18).

Hadiz, V.R., Chrysosgelos A. Populism in world politics: A comparative cross-regional perspective. *International Political Science Review: SAGE Journals*. <<http://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/0192512117693908>> [in English]. (2017, September, 18).

Документы, на основании которых власти РФ запрещают деятельность Меджлиса 2016. *15 минут*. <<http://15minut.org/article/dokumenty-na-osnovanii-kotoryh-vlasti-rf-zapreshhayut-deyatelnost-medzhliisa-foto-2016-02-15-19-18-31>> (2017, ию).

Dokumenty, na osnovanii kotoryh vlasti RF zapreshhajut dejatel'nost' Medzhliisa 2016. [Documents on the basis of which the authorities of the Russian Federation prohibit the activities of the Mejlis]. *15 minut*. [15 minutes]. <<http://15minut.org/article/dokumenty-na-osnovanii-kotoryh-vlasti-rf-zapreshhayut-deyatelnost-medzhliisa-foto-2016-02-15-19-18-31>> [in Russian]. (2017, June, 22).

References to legislative acts and legal documents

Laws and regulations

Закон про виконавче провадження ст. 24. 1999 (Верховна Рада України). *Офіційний вісник України*, 19, 194.

Zakon pro vykonavche provadzhennya 1999 (Verkhovna Rada Ukrainy). [Law on Enforcement 1999 (Verkhovna Rada of Ukraine)]. *Oficijnyj visnik Ukrainy* [Official Bulletin of Ukraine], 19, 194. [in Ukrainian].

Цивільний кодекс, ст. 56, гл. 6. 2003 (Верховна Рада України). *Офіційний сайт Верховної Ради України*. <<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15/page5>> (2013, листопад, 21)

Tsyvil'nyy kodeks 2003 (Verkhovna Rada Ukrainy). [Civil Code 2003 (Verkhovna Rada of Ukraine)]. *Ofitsiynyy sayt Verkhovnoyi Rady Ukrainy*. [The official website of the Verkhovna Rada of Ukraine]. <<http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/435-15/page5>> [in Ukrainian]. (2013, листопад, 21).

Директива о развитии двусторонних отношений Республики Беларусь с Китайской Народной Республикой 2015 (Президент Республики Беларусь). *Национальный правовой Интернет-портал Республики Беларусь*. <http://www.pravo.by/upload/docs/op/P01500005_1441141200.pdf> (05 мая 2017). *Direktiva o razvitiu dvustoronnih otnoshenij Respubliki Belarus' s Kitajskoj Narodnoj Respublikoj 2015* (Prezident Respubliki Belarus'). [The Directive of the bilateral relations development of the Republic of Belarus with People's Republic of China 2015 (The President of the Republic of Belarus)]. *Nacional'nyj pravovoj Internet-portal Respubliki Belarus'*. [National legal Internet-portal of the Republic of Belarus]. <http://www.pravo.by/upload/docs/op/P01500005_1441141200.pdf> [in Russian]. (2017, May, 05).

Проект Закону про виставкову діяльність в Україні 2005 (Верховна Рада України). *Офіційний сайт Верховної Ради України*. <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=25190> (01 грудня 2005).

Proekt Zakonu pro vystavkovu dijal'nist' v Ukraini 2005 (Verkhovna Rada Ukrainy). [The Draft Law on Exhibition Activity in Ukraine (Verkhovna Rada of Ukraine)]. *Oficijnyj sayt Verkhovnoyi Rady Ukrainy* [The official site of the Verkhovna Rada of Ukraine]. <http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=25190> [in Ukrainian]. (2005, December, 01).

Agreements, conventions, recommendations

International Covenant on Civil and Political Rights 1966 art 2. (General Assembly of the United Nations) <<https://treaties.un.org/doc/Publication/UNTS/Volume%20999/volume-999-I-14668-English.pdf>> (21 листопада 2016).

International Covenant on Civil and Political Rights 1966 art 2. (General Assembly of the United Nations) <<https://treaties.un.org/doc/Publication/UNTS/Volume%20999/volume-999-I-14668-English.pdf>> [in English]. (2016, November, 21).

Рекомендация о развитии людских ресурсов: образование, подготовка кадров и непрерывное обучение 2004 (Международная организация труда). *Офіційний сайт Верховної Ради України*. <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/993_532> (21 листопада 2013).

Rekomendacija o razvitii ljudskih resursov: obrazovanie, podgotovka kadrov i nepreryvnoe obuchenie 2004 (Mezhdunarodnaja organizacija truda) [Recommendation on human resources development: education, training and continuing education 2004 (International Labor Organization)]. *Ofitsiynny sayt Verkhovnoyi Rady Ukrayiny* [The official website of the Verkhovna Rada of Ukraine]. <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/993_532> [in English]. (2013, November, 21).

Bilateral agreements

Угода про співробітництво в галузі авіаційного пошуку і рятування 2012 (Кабінет Міністрів України та Уряд Російської Федерації) *Офіційний вісник України*, 29, 130.

Ugoda pro spivrobitnytstvo v galuzi aviatsiynogo poshuku i ryatuvannya 2012 (Kabinet Ministriv Ukrayiny ta Uryad Rosiys'koyi Federatsiyi) [Agreement on cooperation in the field of aviation search and rescue 2012 (Cabinet of Ministers of Ukraine and Government of the Russian Federation)]. *Oficijnyj visnik Ukrayiny* [Official Bulletin of Ukraine], 29, 130. [in Ukrainian].

Judicial documents

Documents of the International Court of Justice

Case concerning pulp mills on the river Uruguay. Argentina v. Uruguay [2007]. ICJ <<http://www.icj-cij.org/files/case-related/135/15427.pdf>> (12 вересня 2017)

Case concerning pulp mills on the river Uruguay. Argentina v. Uruguay [2007]. ICJ <<http://www.icj-cij.org/files/case-related/135/15427.pdf>> [in English]. (2017, September 12)

The Vienna Convention on Consular Relations. Germany v. USA. (Request for the Indication of Provisional Measures: Order) General List No 104 [1999] ICJ 1.

The Vienna Convention on Consular Relations. Germany v. USA. (Request for the Indication of Provisional Measures: Order) General List No 104 [1999] ICJ 1. [in English].

ECHR cases (until October 31, 1998)

Delta v. France (Article 50), 30 January 1990, § 38, Series A no. 191-A.

Delta v. France (Article 50), 30 January 1990, § 38, Series A no. 191-A. [in English].

ECHR cases (after November 1, 1998)

Campbell v. Ireland, no. 45678/98, § 24, ECHR 1999-II.

Campbell v. Ireland, no. 45678/98, § 24, ECHR 1999-II. [in English].

Judicial decisions of individual countries

Постановление по делу № 16-П [2013] КС РФ. <http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_148711/> (21 июня 2016).

Postanovlenie po delu № 16-P [2013] KS RF. [Resolution in the case No. 16-P [2013] of the Constitutional Court of the Russian Federation]. <http://www.consultant.ru/document/cons_doc_LAW_148711/> [in Russian] (2016, June 21).